

DOUGLAS ADAMS

Hoşça Kal, Balıklar İçin Teşekkürler

Türkçesi:
İrem Kutluk

Jane için
ayrıca

Rich ve Heidi'ye kararlı olaylarını ödünç verdikleri için
Morgen ve Andy ile tüm Huntsham Mahkemesi'ne birçok kararsız olay için
ve özellikle Sonny Mekta'ya tüm olaylarda kararlı olduğu
için
teşekkür ederim.

O akşam karanlık erken bastırmıştı. Yılın bu zamanı için normaldi böyle olması. Hava soğuk ve rüzgarlı idi ve bu da normaldi.

Yağmur yağmaya başlamıştı ki bu özellikle de çok normaldi.

Yere bir uzay aracının inmiş olması ise hiç de normal sayılmazdı.

Etrafta bunu görececek kimse yoktu, olağanüstü aptallıktaki dört ayaklılar dışında tabii.

Bu yaratıklar, gördükleri bu şeyi yiyip yiyemeyeceklerini, buna ne anlam vereceklerini veya herhangi bir anlam vermelerine gerek olup olmadığını bile bilmiyorlardı. Bu konuda en ufak bir fikirleri yoktu. Uzay gemisine de her şeye yaptıklarını yapmışlar, yani ondan kaçarak birbirlerinin altına saklanmaya çalışmışlardı ve bu her zamanki gibi hiç bir işe yaramamıştı.

Gemi, görünüşe bakılırsa tek bir ışık demedi üzerinde dengelenerek bulutların içinden yere doğru süzölmüştü.

Uzaktan, fırtına bulutları ve şimşekler arasında onu fark etmeniz zor olabilirdi, ama yakından bakıldığında ilginç bir güzelliğe sahipti- zarif bir şekilde biçimlendirilmiş, gri bir form: oldukça küçük bir şey.

Tabii ki, farklı türlerin ne büyüklükte veya şekilde olacakları hakkında en ufak bir fikre dahi sahip olmak pek mümkün değildi ama, istatistik ortalamaları için kesin ölçü olarak son yapılan Orta Galaksi Nüfus Sayımına ait raporları göz önüne alacak olursanız, aracın aşağı yukarı altı kişi alacak büyüklükte olduğunu tahmin edebilir ve bu tahmininizde de yanılmazdınız.

Aslında rapora bakmasanız da büyük bir olasılıkla bunu bilirdiniz. Nüfus sayımı raporu, benzer araştırmaların çoğu gibi muazzam bir paraya mal olmuş ve kimseye zaten bilmediği bir bilgi sunmamıştı. Galakside yaşayan her bir bireyin 2.4 adet bacağı olduğu ve evinde bir sırtlan beslediği bilgisi dışında. Bu bilginin de doğru olmadığı açıkça görüldüğü için sonunda raporun tamamı geçersiz kabul edilmek zorunda kalınmıştı.

Gemi, yağmurun içinden sessizce süzölerek aşağı inerken soluk ışıklarının oluşturduğu hoş bir gökkuşağı ile sarmalanmaktaydı. Sakin bir mırıltı ile çalışıyor, yere yaklaştıkça bu mırıltı daha yüksek ve daha derin bir ton kazanıyordu. Yere iki metre kala ise yoğun ve titreşimli bir homurtuya dönüştü.

Sonunda ses kesildi ve ortalık sakinleşti.

Bir kapı açıldı ve bir kaç basamaklık bir merdiven kendi kendine aşağı indi.

Kapının ağzında bir ışık belirdi Bu, ıslak geceye doğru akan ve içinde gölgelerin oynaştığı parlak bir ışıktı.

Işığın içinde uzun boylu bir silüet belirdi, etrafına bakındı, gözlerini kırıştırdı ve çabucak basamaklardan aşağı indi. Kolunun altında büyük bir alışveriş torbası taşımaktaydı.

Arkasına dönerek, gemiye aceleyle el salladı. Yağmur saçlarının arasından süzölmeye başlamıştı bile.

"Teşekkür ederim." diye seslendi, "Çok teşekkür..."

Keskin bir gök gürlemesiyle sözü yarım kaldı. Endişeli bakışlarını yukarı çevirdi ve aniden aklına geliveren bir düşünceyle büyük plastik torbayı telaşla karıştırmaya başladı. Bu arada torbanın dibinde bir delik olduğunu fark etti.

Torbanın bir yüzünde (Centauri alfabesi, çözebilen herkesin okuyabileceği) büyük harflerle GÜMRÜKSÜZ SATIŞ MAĞAZASI MEGA MARKET, BRASTA MEYDANI ALFA CENTAURİ. UZAYDA YÜKSELEN FİYATLARA KARŞI SİZ DE YİRMİ İKİNCİ FİL GİBİ YAPIN- HAYKIRIN! yazılıydı.

"Bekleyin!" diye seslendi silüet, gemiye doğru el sallayarak.

Kapıya doğru katlanmaya başlamış olan merdivenler durdu, tekrar aşağı indi ve onun gemiye girmesine izin verdi.

Bir kaç dakika sonra elinde torbasına tıktırmaya çalıştığı bir havluyla yeniden belirdi. Tekrar el salladı, torbayı koltuğunun altına sıkıştırdı ve uzay aracı havalanmaya başlarken o da ağaçların altına sığınmam üzere koşmaya başladı.

Göklerden sıyrılarak çakan bir şimşek onun bir an için duraklamasına ve yolunu değiştirip ağaçlıktan uzak durmaya çalışarak telaşla ileriye doğru atılmasına neden oldu. Zaman zaman ayağı kayıyordu Sanki gökyüzünden aşağı doğru çekiliyormuş gibi, gittikçe artan bir yoğunlukla yağmaya başlayan yağmurdan korunmak için sırtını kamburlaştırarak hızlı hızlı ilerlemekteydi

Ayakları çamurlara gömölüyordu Gök gürültüleri tepelerin üzerinde gümbürdüyordu. İşe yaramayacağını bilerek yüzündeki yağmuru sildi ve tökezleyerek yoluna devam etti.

Daha fazla şimşek çaktı.

Bu sefer ki şimşek değil, daha geniş alana yayılan ve etrafı aydınlatan daha soluk bir ışıktı. Ufukta hafifçe belirmiş ve kaybolmuştu.

Bunu görünce tekrar durakladı. Sonra adımlarını sıklaştırarak dosdoğru bu ışığın ufukta görüldüğü noktaya doğru ilerledi.

Artık arazi dikleşiyor ve yukarı doğru yükseliyordu. İki üç yüz metre ilerlemişti ki önüne bir engel çıktı Silüet yolunu kapayan bu engeli incelemek üzere durdu ve üzerine

tırmanmaya başlamadan önce kolunun altında taşımakta olduğu torbayı engelin üzerinden öbür tarafa aşırđı.

Öbür taraftaki toprağa ayağı henüz değmişti ki yağmurun içinden kendisine doğru hızla bir aracın gelmekte olduğunu fark etti. Yağmur duvarının ardından bir ışık seli fışkırmaktaydı. Bu fazla yüksek olmayan, soğana benzer bir arabaydı ve sörf yapan küçük bir balınayı andırıyordu- kaygan, gri ve yuvarlaktı. Ürkütücü bir hızla ilerliyordu. Siluet kendini korumak amacıyla -içgüdüsel olarak- ellerini öne doğru uzattı, ama ona çarpan şey yalnızca arabanın hızla karanlığa dalarken oluşturduğu su kütlesi oldu. Kısa bir süre için gökyüzünü bölen bir başka şimşek tarafından aydınlatılan araba kaybolmadan önce ve kendisi yolun kenarında sucuk gibi ıslanmış haldeyken, saniyenin onda biri kadar bir sürede arkasındaki levhayı okumayı başardı.

Onu açıkça görülen inanılmaz bir şaşkınlığa düşüren bu levhada şöyle yazıyordu:

"Benim öbür arabam da bir Porsche "

Rob Mc Kenna sefil serserinin biriydi ve bunu kendisi de biliyordu, çünkü yıllardır birçok kişi bunu onun yüzüne vurmuştu ve onlarla aynı fikirde olmamak için bir neden görmüyordu. Tek neden, başkalarıyla aynı düşüncüyü paylaşmamaktan zevk alması olabilirdi, özellikle de hoşlanmadığı kişilerle. Son sayıma göre, hoşlanmadığı kişiler tanımını herkes kapsıyordu.

İç geçirdi ve vites küçülttü.

Yokuş dikleşmeye başlıyordu ve Mc Kenna'nın kamyonu Danimarka malı termostatik radyatör kumandaları ile yüklüdü.

Aslında kabalığa eğilimi doğuştan değildi, en azından öyle olmadığını umuyordu. Onu zıvanadan çıkaran şey yağmur oluyordu, her zaman da yağmur olmuştu.

Şimdi de yağmur yağmaktaydı, sırf değişiklik olsun diye.

Özel bir yağmurdu bu. Özellikle sevmediği türden, hele de araba kullanırken yağdığı zamanlarda. Bu yağmur için bir numara saptamıştı. Bu, 17 nolu yağmur tipi idi'.

Bir yerlerde Eskimoların kar için iki yüzden fazla farklı kelimeye sahip olduklarını okumuştı. Bu çeşitlilik olmadan konuşmalar herhalde çok yavan olurdu. Oysa bu kelimeler sayesinde ince karla kalın karı, hafif hafif yağın karla dolu dolu yağın karı, çamurlu karla ayağınızın altında gevrek sesler çıkaran karı, serpiştiren karla lapa lapa yağın karı, iglonuza girerek tertemiz halınızı kirleten komşunuzun çizmelerinin altındaki karı, kış karını, bahar karını, o çocukluk günlerinizden hatırladığınız ve şimdiki çağın modern karından çok daha iyi olan karı, nice karı, tüy gibi uçuşan karı, tepe karını, vadi karını, sabah yağın karı, gece yağın karı, tam balığa çıkmak üzere

olduğunuz sırada birden bastırıveren karı ve eğitmek üzere onca çaba harcadığınız Eskimo köpeklerinizin üzerinde tabii ihtiyaçlarını giderdiği karı birbirinden ayırt edebilmeleri mümkün oluyordu.

Rob Mc Kenna'nın küçük defterinde de iki yüz otuz bir adet değişik yağmur tipi kayıtlıydı ve o bunların hiçbirinden hoşlanmıyordu.

Bir vites daha küçülttü. Kamyon, motora yüklenerek hızını arttırırken, bir yandan da, taşıdığı bütün o Danimarka malı termostatik radyatör kumandaları hakkında pek de telaş etmeden homurdanıyordu.

Rob, Danimarka'dan ayrıldığı bir önceki günün öğleden sonrasında beri çeşit çeşit yağmurda direksiyon sallamak zorunda kalmıştı. Tip 33 (hafif hafif çiseleyerek yolları kayganlaştıran yağmur tipi), tip 39 (iri damlalı yağmur), 47'den 51'e (dikine serpiştiren hafif bir çiselemeden, keskin açıyla atıştıran hafif yada orta şiddetteki canlandırıcı serpintiye kadar değişebilen yağmur ipleri), 87 ve 88 (bardaktan boşanırcasına sel gibi inen dikey yağmurun birbirinden çok az farklı iki tipi) 100 (bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun ardından gelen rüzgarlı soğuk yağmur) 192 den 213'e deniz fırtınası tipi yağmurların tekmili birden, 123, 124, 126 ve 127 (kaporta üzerinde düzenli yada ritim kaydırarak trampet çalan ve hafif yada orta soğukluktaki ani rüzgarlarla birlikte gelen tip yağmurlar) 11 (esintili damlacıklar halindeki yağmur) ve şimdi de hepsinin içinde en az hoşlandığı yağmur tipi olan 17.

17 nolu yağmur tipi ön camlarını iğrenç iniltilelerle döven sert bir yağmurdu, öyle ki sileceklerinin çalışıp çalışmamasının hiçbir önemi yoktu.

Kısa bir süre için silecekleri durdurarak bu kuramını doğrulamayı denedi, ama bunun görüşü çok daha fazla kötüleştirdiğini saptadı. Silecekler yeniden çalışmaya başladıklarındaysa durumda bir iyileşme sağlamayı başaramadılar.

Üstelik silecek lastiklerinden biri yemden kurtulup cama çarpmaya başladı.

Vıyk vıyk vıyk plof vıyk vıyk vıyk plof vıyk plof vıyk plof plof plof gıırrç.

Direksiyonu yumrukluyor, yeri tekmeliyor, birden Barry Manilow çalmaya başlayınca kadar araba teybini kurcalıyor, sonra tekrar susuncaya kadar kurcalamaya devam ediyor ve küfrediyor, küfrediyor, küfrediyordu.

Öfkesinin doruğa ulaştığı anla farların ışığında yüzüyormuş gibi görünen bir silüetin, camları kaplayan çamur içinden zar zor seçilebilir şekilde belirmesi, aynı ana rastlamıştı.

Bu, garip giyimli, çamaşır makinesine girmiş bir su samurundan daha ıslak, otostop yapmaya çalışan zavallı ve perişan bir silüetti.

Orda duranın, kendisinden daha fazla haksızlığa uğradığını düşünmeye hakkı olan biri olduğunu fark ederek, "Zavallı sefil yaratık," diye düşündü Rob Mc Kenna kendi kendine. "Kemikleri bile donmuştur herhalde. Böyle pis bir gecede otostop yapmaya kalkışması için aptal olması gerek. Soğuktan, ıslanmaktan ve üstüne çamur sıçratan kamyonlardan başka bir şey bulamaz."

Ciddi bir ifadeyle başını salladı, bir kez daha iç geçirdi direksiyonu çevirdi ve bir su tabakasını tam ortasından vurdu.

"Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye düşündü hızla su tabakasının içinden geçerken, "yolda böyle serserilerle karşılaşabiliyorsun."

Birkaç dakika sonra yol kenarındaki otostopçunun sırsıklam görüntüsü arka aynasına yansımıştı.

Bir an için bu ona kendini iyi hissettirdi. Bir iki dakika sonra böyle bir şey yüzünden kendini iyi hissettiği için kendini kötü hissetti. Sonra böyle bir şey için kendini iyi hissetmekten dolayı kendini kötü hissettiği için kendin iyi hissetti ve tatmin olmuş bir şekilde gecenin içine doğru kamyonunu sürmeye devam etti.

Bu duygular en azından son yirmi mildir dikkatle engellemeye çalıştığı Porsche'nin nihayet kendisini sollamış olmasının yarattığı duyguları gidermeye yaramıştı.

Ve o ilerlerken, gökyüzündeki yağmur bulutları da onun arkasından koşturmaktaydı. Her ne kadar kendisi farkında değilse de, Rob Mc Kenna bir Yağmur Tanrısı idi. Onun bütün bildiği, çalışma günlerinin bir rezalet olduğu ve bunların ardından da bir dizi berbat tatil gününün geldiği bulutların bütün bildiği ise, onu sevdikleri ve onu besleyip doyurmak ve onu sulamak için ona yakın olmaktı.

Arkadan gelen iki kamyonun sürücüleri Yağmur Tanrısı değillerdi, ama onlar da aynı şeyi yapmışlardı.

Siluet, yokuş başlayıp da tehlikeli su birikintileri geride kalıncaya kadar zorlukla yürümeye daha doğrusu çamurlara batıp çıkmaya devam etti.

Bir süre sonra yağmur yavaşlamaya başladı ve ay bulutların arasından kısa süre için de olsa yüzünü gösterdi.

Bir Renault geçti ve şoförü yorgun yürüyüşçüye heyecanlı ve karmaşık işaretlerle, aslında kendisini götürmekten mutlu olacağını ama ne yazık ki bu seferlik bunu yapamayacağını çünkü onun istediği yer her neresi ise oraya gitmediğini ve siluetin bunu anlayacağından emin olduğunu belirtmeye çalıştı. işaretleşmeyi başparmağını neşeyle havaya kaldırarak sona erdirdi. Sanki siluetin donmuş ve ölümcül şekilde

ıslanmış olmaktan dolayı kendisini gerçekten de iyi hissediyor olmasını ve bir dahaki sefere görüşeceklerini umduğunu anlatmak ister gibiydi.

Siluetin zahmeti yolculuğu sürüyordu. Yanından bir Fiat geçti ve aynen Renault'un yaptığı gibi yaptı.

Yolun öbür tarafından bir Maxi geçti ve ağır ağır yürümekte olan siluete ışıklarını yakıp söndürdü. Bunun bir "merhaba" anlamına mı geldiği yoksa "Kusura bakma biz öbür yöne gidiyoruz" ya da "Hey, bak yağmurda dolaşan biri var, ne aptal şey" mi demek istendiği hiç anlaşılmıyordu. Ön camın üst köşesindeki yeşil bant verilmeye çalışılan mesaj ne olursa olsun, bunun Steve ve Carola'dan geldiğini anlatıyordu.

Fırtına artık tamamen dinmişti ve tartışmayı kaybettiğini itiraf ettikten yirmi dakika sonra "Ha, bir şey daha var...." diyen bir adam gibi gök gürültüleri artık uzak tepelerden yankılanıyordu.

Hava şimdi daha berrak gece daha soğuktu. Sesler gidecekleri yerlere oldukça rahat ulaşıyordu. Ümitsizce titremekte olan kayıp siluet şimdi sola doğru kıvrılan bir yan yolun bulunduğu bir kavşağa ulaşmıştı. Yolun döndüğü yerin karşısında bir işaret levhası vardı. Aceleyle levhaya yaklaştı ve heyecanlı bir merakla onu incelemeye başladı Sadece ansızın başka bir arabanın yanlarından geçmesiyle levhadan başını çevirebildi.

Ve sonra bir araba daha geçti.

İlki tam bir ilgisizlik içinde geçip giderken, ikincisi anlamsız bir şekilde farlarını yakıp söndürmüştü. Ardından bir Ford Cortina geçti ve fren yaptı.

Şaşkınlıkla irkilen siluet, torbasını göğsüne bastırıp arabaya doğru telaşla koşturdu. Ama son anda Cortina suların içindeki tekerleklerini yeniden döndürdü ve yaptığıyla oldukça eğlenmiş bir şekilde hızla yola çıkıp uzaklaştı.

Siluet yavaşlayarak durdu. Kayıp ve terkedilmiş bir halde öylece kalakaldı.

Tesadüfe bakın ki ertesi gün Cortina'nın şoförü apandisitini aldirtmak için hastaneye gitti ve oldukça eğlenceli bir karışıklık sonucu operatör onun apandisitini alacağına yanlışlıkla bacağını kesti. Apandisit ameliyatının yeniden programlanmasına fırsat kalmadan, bir komplikasyon baş gösterdi ve apandisit eğlendirici bir ciddiyetle peritonite çevirdi ve böylece hak, kendi usulüyle, yerini bulmuş oldu.

Siluet zorlu yoluna devam ediyordu.

Yanında bir Saab durdu.

Camı açıldı ve dost bir ses "Uzaktan mı geliyorsunuz?" diye seslendi.

Siluet ona doğru döndü, durdu ve kapı kolunu yakaladı.

* * *

Siluet, Saab ve onun kapı kolu üçlüsü, Dünya adında bir gezegende bulunmaktaydılar. Otostopçunun Galaksi Rehberinde burayla ilgili olarak verilmiş tüm bilgi iki kelimedenden ibaretti "Çoğunlukla zararsız".

Bu bilgiyi yazan kişinin adı Ford Prefect idi ve kendisi tam da şu anda, zararsızlıkla uzaktan yakından ilgisi olmayan bir dünyanın, zararsızlıkla uzaktan yakından ilgisi olmayan bir barında oturmuş umursamazca sorun yaratmakla meşguldü.

Rasgele bir gözlemci için, onun bu tavırlarının sarhoş olmasından mı, hasta olmasından mı, yoksa intihar eğilimli bir çılgın olmasından mı ileri geldiğini anlamak zor olurdu, ama Han Dold City' nin Güney Bölgesinin aşağı ucunda bulunan Yaşlı Pembe Köpek Barında rasgele bir gözlemci bulunmazdı zaten. Çünkü sağ kalmak istiyorsanız, girip de rasgele işler yapabileceğiniz cinsten bir yer değildi burası. Burada karşılaşabileceğiniz bir gözlemci, kötü huylu, atmaca gibi yırtıcı, tırnağının ucuna kadar silahlı, beğenmediği bir şeyler gözlemlediği zaman kafasında kendisini çılgınca şeyler yapmaya zorlayacak acılı zonklamalar hisseden biri olabilirdi ancak.

Ortalığa o hoş olmayan sessizliklerden biri çökmüştü, 1960'ların başındaki Sovyet-Amerikan füze krizine benzer bir sessizlik.

Bardaki bir çubuğun üzerine tünemiş fesat görünüşlü kuş bile, bedava sunduğu bir servis olan yerel kiralık katillerin isim ve adreslerini haykırma işine ara vermişti.

Bütün gözler Ford Prefect'e çevrilmişti. Bunların bir kısmı tetikteydi.

Ford'un bugün ölümle umursamazca zar atmak için seçtiği yol, ufak bir savunma bütçesi çapındaki içki faturasını, bilinen Evren'in hiçbir yerinde geçerli olmayan bir Amerikan Ekspres Kartı ile ödemeye kalkışmaktı.

"Niye endişeleniyorsunuz?" diye sordu oldukça neşeli bir sesle. "Endişeniz kartın süresi ile mi ilgili? Burada yeni -görecelik kuramını işiten kimse yok mu? Fizikte bu tür sorunları halledebilecek bir sürü yeni alan var artık. Zaman genişlemesinin etkileri, geçici göreceli- değişmezlik kuralları..."

"Kartın süresi ile ilgili bir endişem yok," dedi bu sözleri yöneltmiş olduğu adam. O, bu tehlikeli şehrin, tehlikeli barmenlerinden biriydi . Sesi kısık ve yumuşak bir mırıltı gibiydi, bir ICBM silosu açılırken çıkan kısık, yumuşak sese benzer bir mırıltı. Bu arada, koca bir bifteği andıran bir el, bar tezgahının üzerinde parmaklarını yavaşça tıkırdatırken orayı hafiften çökertmekle meşguldü.

"Eh, o halde sorun da yok," dedi Ford, sırt çantasını toplayıp gitmeye hazırlanırken.

Tezgahın üzerini tıkırdatmakta olan parmak uzandı ve Ford Prefect'in omzuna yerleşti. Onun oradan uzaklaşmasını engelledi.

Her ne kadar parmak et dilimi gibi bir ele ve el de beysbol sopası gibi bir kola bağlıysa da kolun bağlı olduğu bir yer yoktu, bir köpek sadakatiyle bağlı olduğu bar tezgahı dışında. Burası onun eviydi. Önceleri, alışılmış biçimiyle barın ilk sahibine bağlıydı. Sonra, bar sahibi ölüm döşeğine düşünce, kolunu beklenmedik bir şekilde tıp biliminin hizmetine miras bırakmış, tıp bilimi ise kolun görüntüsünü beğenmediğine karar vererek onu gerisin geri Yaşlı Pembe Köpek barına iade etmişti.

Yeni barmen, doğaüstü ya da görünmez güçlere ya da buna benzer garip şeylere inanmazdı ama işine yarayacak bir yardımcı görünce de hemen tanırdı. El, bar tezgahının üzerinde duruyordu. Siparişleri alıyor, içki servislerini yapıyor, öldürülmek istiyormuş gibi davranan kişilerle öldüresiye uğraşıyordu. Ford Prefect yerinden kıpırdamadan oturmayı sürdürdü.

"Kartın süresi ile ilgili bir endişemiz yok," diye tekrarladı barmen, Ford Prefect'in tüm dikkatini nihayet toplayabilmiş olmaktan ötürü memnun bir ifadeyle, "endişem o plastiğin kendisi ile ilgili."

"Nasıl?" dedi Ford. Bir parça şaşırılmış görünüyordu.

"Böyle," dedi Barmen. Kartı, iki parmağının arasında sanki ruhu üç hafta önce kanatlanarak Balıkların Sonsuza Kadar Kutsandığı Ülkeye gitmiş küçük bir balığı tutuyormuş gibi tutarak, "biz bunu kullanmıyoruz," diye ekledi.

Kısaca Ford, üzerinde başka bir ödeme aracı bulunmadığı gerçeğini söyleyip söylememeyi düşündüyse de şimdilik böyle devam etmeye karar verdi. Vücutsuz kol, şimdi Ford'un omzunu başparmağı ile diğer parmakları arasında hafif ama sıkıca kavramış bulunuyordu.

"Ama anlamıyorsunuz," dedi Ford, yüzündeki ifadeyi hafif bir şaşkınlıktan inanamazlık düzeyine yükselterek. "Bu bir Amerikan Ekspres Kartı. İnsanlarca bilinen en iyi hesap ödeme şekli. Gönderdikleri broşürleri okumuyor musunuz yoksa?"

Ford'un sesinin neşeli kalitesi barmenin kulaklarını tırmalamaya başlamıştı. Bu sesi, bir Savaş Destanının daha acıklı olması gereken sahnelerinden birinde kaygısızca mızıkça çalan birinin sesine benzetiyordu.

Ford'un omzundaki kemiklerden biri, elin bir kırık çıkık uzmanından acıyla ilgili tüm yöntemleri öğrenmiş olduğunu düşündürtecek şekilde, omzundaki öbür kemiklerden birine sürtünmeye başlamıştı. Ford, el omzundaki kemiklerden birini vücudunun öbür tarafındaki kemiklerden birine sürttürmeye başlamadan, bu işi halledebilmeyi

umuyordu. Neyse ki, elin tuttuğu omuz, sırt çantasının asılı olduğu taraftaki omuz değildi.

Barmen kartı barın üzerinden kaydırarak Ford'a iade etti.

"Biz," dedi, bastırılmış bir yırtıcılıkla, "bu şeyi hiç duymadık."

Bu pek şaşırtıcı sayılmazdı.

Ford bu kartı, Dünya gezegeni üzerinde geçirdiği on beş yıllık misafirlik döneminin sonuna doğru, ciddi bir bilgisayar hatası sonucu ele geçirmişti. Amerikan Ekspres Şirketi, bu hatanın tam olarak ne ölçüde ciddi olduğunu hemen öğrenmek istemiş, kredi bölümünün gittikçe artan ve ortalığı panik içinde velveleye veren istekleri, ancak tüm gezegen yeni bir hiper uzay evre yolu aılması uğruna Vogonlar tarafından beklenmedik şekilde yıkılınca son bulmuştu.

O zamandan beri kartı elinde bulundurmaktaydı, çünkü yanında kimsenin kabul etmeyeceği bir ödeme şekli bulundurmanın faydalı olacağına karar vermişti.

"Kredi ?" diye sordu. "Aaaaggghh..."

Yaşlı Pembe Köpek barında bu iki kelimenin genellikle birbirini izlemesi alışılmış bir şeydi.

"Burasının," derken nefesini tuttu Ford, "klas bir işletme olduğunu sanmıştım..."

Barın ilerindeki karanlık gölgeleri benek benek aydınlatan kısık ışıklı bölümlerin hemen dibinde pusuya çekilmiş olan katiller, eşkıyalar, kadın satıcıları ve plak yapımcılarından oluşan acayip topluluğa şöyle bir göz attı.

Şimdi hepsi, özellikle ondan başka bir yerlere bakıyorlar ve özenle daha önce konuşmakta oldukları cinayet, uyuşturucu bağlantıları ve müzik yayınları ile ilgili konuların ucunu toplamaya çalışıyorlardı Az sonra olacakları biliyorlar, ve onları içmekten alıkoyacağı için izlemek istemiyorlardı.

Barmen "Sen leceksin, ocuk," dedi sakın bir mırıltıyla Ford Prefect'e. Bütün işaretler adamın barmenin haklı olduğunu gösteriyordu. Eskiden barda "Lütfen kredi talebinde bulunmayın, çünkü ağzınızın üzerine yiyeceğiniz yumruk sizi gcendirebilir" yazılı bir levha vardı, fakat ifadenin kusursuz olması amacıyla bu yazı "Lütfen kredi talebinde bulunmayın, çünkü vücutsuz bir el tarafından beyniniz dağıtılırken, boğazınızın da yırtıcı bir kuş tarafından parçalanması sizi gcendirebilir." şeklinde değiştirilmişti. Ama bu uzun yazı okunması g bir karışıklık yarattığı ve aynı anlamı pek de vermediği için indirilmişti. Hikayenin kendi kendine yayılacağı dşnlmş ve öyle de olmuştu gerçekten.

"Şu hesaba bir daha bakmama izin verin," dedi Ford. Pusulayı eline aldı ve barmenle bar tezgahının üzerinde topuklarıyla derin oluklar açmakla meşgul olan kuşun eşit derecede kötü niyetli bakışları altında onu düşünceli gözlerle inceledi.

Bu oldukça uzun bir kağıt parçasıydı.

En altında şu müzik setlerinin altında rastlayabileceğiniz ve kayıt formlarına kopya ederken oldukça zaman alan seri numaraları cinsinden bir rakam bulunuyordu. Ama bununla birlikte Ford da bütün gününü barda geçirmiş, içi köpüklerle dolu bir yığın şey içmiş ve şimdi birden onun kim olduğunu unutuvermiş bulunan kadın satıcıları, katiller ve plak yapımcılarına bir sürü içki ısmarlamıştı.

Oldukça sakın sayılabilecek bir biçimde genzini temizledi ve ceplerini yokladı. Bildiği kadarıyla içlerinde hiçbir şey yoktu. Sol elini, hafif ama kararlı bir şekilde yarı açık sırt çantasının ağzına yerleştirdi. Bu sırada, vücutsuz el sağ omzundaki baskıyı arttırmıştı. "Anlıyorsun ya," dedi barmen. Yüzü Ford'un yüzünün önünde haince dalgalanır gibiydi, "düşünmem gereken bir ünüm var benim. Bunu anlıyorsun, değil mi"?

Bu kadar, diye düşündü Ford. Başka çaresi yoktu. Kurallara uymuş, hesabı ödemek için dürüstçe girişimde bulunmuş ama bu reddedilmişti. Ve şimdi de hayatı tehlikede idi.

"Eee," dedi sakın bir şekilde, "eğer konu ününüz ise..."

Ani bir hızla çantasını açtı ve içinden Otostopçunun Galaksi Rehberinin kendisine ait kopyası ile kendisinin Rehber için araştırmacı olarak çalıştığını ve şimdi yapmakta olduğu şeyi yapmasının kesinlikle yasak olduğunu gösteren resmi bir kart çıkararak tezgahın üzerine attı.

"Hakkınızda bir makale yazmamı ister misiniz?"

Barmenin yüzü dalgalanmayı yarıda kesti. Kuşun topukları açmakta olduğu oluğun orta yerinde kalakaldı. El, yavaşça pençesini gevşetti.

"Bu," dedi barmen zor duyulur bir fısıltıyla, kurumuş dudakları arasından, "çok hoş olurdu, efendim."

Otostopçunun Galaksi Rehberi güçlü bir kuruluştı. Hatta, sözü öylesine geçerliydi ki bu gücün kötüye kullanılmasını önlemek amacıyla editörlerin katı kurallar koymas zorunlu hale gelmişti. Bu kurallara göre, Rehber için çalışan Hiçbir araştırmacı; bir hizmet karşılığında normal yolla ödeme yapmak için gerçek bir girişimde bulunmadıkça,

hayatı tehlikede olmadıkça,

gerçekten istemedikçe,

herhangi bir hizmet, indirim ya da ayrıcalıklı işlemi kabul etme hakkına sahip değildi. Üçüncü şıkkı uygulamak her zaman editöre de pay vermeyi içerdiği için Ford daima ilk iki kuralla yetinmeyi tercih etmişti.

Canlı adımlarla yürüyerek caddeye çıktı.

Hava boğucu idi, ama o bundan hoşlanıyordu, çünkü bu boğucu hava şehir havası idi ve hoş olmayan ama heyecan verici kolcular, tehlikeli müzikler ve polis ekiplerinin uzaklardan gelen çatışma sesleri ile doluydu.

Sırt çantasını izni olmaksızın ondan almaya kalkabilecek herhangi birinin kafasına kolayca indirecek bir şekilde taşıyordu. Sahip olduğu her şey o çantanın içindeydi ve şu anda sahip olduğu pek fazla bir şey de yoktu.

Bir limuzin, yanan çöp yığınlarını ve korkuttuğu yaşlı bir yaban hayvanını kollayarak caddeden aşağı doğru hızla ilerledi. Ürken hayvan korkuyla haykırıp öne doğru atıldı ve tökezleyerek, doğal ilaçlar satan bir dükkanın vitrinine yaslanınca tiz sesli bir alarmı harekete geçirdi, caddeden aşağı sendeleyerek ilerlemeye devam etti ve nihayet kendisini besleyip fotoğraflarını çekeceklerini bildiği bir börekçi dükkanının merdivenlerine yuvarlanma numarası yaptı.

Ford kuzeye doğru yürüyordu. Uzay meydanına doğru gitmekte olduğunu düşündü ama bu biraz önceydi. Kentin, insanların planlarının sık sık ani değişikliklere uğradığı bir kesiminden geçmekte olduğunu biliyordu.

"İyi vakit geçirmek ister miydin?" dedi bir ses bir kapı aralığından.

"Şu sırada," dedi Ford, "zaten iyi vakit geçirdiğimi söyleyebilirim. Teşekkürler."

"Zengin misin?" diye sordu bir başka ses.

Bu soru Ford'u güldürdü.

Döndü ve kollarını iki yana açarak "Zengin gözükmüyor muyum?" diye sordu.

"Bilmem," dedi kız. "Belki. Belki de gözükmüyorsun. Belki zengin olacaksındır.

Zenginler için çok özel bir servisim var..."

"Oh, öyle mi?" dedi Ford, ilgilenererek, ama tedbirli bir tonla. "Ve nedir bu servis?"

"Onlara zengin olmanın kabul edilebilir bir şey olduğunu söylüyorum."

Üstlerindeki bir pencereden bir silah sesi geldi. Arka arkaya üç notayı yanlış çalan bir basgitaracı vurulmuştu, ama Han Dold City'de basgitaracıların bini bir paraydı.

Ford durdu ve karanlık kapıya doğru baktı.

"Ne yapıyorum dedin?" dedi.

Kız güldü ve gölgeden dışarı doğru bir adım attı. Uzun boyluydu. Başarılabildiğinde oldukça etkili bir özellik olan kendinden emin bir utangaçlığı vardı.

"Bu benim büyük numaram," dedi. "Sosyal Ekonomi konusunda mastırım var ve çok ikna edici olabilirim. Bundan çok hoşlanıyorlar. Özellikle de bu şehirde."

"Goosnargh," dedi Ford Prefect. Bu, Betelgeuse bilinde özel bir kelime idi ve Ford bunu bir şey söylemesi gerektiğini bildiği, ama ne söyleyeceğini kestiremediği zamanlarda kullanırdı.

Basamaklardan birine oturdu, çantasından bir şişe Ol' Janx içkisi ve bir havlu çıkardı. Şişeyi açtı ve havluyla şişenin ağzını sildi. Bunun, Ford'un yapmak isteğinin tam aksi bir etkisi oldu. Havlu şişenin ağzını temizleyeceğine, Ol' Janx, havlunun kokulu bölümlerinde yavaş yavaş karmaşık ve entelektüel bir birim oluşturmaya başlamış olan mikropların milyonlarcasını bir anda yok ediverdi.

"Biraz ister misin?" dedi, kendisi bir yudum çektikten sonra.

Kız omuzlarını silktiler ve uzatılan şişeyi aldı.

Huzur içinde bitişik binadaki hırsız alarmlarını dinleyerek bir müddet oturdular.

"Rastlantıya bak ki bana ödenmesi gereken bir sürü para var," dedi Ford, "dolayısıyla, onları geri almam mümkün olursa, o zaman gelip seni görebilir miyim?"

"Tabii, ben burada olacağım," dedi kız. "Peki ne kadar alacağın var"

"On beş senelik geri ödeme."

"Ne için?"

"İki kelime yazmak için."

"Tanrım, dedi kız. "Hangisi daha çok zaman aldı";"

"Birincisi. Onu yazdıktan hemen sonra, yani öğlen yemeğinden sonraki akşamüzeri birinci kelimenin ardından ikincisi geldi "

Üzerlerindeki pencerelerden birinden bir bateri seti fırlatıldı ve paramparça bir şekilde önlerindeki caddeye düştü.

Kısa bir süre sonra bitişik binadaki hırsız alarmlarının polis ekiplerinden biri tarafından, başka bir ekibe pusu kurmak amacıyla kasıtlı olarak harekete geçirildiği ortaya çıktı. Çılgık çığlığa öten sirenleri ile meydanda toplanan arabalar, az sonra şehrin dağ gibi gökdelenleri arasından gürültüyle ortaya çıkan helikopterler tarafından pusuya düşürüldüklerini anladılar.

"Aslında," dedi Ford, şimdi bu patırtının üzerinden sesini duyurmak için bağırarak zorunda kalarak, "tam da böyle oldu sayılmaz. Ben pek çok kelime yazmıştım ama onlar kısalttılar." Çantasından Rehberi çıkardı,

"Sonra gezegen yıkıma uğradı," diye bağırdı. "Gerçekten de çalışmama değmiş değil mi? Ama onlar bana yine de borçlular."

"Sen bu şey için mi çalışıyorsun?" diye avazı çıktığı kadar bağırarak sordu kız.

"Evet."

"Esaslı iş."

"Yazdığım şeyi görmek ister misin?" diye bağırdı Ford. "Silinmeden yani? Yeni düzeltmelerin bu öğleden sonra internet aracılığıyla yayınlanması bekleniyor. Üzerinde on beş yıl geçirdiğin gezegenin yıkıldığını bu vakte kadar birisi duymuş olmalı. Son yaptıkları düzeltmeler sırasında farkında değillerdi, ama sonsuza kadar dikkatlerinden kaçması da mümkün değil."

"Konuşmak imkansızlaşıyor, öyle değil mi?"

"Ne?"

Kız omuz silkti ve yukarıdaki gürültüyü işaret etti.

Şimdi hemen tepelerinde, üst kattaki orkestra ile çatışma halinde olduğu anlaşılan bir helikopter vardı, binadan dumanlar tütmekteydi. Bir ses kayıt mühendisi parmak uçlarından tutunarak pencereden dışına sarkmış, çıldırmış bir gitarist de yanmakta olan bir gitarla onun parmaklarına vurmakla meşguldü. Helikopter ise hepsine birden ateş etmekteydi.

"Burdan uzaklaşabilir miyiz?"

Gürültüden uzaklaşarak caddede dolaşmaya başladılar. Kendileri için şehir merkezinin sorunları hakkında ufak bir oyun sergilemeye çalışan bir sokak tiyatrosu grubuna rastladılar. Ama tiyatrocular daha sonra oyundan vazgeçip, son zamanlarda bir yaban hayvanının dadandığı ufak bir börekçi dükkanına girmeye karar verdiler.

Bütün bu süre içinde Ford, Rehberin iletişim panelini kurcalamakla meşguldü. Bir sokak arasına daldılar. Rehberin ekranından bilgiler akmaya başlayınca Ford bir çöp tenekesinin üzerine çömeldi.

Kendi verdiği kayıtları buldu.

"Dünya: Çoğunlukla zararsız "

Neredeyse anında, ekran bir sistem mesajları karmaşasına dönüştü.

"İşte geliyor," dedi Ford.

"Lütfen bekleyim:," diyordu mesajlar. "Kayıtlar, Sub-Eta iletişim ağı üzerinden düzeltilmektedir. Sistem on saniye için hizmet dışı olacaktır."

Sokağın ucundan sessizce çelik grisi bir limuzin geçti.

"Hey bana bak," dedi kız, "sana ödeme yapacak olurlarsa beni ararsın. Ben çalışan bir kızım ve sokakta bana ihtiyacı olan kişiler var. Gitmem gerek."

Ford'un yarım yamalak protestolarını duymamazlıktan geldi ve onu, reddedilmiş bir şekilde çöp tenekesinin üzerinde oturup, çalışma yaşamının önemli bir bölümünün elektronik; olarak silinmesini ve havaya karışmasını seyretmeye hazırlanırken bıraktı. Sokakta iş1er biraz yatışmıştı. Polis çatışması şehrin diğer bölgelerine kaymış, orkestranın hayatta kalan bir kaç üyesi müzik konusundaki farklılıklarını kabul etmiş ve yalnız başlarına çalışmaya devam etme konusunda anlaşmışlardı. Sokak tiyatrosu grubu börekçi dükkanından yaban hayvanı da yanlarında olmak üzere çıkarlarken hayvana, kendisini bildikleri bir bara götürdüklerini ve ona orda saygılı davranılacağını anlatmaktaydılar. Ve biraz ilerde çelik grisi bir limuzin kaldırım tarafına sessizce park edilmiş olarak beklemekteydi.

* * *

Kız aceleyle ona doğru yürüdü.

Kızın arkasındaki sokağın karanlığı içinde Ford Prefect'in yüzü yanıp sönen yeşil bir ışıkla yikanırken, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

Çünkü silinmiş, hükmü geçmiş bir kayıttan başka hiçbir şey bulamayacağını sandığı ekranda devamlı bir bilgi akışı ile karşılaşmıştı- metinler, çizelgeler, rakamlar, görüntüler, Avustralya plajlarındaki sörfçüler Yunan adalarının yoğurdu, Los Angeles'taki restoranlar, İstanbul'da dikkatli olunması gereken döviz alışverişi, Londra'da sakınılması gereken hava şartları, her yerde gidilecek barlar gibi birçok konuda tanıtımlar vardı bunların, sayfalar ve sayfalarcası. Hepsi oradaydı, yazdığı her şey. Olan bitenden hiçbir şey anlamadığı için, kaşları gittikçe çatılarak bu bilgiler arasında ileri geri geziniyor, orda burda değişik bilgiler üzerinde duraklıyordu.

"Uzaydan gelen yabancılar için New York' la ilgili ipuçları: Uzay aracınızı istediğiniz yere indirebilirsiniz, Central Park' a veya herhangi bir yere. Kimsenin umurunda olmayacak, hatta fark etmeyeceklerdir bile.

"Hayatta kalabilmek için: Derhal bir taksi şoförü olarak iş bulmalısınız. Taksi şoförünün işi, insanları adına taksi denilen büyük sarı makineler içinde istedikleri yere ulaştırmaktır. Makinenin nasıl çalıştırılacağını bilmediğiniz, onların dilini konuşmadığınız, bölgenin coğrafyasını bilmediği az, hatta o bölge ile ilgili en temel bilgilerden bile haberdar olmadığınız ya da başınızın üstünde büyük yeşil antenler taşıdığınız için endişelenmenize hiç gerek yok. inanın bana, bunlar göze çarpmadan yaşayabilmenizin en büyük yardımcısı olacaktır.

"Eğer gerçekten garip bir vücuda sahipseniz bunu sokaklarda insanlara göstermeye çalışarak da para kazanabilirsiniz. Swulling, Noxious veya Nausalia sistemlerinden

gelen amfıbik yaşam biçimleri, East River Nehrinden özellikle hoşlanacaklardır. Bu nehrin, onlara yaşam veren lezzetli besleyiciler yönünden, şimdiye kadar laboratuvarlarda elde edilebilmiş olan en kuvvetli zehre sahip en ince yapışkan çamurdan bile daha zengin olduğu söylenmektedir.

"Eğlenmek için: işin en önemli bölümü budur. Zevk merkezleri sizi elektrikle öldürmeden, bu şehirde daha fazla eğlenmeniz olanaksızdır..."

Ford, tarih öncesi dönemin "kapalı" komutunun yerini alan eski moda "Kullanıma Açık"ın yerine konulan "işletme konumu hazır" tuşuna hafifçe dokunarak devreyi kapattı

O, bu gezegenin tamamen yerle bir olduğunu kendi gözleriyle görmüş, daha doğrusu havanın ve ışığın cehennem misali yarılmasıyla neredeyse kör olmuş, ayakları altında çekiç gibi zıplayıp kükreyen toprağın kuvvetli vuruşunu hissetmiş, sarı, iğrenç Vogon gemilerinden fışkıran enerjinin yarattığı gelgit dalgalarının pençesine bizzat kapılmıştı. Ve sonunda, mümkün olabilecek en son dakikanın da geçtiğine karar verdikten beş saniye sonra, kendisi ve Arthur Dent, atmosfer içinden spor bir radyo yayını gibi ışınlanırlarken duyulan o hafif sarsıntılı iç bulantısını da hissetmişti.

Bunda yanılmış olmasına imkan yoktu, olamazdı. Dünya kesinlikle yerle bir olmuştu. Kesinlikle, kesinlik1e. Uzayda buharlaşıp gitmişti.

Ama böyle olduğu halde - Rehberi yeniden çalıştırdı- yaptığı en şaşıaalı ve karmaşık araştırma olmasıyla övündüğü İngiltere'de, Bournemouth, Dorset'de nasıl iyi vakit geçirilebileceği ile ilgili kayıtlar hala oradaydı. Ekrandaki bilgileri tekrar okudu ve tam bir şaşkınlık içinde başını iki yana salladı.

Birden sorunun cevabının ne olduğunu fark etti. Cevap şuydu: son derece garip bir şeyler olmaktaydı; ve eğer son derece garip bir şeyler olmaktaysa, diye düşündü, o bunun kendisine olmasını sterdi.

Rehberi yeniden- çantasına tıktırdı ve aceleyle tekrar caddeye çıktı.

Yine kuzeye doğru yürümeye başladı. Kaldırım kenarında park edilmiş çelik grisi bir limuzinin yanından geçerken bir sesin, "Tamam, tatlım, gerçekten tamam, bununla ilgili olarak kendini iyi hissetmeyi öğrenmen gerek. Tüm ekonominin nasıl yapılandığına baksana...."

Ford sırttı, şimdi alevler içinde olan bitişik binanın etrafında bir tur attı, caddenin ortasında sahipsiz duran bir polis helikopteri buldu. İçine daldı, kemerini bağladı, orta parmağını işaret parmağının üzerine kenetleyerek kendisine şans diledi ve hiç de ustaca olmayan bir manevrayla hızla göklere yükseldi.

Şehri, ürkütücü bir şekilde kanyonlar oluşturan yüksek binalarının arasında onlara çarpmamak için etraflarından ve aralarından dolanarak, seyretti ve onlardan kurtulunca da şehrin üzerine yerleşmiş bulunan kırmızı ve siyah duman bulutunun içinden hızla geçti.

On dakika sonra Ford Prefect, tüm sirenleri öten helikopterinin seri ateş toplarıyla bulutlara rasgele ateş ederek, meydandaki işaret levhalarının iskeleleri ile iniş ışıkları arasından dev boyutlu, şaşkın ve gürültücü bir sivrisinek gibi, Han Dold Uzay Meydanına inmişti.

Fazlaca bir zarara uğramayan Helikopteri, sistemden ayrılacak ilk gemide bulduğu bir adet birinci sınıf biletle takas etti ve geminin vücudu hemen sarmalayan kocaman, lüks koltuklarından birine yerleşti.

Bu eğlenceli olacak diye düşündü kendi kendine. O sırada gemi sessizce akıl öte uzaklıklara doğru göz kırıyor ve kabin servisi tüm gösterişiyle başlamış bulunuyordu. Kalbin memurları ne zaman bir şey ikram etmek için sessizce yanına yaklaşırsalar, Ford onları "Evet, lütfen"- diyerek cevaplıyordu.

Dünya gezegeni ile ilgili geri dönen bilgiyi yeniden gözden geçirirken bir çeşit manik neşe içinde gülümsüyordu. Artık ilgilenilebileceği, bitmemiş, önemli bir işi vardı ve yaşamın ona ansızın erişmesi gereken böyle ciddi bir amaç sunmuş olmasından son derece memnundu.

Birden Arthur Dent' in nerede olduğunu ve onun bunlardan haberi olup olmadığını merak etti.

* * *

Arthur Dent, bin dört yüz otuz yedi ışık yılı ötede bir Saab'ın içindeydi ve endişe doluydu.

Arkasındaki koltukta, içeri girerken kafasını kapıya çarpmasına sebep olan bir kız oturmaktaydı. Kafasını çarpmasının sebebinin, bu kızın yıllardır gördüğü kendi türünden ilk dişi varlık olması mı, yoksa başka bir şey mi olduğunu bilemiyordu, ama kendini çok şaşkın, çok, çok... bu saçmalık, diye düşündü kendi kendine Sakinleş, diye konuştu kendisiyle. Senin, diye devam etti toparlayabildiği en kararlı iç sesiyle, aklın başında ve sağlığın yerinde değil. Galaksinin yüz binlerce ışık yılı uzaklarından henüz otostop yapmış durumdasın, çok yorgunsun, kafan bir parça karışık ve son derece incinebilir bir durumda. Gevşe, paniğe kapılma, derin derin nefes almaya konsantre ol. Oturduğu yerde döndü.

"Onun iyi olduğundan emin misiniz? dedi yeniden.

Kendisine kalp atışlarını hızlandıracak kadar güzel görüldüğü gerçeği dışında, bu kızın boyunun uzunluğunu, saçlarının rengini, kaç yaşında olduğunu pek anlayamamıştı. Ona kendisiyle ilgili bir şey sorması da mümkün değildi, çünkü kız tamamen bilinçsiz durumdaydı.

"Sadece uyuşturucunun etkisi altında," diyerek omuzlarını silkti kızın erkek kardeşi gözlerini önündeki yoldan ayırmadan.

"Ve bu normal öyle mi?" diye sordu Arthur panik içinde.

"Bana göre hava hoş," dedi kardeş.

"Ah," dedi Arthur. "Eee," diye ekledi bir dakika düşündükten sonra.

Şimdilik konuşma son derece kötü gidiyordu

Başlangıçtaki ilk selamlaşma faslının ardından o ve Russell birbirlerinden hiç hoşlanmadıklarını çabucak keşfetmişlerdi.-Russell muhteşem kızın erkek kardeşinin adıydı. Bu isim Arthur'a hep iri yarı, sarı bıyıklı, saçları fönlü adamları hatırlatmıştı. Bu cinsi adamlar en ufak bir fırsat yakaladılar mı, kadife smokinler ve yakası fırfırlı gömlekler giymeye kalkışır ve bunların bilardo maçları ile ilgili yorumlar yapmalarını engellemek ancak zor kullanarak mümkün olurdu.

Russell iri yarı bir adamdı. Sarı bıyıkları vardı. Saçları bakımlı ve fönlüydü. Haksızlık etmemek adına -gerçi Arthur kendisi için bunun bir beyin jimnastiği olması dışında haksızlık etmemek için pek bir gerek olduğunu düşünmüyordu- Arthur'un kendisinin de oldukça haşin ve suratsız görüldüğünü söylemek mümkündü. Yüz binlerce ışık yılı öteden gelen, üstelik bu yolculuğu genellikle başka başka kimselere ait araçların bagaj bölümlerinde yapan birinin hırçınlaşmaya başlaması çok normaldi ve Arthur da çok hırçın ve yorgundu.

"O bir sokak serserisi değil," dedi Russell ansızın, san arabada bulunan bir başkasının öyle olabileceğini düşünmüş gibi. "Sadece uyuşturucu etkisi altında."

"Ama bu çok kötü," dedi Arthur, tekrar ona bakmak için arkasına dönerek. Kız hafifçe kıpırdar gibi olmuş ve kafası yana kayarak omzuna düşmüştü. Yüzüne dökülen koyu renk saçları, onu gizliyordu.

"Nesi var, hasta mı?"

"Hayır," dedi Russell, "sadece çılgınlar gibi uluyor."

"Ne," dedi Arthur dehşet içinde.

"Kayıp, tamamen aklını oynatmış. Onu tekrar hastaneye götürüp biraz daha tutmalarını isteyeceğim. Kendisini hala bir bostan kirpisi sanırken onu salıvermişler."

"Bostan kirpisi mi?"

Russell, köşeyi dönüp, yolun onlara ait kısmının yarısını kaplayarak kendilerine doğru gelen ve onların yoldan çıkmasına sebep olan arabaya öfkeyle korna çaldı. Öfke, kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıştı sanki.

"Bostan kirpisi sanmıyor olabilir," dedi tekrar sakinleştikten sonra, "ama belki de öyle sanıyor olsaydı, başa çıkmak daha kolay olabilirdi. Biri kendini kirpi sanacak olursa, eline bir ayna ile birkaç kirpi resmi verip çözümü kendisinin bulmasını isteyebilir, kendisini daha iyi hissettiğinde tekrar gelmesini söyleyebilirsiniz. Demek istediğim, bu tıp biliminin başa çıkabileceği bir şey olurdu en azından. Ama Fenny'nin durumu için bu yeterli değil."

"Fenny..?."

"Ona Noel için ne aldığımı biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Black Tıp Sözlüğü"

"Hoş bir hediye."

"Ben de öyle düşündüm, içinde binlerce hastalık var, hep . de alfabetik sıraya göre dizilmiş."

"Adının Fenny olduğunu söylediniz değil mi?"

"Evet. İçinden birini seç dedim. Buradaki her şey tedavi edilebilir. Uygun ilaçlar tavsiye edilebilir. Ama hayır, ille farklı bir şeyi seçmesi gerekiyordu. Sırf yaşamı güçleştirmek için. Okulda da böyleydi biliyor musunuz?"

"Demek öyleydi?"

"Öyleydi. Hokey oynarken düşüp kimsenin adını bile duymadığı bir kemiğini kırmıştı. "

"Bunun nasıl huzursuzluk verici bir şey olabileceğini anlıyorum," dedi Arthur düşünceli bir şekilde. Adının Fenny olduğunu öğrenince bir parça düş kırıklığına uğramıştı. Bu işim Fenella ismine tahammülü olmayan evde kalmış, çirkin bir teyzenin seçeceği cinsten, oldukça aptal, ruhsuz bir isimdi.

"Anlayış göstermiyor değildim, ama az da olsa huzursuzluk veriyordu aslında. Aylarca topalladı."

Russell yavaşladı.

"İneceğiniz yer burasıydı değil mi?"

"Ah, hayır," dedi Arthur, "eğer sakıncası yoksa beş mil daha sonra."

"Tamam," dedi Russell, aslında biraz sakıncası olabileceği belirten kısacık bir duraksamadan sonra, yeniden hızlandı.

Esasında Arthur'un ineceği yer gerçekten de orasıydı, ama daha uyanmadan bi1e beynini böylesine ele geçirmiş olan bu kızla ilgili daha fazla bir şeyler öğrenmeden inmek istememişti. Bundan sonraki iki kavşaktan birinde de inebilirdi.

Bir zamanlar evinin bulunduğu köye doğru ilerliyorlardı, ama orada neyle karşılaşacağını düşünürken tereddüt içindeydi. Tanıdık manzaralar, karanlıkta birer hayalet gibi, kayıp geçiyor, beynin yalnızca çok, çok normal şeylerle, beklenmedik bir ışık altında ve henüz onlarla karşılaşmaya hazır değilken karşılaşmasının yaratabileceği cinsten titremelere yol açıyordu.

Kendi bireysel zaman ölçüsüne göre hesaplanabildiği kadarıyla, yabancı güneşlerin yörüngesinde yaşadığı zaman olarak buralardan ayrıldığından bu yana, sekiz yıl geçmiş olması gerekiyordu. Ama burada geçen zamanın ne kadar olduğunu pek tahmin edemiyordu. Hele bu arada ne olaylar yaşanmış olabileceği, tükenmiş anlama yeteneğinin iyice ötesinde kalmıştı. Çünkü bu gezegenin, dolayısı ile evinin, aslında şu anda burada olmaması gerekiyordu.

Sekiz sene önce, bir öğle zamanı, bu gezegen yıkıma uğramıştı. O öğle vakti, sanki yerçekimi kanunu yerel bir uygulamadan başka bir şey değilmiş ve ona uymamak yalnızca bir park cezasını gerektirmiş gibi gökyüzünde asılıp kalmış olan kocaman sarı Vogon gemileri onu tamamen yerle bir etmişlerdi.

"Kuruntular," dedi Russell.

"Ne?" dedi Arthur, düşüncelerinden sıyrılarak.

"Gerçek dünyada yaşadığı gibi garip kuruntular yüzünden azap çektiğini söylüyor. Ona gerçekten de gerçek dünyada yaşamakta olduğunu anlatmaya çalışmanın hiç faydası yok, çünkü zaten kuruntularının bu yüzden o kadar garip olduğunu söylüyor. Sizi anlıyorum ama ben bu tür konuşmaların dinleyeni canından bezdirici ve boş şeyler olduğunu düşünüyorum. Benim özümüm ona haplarını verip, bira içmeye kaçmak. Yani, vakit öldürmenin de bir sınırı vardır, öyle değil mi?"

Arthur kim bilir kaçınıcı kez kaşlarını çattı.

"Eee..."

"Ve bu düşler ve kabuslar meselesi. Ve doktorların onun beyin dalgalarında garip sığramalar bulduklarını söylemeye devam etmeleri."

"Sığramalar mı?"

"Bu," dedi Fenny.

Arthur oturduğu yerden arkasına dönerek kızın an sızın açılan, ama bomboş bakan gözlerine baktı. Baktığı şey her neyse arabada değildi. Gözleri telaş içinde aşağı yukarı, sağa sola çevrildi, başı bir kez sarsıldı ve sonra huzurlu bir uykuya daldı.

"Ne dedi?" diye sordu Arthur endişe içinde.

"Bu' dedi."

"Bu ne?"

"Bu neymiş? Ne cehennem olduğunu ben nereden bileyim? Bu, bostan kirpisi, bu, baca kovaşı, bu, Don Alfanzo'nun makası. Çılgınca ulumalar, size bunu söyledim sanıyorum. "

"Pek aldırıyormuş gibi görünmüyorsunuz." Arthur bunu mümkün olduğunca sıradan bir şekilde söylemeye çalışmıştı, ama işe yaramadı.

"Bana bak serseri.."

"Tamam, özür dilerim. Beni hiç ilgilendirmes. Öyle demek istememiştim," dedi Arthur.

"Ne kadar üzöldüğünüz çok açık," diye ekledi yalan söyleyerek." Biliyorum ki, bu işi bir şekilde çözmek zorundasınız. Lütfen benim kusuruma bakmayın. At başı Nebulası'nın ta öbür tarafından geliyorum."

Öfkeyle pencereden dışarı bakmaya başladı.

Sonsuza kadar hiçlişe gömüldüğünü sandığı evine döndüğü bu akşamda, kafasının içinde kendisine yer açmak için savaşılan bütün o duygular içinde, onu en çok zorlayıcı, hakkında kendisine "bu" dediğinden başka bir- şey bilmediği ve erkek kardeşinin bir Vogon gemisinde olmasını istemediği bu garip kızla ilgili takıntıydı.

"Peki, şey, o sıçramalar neydi, şu bahsettiğiniz sıçramalar?" diye becerebildiği kadar çabucak ilave etti.

"Bana bakın, bu benim kardeşim. Bütün bunlardan size niçin bahsettiğimi bile bilmiyorum."

"Tamam, özür dilerim. Belki de beni indirseniz daha iyi olacak. Burası..."

Arthur böyle dediği anda bunu yapmak imkansız hale geldi, çünkü yanlarından geçip gitmiş olan fırtına ansızın yeniden patlamıştı. Şimşekler gökyüzünü bir baştan bir başa kuşatıyor, sanki birileri Atlantik Okyanusuna benzer bir şeyi başlarının üzerindeki bir kalburdan boca ediyordu.

Russell bir küfür savurdu ve gökyüzü melemeyi andırır garip sesler çıkarırken, bir kaç saniye için tüm dikkatini direksiyona verdi. Kızgınlığını, aceleyle hızını arttırarak üzerinde "Mc Kenna- Her Mevsimde Nakliye" yazan bir kamyonu sollamak suretiyle tüketti. Yağmur yavaşlarken gerginlik de azalmıştı.

"Her şey su deposunda buldukları o CIA ajanı ile başladı. Hatırlıyor musunuz, hani herkes birtakım halüsinasyonlar filan görmeye başlamıştı?"

Arthur bir an için tekrar kendisinin At başı Nebula'dan henüz geldiğini ve bu ve bununla ilgili çeşitli ve şaşırtıcı başka sebeplerden ötürü, son günlerin olaylarından biraz kopuk kaldığından bahsedip bahsetmemeyi düşündü, sonra bunun yalnızca işleri daha da karıştıracığına karar verdi.

"Hayır," dedi.

"İşte kardeşimin dağıttığı an, o an oldu. Bir yerlerde bir kafedeymiş. Ricksmanworth galiba. Orda ne işi olduğunu bilmiyorum, ama dağıldığı yer orasıydı. Anlaşılan ayağa kalkmış, sakın bir şekilde, kendisinin olağan üstü bir sır yada ona benzer bir şey üstlenmek zorunda kaldığını bildirmiş, olduğu yerde biraz sallanıp dalgalanmış ve nihayet yığılıp, bir yumurtalı sandviçin içine düşmüş."

Arthur gözlerin kırıştırdı. Biraz gergin bir şekilde, "Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedi.

Russell bir kızgınlık sesi çıkardı.

"Peki, o halde," dedi parçaları bir araya koymaya çalışarak, "CIA ajanı su deposunda ne yapıyordu?"

"İçine batıp çıkıyordu tabii ki. Ölmüştü."

"Ama ne..."

"Hadi canım, mutlaka hatırlıyor olmalısınız. Halüsinasyonları yani. Herkes bunun bir tertip, uyuşturucu savaşı veya onun gibi bir şeyle ilgili olarak CIA'in planladığı bir tatbikat olduğunu söylemişti. Bir ülkeyi işgal etmek yerine o ülkede yaşayan herkese işgal altında olduğunu düşündürmenin daha ucuz ve daha etkili bir yöntem olduğunu öne süren deli bozması bir kuram."

"Bunlar tam olarak ne tür halüsinasyonlardı ...?" dedi Arthur oldukça kısık bir sesle.

"Ne demek ne tür halüsinasyonlar? Büyük sarı gemilerle ilgili o söylentilerden bahsediyorum tabii ki, herkesin aklını oynattığı ve öleceğimizi söylediği zamanlardan. Sonra bu söylentilerin etkisi ortadan kalkınca, halüsinasyonlar da şıp diye ortadan kayboldular. CIA her şeyi inkar etti ve bu da kuramın doğru olduğunu kanıtladı."

Arthur'un başı biraz döner gibi oldu, sakinleşmek için eliyle bir yerlere tutundu ve tutunduğu şeyi sıkıca kavradı. Ağzı sanki söylemek istediği bir şey varmış gibi, ufak hareketlerle açılıp kapandı, ama hiçbir ses çıkaramadı.

"Her neyse," diye devam etti Russell, "Suya katılan bu uyuşturucu her neyse Fenny'nin üzerindeki etkisi o kadar çabuk geçmedi. Ben CIA'yi dava etmekten yanaydım, ama bir

avukat arkadaşım bana bunun elinde bir muzla deliler evine saldırmaktan farksız bir şey olacağını söyledi, onun üzerine..." Omuz silkti ve sustu.

"Vogonlar..." diye hıçkırdı Arthur. "Sarı gemiler.... ortadan kayboldu mu yani?"

"Eh, tabii ki kayboldular, onlar yalnızca bir halüsinasyondur." dedi Russell ve garip garip Arthur'a baktı. "Bunların hiçbirini hatırlamadığınızı mı söylemeye çalışıyorsunuz? Siz nerelerdeydiniz, Allah aşkına?"

Bu Arthur için öylesine şaşırtıcı mükemmellikte bir soru idi ki bu şokla oturduğu yerden yarı yarıya fırladı.

"Tanrım!!!" diye haykırdı Russell, aniden kaymaya başlayan arabayı kontrol etmek için savaşıyor. Karşıdan gelen bir kamyonun altına girmekten son anda kurtularak, çimenlik bankete çıktı. Araba sarsılarak dururken, arka koltuktaki kız Russell' in koltuğuna çarptı ve biçimsiz bir şekilde olduğu yere yığıldı.

Arthur dehşet içinde oturduğu yerde döndü.

"Bir şeyi yok ya?" diye inledi.

Russell ellerini öfkeyle fönlü saçları arasında gezdirdi. Sarı bıyıklarını çekti.

Arthur'a döndü.

"Rica etsem," dedi, "şu el frenini bırakır mıydınız acaba?"

Buradan köyüne yürümesi gereken dört millik bir mesafe vardı: önce o alçak Russell' in kendisini götürmeyi şiddetle reddettiği yol ayırımına kadar bir mil ve sonra kıvrıla kıvrıla giden üç millik bir yol daha.

Saab gecenin içinde kayboluyordu. Arthur onun gidişini izledi. Beş yıldır tamamen kör olduğuna inanmışken ansızın, aslında yalnızca çok büyük bir şapka giymekte olduğunu fark eden bir adam gibi, büyük bir şaşkınlık içindeydi.

Bunun, her şeyi yerli yerine oturtacak ve insanı şaşkına çeviren evrenin bir anlam ifade etmesini sağlayacak çarpıcı bir gerçeği açığa çıkartacağı umuduyla başını şiddetle iki yana salladı. Ama, eğer varsa, bu çarpıcı gerçek, hiçbir şey yapmayı

beceremediğinden, o da tekrar yola koyuldu. Sıkı bir yürüyüşün, hatta ayaklarının bir parça su toplayıp acımasının, akıl sağlığından değilse de, hiç olmazsa fiziki varlığından emin olmasına yardımcı olacağını umuyordu.

Köye vardığında saat 10.30'du. Bu gerçeği, At ve Damat Pub'ının Birahanesinin buğulanmış, yağlı penceresinden keşfetmişti. Pubın duvarında yıllardır yıpranmış bir Guinness saat asılıydı ve üzerinde, yarım litrelik kocaman bir bira bardağına kafasını komik bir biçimde boynunun yarısına kadar sokmuş bir devekuşu resmi vardı.

Burası, önce evinin sonra da tüm dünya gezegeninin yıkıldığı, ya da yıkılmış gibi gözüktüğü sırada, o meşum öğle vaktini geçirmiş olduğu pub'dı. Hayır, lanet olsun tabii yıkılmıştı, çünkü yıkılmamış olsa, kendisi sekiz yılı hangi cehennemde geçirmiş olacaktı? Kocaman, sarı Vogon gemileri o nefretlik Russell'ın az önce söylediği gibi, yalnızca uyuşturucunun etkisiyle ortaya çıkan halüsinasyonlar olsaydı, kendisi oraya nasıl gelmiş olacaktı? Bununla birlikte, eğer yıkım gerçekleşmişse, o zaman da şu anda üzerinde bulunduğu şey neydi?

Düşüncelerini bu noktada durdurdu. Çünkü son yirmi kezdir aynı şeyleri tekrarlamasına karşın bir adım ileri gidememişti.

Baştan başladı.

Burası, olan her ne ise onun olduğu sırada, öğle vaktini geçirmiş olduğu o meşum Pub'dı. Olan bitenin ne olduğu daha sonra halledeceği bir sorundu, ve ...

Hâlâ bir anlam ifade eder hale gelmemişti.

Baştan başladı.

Burası olayların başladığı sırada bulunduğu Pub'dı....

Burası bir birahane idi.

Pub'larda bira satılırdı ve o da birasız yapamazdı.

Karmaşık düşüncelerinin en sonunda bir sonuca varmasından memnun olmuştu.

Başlangıçta elde edeceğini umduğundan farklı bir sonuca da varmış olsa, bu onu mutlu eden bir sonuçtu. Kapıya doğru emin adımlarla ilerledi.

Ve durdu.

Alçak bir duvarın arkasından fırlayan küçük, siyah, tüyleri elektriğe tutulmuş gibi dimdik, Teriye cinsi bir köpek Arthur'u görünce hırlamaya başlamıştı.

Arthur bu köpeği tanıyordu, hem de iyi tanıyordu. Köpek reklamcı bir arkadaşına aitti ve adı da Bihaber- Bozo idi, çünkü başının üzerindeki tüylerin dikliği insanlara Amerika Birleşik Devletleri Başkanı hatırlatıyordu. Ve köpek de Arthur'u tanıyordu, ya da en azından tanınması gerekti. Aptal bir köpekti, televizyonda kameraya devamlı bakabilmesi için, söyleyeceği kelimeleri gösterme kolaylığını sağlayan panoyu bile okumaktan acizdi. Zaten bazılarının adıyla ilgili itirazlarının sebebi de buydu. Ama, yine de, orada öyle durup öfkeyle tüylerini kabartıp, zekadan yoksun yaşamının en ürkütücü görüntüsüymüş gibi Arthur'a bakacağına, en azından onu tanınması gerekirdi. Bu, Arthur'u gidip yeniden pencereye bakmaya yöneltti . Bu sefer neredeyse boğulmak üzere olan bir deve kuşunu değil, kendisini görmeye çalışıyordu.

Kendini ilk kez tanıdık bir ortam içinde görme fırsatını bulunca, köpeğin çok da haksız olmadığını itiraf etmek zorunda kaldı.

Daha çok, çiftçilerin kuşları korkutmak için kullandığı bir korkuluğu andırıyordu. Bu haliyle pubdan içeri girerse boğuk bir merak uğultusunun yükselivereceğine ve daha da kötüsü oradaki tanıdıklarınca karşılaşması olanaksız bir soru yağmuruna tutulacağına ilişkin hiçbir kuşkusu yoktu. Arthur ise, o sırada bununla başa çıkamayacak kadar kötü durumdaydı.

Örneğin, tanıdıklardan biri Will Smithers olacaktı. Hiç bir İlginçliği Olmayan Köpek Bihaber- Bozo'nun sahibi. Yani bütün diğer kapların içine motor yağı dökülmüş olmasına rağmen, mama kaplarından hangisini tercih etmesi gerektiğini anlamaktan yoksun olduğu için Will 'in reklamlarından bile çıkarılacak kadar aptal olan hayvanın. Will mutlaka içerde olmalıydı. Köpeği ve arabası buradaydı çünkü. Araba gri bir 928S Porsche idi ve arka camında "Benim öbür arabam da bir Porsche" yazılı bir çıkartma vardı. Lanet olsun.

Arabaya bakmaya devam etti ve bu arada daha önce bilmediği bir şey öğrendiğini fark etti.

Will Smithers, Arthur'un tanıdığı birçok başka parası bol vicdanı az namussuzun yaptığı gibi, herkesin dikkatini her ağustosta arabasını değiştirdiğine çeker ve bunu yapmaya kendisini zorlayanın muhasebeci olduğunu söylerdi. Oysa aslında, ödemek zorunda kaldığı alım satım vergileri v.s. yüzünden, muhasebecisi onu bunu yapmaktan kesinlikle vazgeçirmeye çalışırdı. Park etmiş olan araba Arthur'un, Will 'in en son sahip olduğunu bildiği arabaydı. Plakası alındığı yılı işaret ediyordu.

Şimdi kış olduğuna ve Arthur'un sekiz kişisel yılı öncesi gerçekleşen ve onun başına bir dolu bela açan olay da eylül başlarında meydana geldiğine göre burada topu topu altı aydan daha az bir zaman geçmiş olmalıydı.

Bir an hiç kımıldamadı ve Bihaber- Bozo'nun kendisine havlayarak bir aşağı bir yukarı zıplamasına izin verdi. Ansızın artık görmemezlikten gelmesine imkan olmayan bir şeyin farkına vararak taş kesildi. O şimdi kendi dünyasında uzaydan gelen yabancı yaratıktı. Ne kadar gayret ederse etsin, hikayesine herhangi birini inandırabilmesi olanaksızdı. Hikayesi kulağa yalnız çılgınca gelmekle kalmıyor, üstelik gözle görülür en basit gerçeklerle bile çelişiyordu. Burası gerçekten de Dünya mıydı? Olağanüstü bir yanlış yapmış olması için ufak bir olasılık olsun mevcut muydu?

Önündeki Pub kendisi için her detayıyla bildikti- her tuğlasıyla, soyulan yağlı boyasının her bir parçasıyla; ve içerdeki tanıdık, havasız ve gürültülü atmosferiyle, çıplak kırımları,

hiç de otantik olmayan dökme demirden yapılma aplikleriyle, tanıdığı insanların dirseklerini dayadığı birayla yapış yapış olmuş bar tezgahıyla, tezgahın üzerine bakan duvardaki kartondan yapılmış kızların göğüsleri üzerine zımbalanmış fıstık paketleriyle. Bütün bunlar onun evine ve dünyasına ait şeylerdi.

Bu lanet olası köpeği bile tanıyordu.

"Hey, Bihaber!"

Will Smithers' in sesi ne yapacağına hemen karar vermesi gerektiği anlamına geliyordu. Eğer olduğu yerde kalırsa, keşfedilecek ve gösteri başlayacaktı. Saklanmak, sadece bu anı geciktirmek anlamına geliyordu ve şu anda havada acı bir soğuk vardı. Sesin sahibinin Will olması seçimini kolaylaştırmıştı. Arthur ondan nefret filan etmiyordu- Will oldukça eğlenceli biriydi aslında. Ama sorun Will 'in biraz bıktırıcı bir biçimde eğlenceli oluşundaydı. Reklamcılık işinde olduğu için, her zaman ne kadar eğlendiğini ve üzerindeki ceketini nereden satın aldığını bilmenizi isterdi.

Arthur, bunu aklından çıkarmadan bir karavanın arkasına saklandı.

"Hey, Bihaber! Neler oluyor?"

Kapı açıldı ve Will dışarı çıktı, üzerinde deri bir pilot ceketini vardı. Ceketin bu yıpranmış görüntüsünü elde etmek için Karayolları Araştırma Laboratuvarında çalışan bir arkadaşına verip, özellikle bir araba kazası geçirmesini sağlamıştı. Bihaber sevinç içinde havladı ve istediği dikkati çekmiş olduğu için Arthur'u büyük bir memnuniyetle unuttu.

Will bir iki arkadaşıyla birlikteydi ve hep birlikte köpeklerle oynayacak bir oyunları vardı.

"Gelsene!" diye bağıryorlardı köpeğe, koro halinde. "Gelsene, gelsene, gelsene!!!"

Köpek kontrolünü kaybedip vahşileşerek havlıyor, aşağı yukarı zıp zıp zıplıyor, küçük kalbini paralarcasına haykırıyor, çılgın bir öfke içinde kendinden geçiyordu. Hep birlikte gülüyorlar ve seslerini yükselterek onu teşvik ediyorlardı, sonra teker teker arabalarına dağıldılar ve gecenin içinde kayboldular.

Evet, bu bir şeyi açıklığa kavuşturuyor, diye düşündü Arthur karavanın arkasında durduğu yerden, burası kesinlikle benim hatırladığım gezegen.

Evi hâlâ buradaydı.

Niçin veya nasıl, bu konuda hiçbir fikri yoktu. Pub'ın boşalmasını beklerken gidip bir bakmaya karar verdi. Daha sonra, herkes gidince, Pub sahibinden bu gece için yatacak bir yer isteyecekti. Ve işte karşısında duruyordu.

Bahçede, taştan bir kurbağanın altında sakladığı anahtarı alarak aceleyle kapıyı açtı. Çünkü şaşırtıcı olmakla birlikte, içerde telefon çalıyordu.

Evine giden ara yol boyunca telefonun sesini belli belirsiz işitmiş ve sesin nereden geldiğini fark eder etmez, koşmaya başlamıştı.

Eşiğinde birikmiş olan, bir işe yaramaz mektup yığını yüzünden açılması için kapıyı zorlaması gerekmişti. Daha sonra, kapının zorlanmasına sebep olan şeylerin, zaten sahip olduğu bir kredi kartı müracaatı için on dört adet adına yazılmış, birbirinin aynı davet mektubu, sahip olmadığı bir kredi kartına ait borcunu ödemediği için gönderilen on yedi adet biri birin aynı tehdit mektubu, bugünün karmaşık, paralı ve sosyetik dünyasında ne istediğini ve nereye gittiğini bilen, zevkli ve seçici biri olarak kendisinin bizzat seçildiğini bildiren ve bu yüzden berbat bir cüzdanı satın almayı arzu edip etmediğini soran otuz üç adet birbirinin aynı mektup ve ölmüş bir tekir kedi yavrusu olduğunu keşfetmişti.

Bütün bunların izin verdiği kadar açılan dar geçitten kendini zorla içeri attı, hiçte - seçici şarap meraklısının kaçırmak istemeyeceği şarap teklifleri yığınının ayakları dolanarak, kumsaldaki yalıda geçirilebilecek tatillerin üzerinden yılan gibi kıvrılarak, beceriksizce yatak odasına giden karanlık merdivenlere atıldı ve telefona tam sustuğu sırada erişebildi.

Küf kokan buz gibi yatağına nefes nefese yığıldı ve açıkça görüldüğü gibi kafasının etrafında başına buyruk bir şekilde dönen dünyayı durdurmaya çalışmaktan bir kaç dakika için vazgeçti.

Dünya dönmekten zevkini alıp biraz sakinleşince, Arthur, aslında yanacağını beklemeden başucu lambasına uzandı Onu şaşırtmakla birlikte lamba yandı. Arthur'a bu durum mantıklı gelmişti. Elektrik Şirketi faturalarını ödemesine rağmen her seferinde hiç şaşmaksızın elektriğini kestiğine göre, bir şey ödemediğinde de elektriğini açık tutmaları son derece normaldi. Açıkça anlaşılıyordu ki, para göndermekle dikkati kendinize çekmiş oluyordunuz.

Oda aynen bıraktığı gibiydi, yani insanı çileden çıkaracak kadar dağınık. Bununla birlikte her şeyin üzerini kaplayan kalın toz tabakası bu etkiyi bir parça olsun bastırıyordu. Yarı okunmuş kitaplar ve dergiler, yarı kullanılmış havlular arasında yuvalanmıştı. Yarı kayıp çorap çiftleri, yarı içilmiş kahve fincanlarına yaslanmaktaydı. Bir zamanlar yarı yenmiş bir sandviç olan

şey, şimdi yarı yarıya Arthur'un ne olduğunu görmek istemediği bir şeye dönüşmüştü. Bu yığın üzerine bir şimşek gönder diye düşündü kendi kendine, yaşamın evrimin yeniden başlatırsın.

Bir iki dakika, değişik olan şeyin ne olduğunu göremedi çünkü o da iğrenç bir toz tabakası ile örtülüydü. Sonra gözleri onu yakaladı ve olduğu yerde durdu.

Yalnızca Açık Üniversite Çalışmalarını izlemenin mümkün olduğu, biraz daha hareketli bir şey göstermeye kalkışacak olsa heyecandan bozuluveren, yıpranmış, eski bir televizyonun yanında duruyordu.

Bu bir kutuydu.

Arthur dirsekleri üzerinde doğruldu ve ona bakmaya başladı.

Bu gri bir kutuydu. Bir çeşit sıkıcı saygınlığa sahipti. Bir tarafı otuz santimden biraz fazla, kübik, gri bir kutuydu. Tepesinde düzgün bir fiyonk yapılmış, tek bir gri kurdele ile bağlanmıştı.

Ayağa kalktı, ona doğru yürüdü ve şaşkınlık içinde ona dokundu. Bu her ne ise dikkat ve itinayla hediye paketi yapılmış olarak, orada, onun tarafından açılmayı bek yordu.

Dikkatle kaldırdı ve yatağa taşıdı. Üstündeki tozu silkeledi ve kurdeleyi gevşetti.

Kutunun tepesi kutunun gövdesine dil gibi sokulabilen bir kapak şeklindeydi.

Bu dili dışarı çekti ve kutunun içine baktı. İçerde camdan bir küre vardı ve yumuşak, gri kağıtlar üzerine oturtulmuştu. Onu dikkatle dışarı çekti. Aslında bu tam bir küre sayılmazdı, çünkü dibi ya da Arthur'un ters çevirirken fark ettiği gibi tepesi kalın bir çember biçiminde açıktı. Bu bir kavanozdu. Bir balık kavanozu.

Çok güzel bir camdan yapılmıştı. Mükemmel şeffaflıkta, ama olağan üstü kaliteli, gümüş grisi bir camdı bu. Sanki yapımında kristal ve siyah mermer karışımı bir malzeme kullanılmıştı.

Arthur onu ellerinde yavaşça evirip çevirdi. Bu, şimdiye kadar gördüğü en güzel nesnelerden biriyi. Ama onun yüzünden tam anlamıyla şaşkın bir haldeydi. Kutuya baktı, içinde yumuşak kağıtlar dışında başka bir şey kalmamıştı. Kutunun dışında da hiçbir şey yoktu.

Kavanozu yeniden çevirdi. Mükemmeldi. Muhteşemdi. Ama bu bir balık kavanozuydu. Başparmağının tırnağı ile camına vurdu. Derin ve ihtişamlı bir tınlama, sanılandan daha uzun süre havada asılı kaldı ve kesildiğindeyse sanki kaybolup gitmemiş de, başka dünyalara, derin bir deniz rüyasına dalmış gibi oldu.

Arthur, büyülenmişçesine onu elinde tekrar tekrar çevirdi ve bu kez tozlu başucu lambasından gelen ışık kavanozu bir başka açıdan yakalayarak camın yüzeyindeki

birtakım ince aşınma izleri üzerinde parladı. Kavanozu, lambadan gelen ışığın kırılma açısına göre ayarlayarak kaldırdı ve birden, özenle kazanmış kelimelerin camdaki gölgesini gördü.

"Hoşça kal," yazıyordu "... ve teşekkürler..."

Ve hepsi buydu. Gözlerini kırıştırdı. Bir şey anlamamıştı.

Beş dolu dakika daha nesneyi elinde tekrar tekrar çevirdi, değişik açılardan ışığa tuttu, büyüleyici tınlamasını duymak için parmaklarıyla tıkladı, harflerin anlamı üzerinde düşündü, ama hiçbir şey çıkaramadı. En sonunda ayağa kalktı, kavanozu musluktan akan su ile doldurdu ve televizyonun yanındaki masanın üzerine koydu. Başını sallayarak, kulağındaki küçük Babel balığını çıkardı ve kıvrıla kıvrıla yüzdüğü suyun içine attı. Yabancı filmleri izlediği zamanlar dışında artık ona ihtiyacı olmayacaktı. Uzanmak üzere yatağına döndü, ışığı kapadı.

Sessiz ve hareketsiz bir şekilde sırtüstü yattı. Kendisini sarmalayan karanlığı içine çekti ve kaslarını yavaşça, bir uçtan bir uca gevşetti nefesini yavaşlatıp düzene soktu, yavaş yavaş zihnini bütün düşüncelerden temizleyerek, gözlerini kapadı ve bastıran uykuya direnemedi.

Gece yağmur yüzünden huzursuzdu. Şimdi yağmur bulutları da harekete geçmiş, Bournemouth' un hemen dışındaki kamyoncuların uğradığı bir kahvenin üzerinde toplanmaktaydılar. Ama bulutların içinden geçtiği gökyüzü bulutlardan rahatsız olmuş, heyecansız ama kafası karışmış bir tavır takınmış, daha fazla kızdırılacak olursa nasıl bir tavır takınacağını pek kestiremiyordu.

Ay, soluk renkli ıslak bir yola düşmüştü. Çamaşır makinesinden yeni çıkan bir blucinin arka cebindeki kağıt yumağını andırıyordu. Eski bir alışveriş listesi mi, yoksa beş poundluk bir banknot mu olduğunu anlamak için, aradan biraz zaman geçip ütülenmesini beklemek gerekiyordu.

Rüzgar bir süre, bu akşam ne çeşit bir ruh hali içinde olduğuna karar vermeye çalışan bir atın kuyruğu gibi, kısa aralıklarla bir o yana bir bu yana savruldu ve bir yerlerde bir çan gece yarısını çaldı.

Bir çatı penceresi gıcırdayarak açıldı.

Çerçeve sıkışmıştı ve biraz ileri geri oynatılıp, açılmak için ikna edilmesi gerekiyordu.

Çünkü hafifçe çürümüştü ve menteşesi de bir zamanlar sıkı bir şekilde boyanmıştı.

Bunlara rağmen, sonunda yine de açıldı.

Camın kapanmasını önleyecek bir takoz bulundu ve bir silüet, zorlanarak, çatının zift bölgeleri arasındaki dar oluğa çıkmayı başardı.

Ayakta durarak, sessizce gökyüzünü seyretti.

Siluetin, bir saat kadar önce deli gibi eve dalan o yabani görünüşlü yaratık olduğunu düşünmek mümkün değildi. Yıpranmış, iplikleri dökülmüş, yüzlerce dünyanın çamuruna bulanmış, yüzlerce sevimsiz uzay meydanının hazır yemek baharatları ile lekelenmiş olan robdöşambr gitmiş, dolaşık saç yığını yok olmuş, uzamış ve düğüm edilmiş sakal kaybolmuştu.

Onun yerini şimdi, kadife pantolon ve bol bir süveter giymiş olan Arthur Dent almıştı. Saçları kesilip yıkanmış, suratı tertemiz tıraş edilmişti. Yalnızca gözleri hala, Evren'in, kendisine yapmaya çalıştığı her ne ise onu, lütfen durdurmasını istediğini söylüyordu. Bunlar, buradan görünen bu manzaraya daha önce bakan gözlerle aynı gözler değildi. Gözlerin algıladıklarını yorumlayan beyin de aynı beyin değildi. İşe bir cerrahi operasyon falan karışmamıştı, yalnızca yaşanan deneyimlerin bitip tükenmeyen burgusuydu buna sebep olan.

Gece, Arthur'a, yaşayan bir şeymiş gibi gelmişti o anda. Etrafındaki karanlık toprak da kendisinin içine kök salmış olduğu bir yaratıktı sanki.

En ücra sinir uçlarındaki karıncalanmaları hisseder gibi uzaktaki bir nehrin akışını, görünmez tepelerin kıvrımlarını, güneye doğru bir yerdeki yüklü yağmur bulutlarının düğümünü hissedebiliyordu.

Bir ağaç olmanın heyecanını da duyabiliyordu ki bu hiç beklemediği bir şeydi. Toprağın içinde ayak parmaklarını kıvrabilmenin çok hoş bir duygu olduğunu biliyordu, ama bu kadar hoş olabileceğini daha önce hiç fark etmemişti. Neredeyse uygunsuz sayılabilecek bir zevk dalgasının New Forest ormanlarından kendisine doğru yükseldiğini hissedebiliyordu. Bu yaz deneyip diye düşündü, yapraklara sahip olmanın nasıl bir his olduğunu anlamalıyım.

Başka bir yandan gördüğü uçan daire karşısında şaşırان bir koyunun duygularını hissedebiliyordu. Ama bu hisler karşılaştığı başka bir şeye şaşırان koyunların hislerinden pek ayırt edilemiyordu. Çünkü koyunlar yaşam içindeki yolculukları sırasında çok az şey öğrenen yaratıklardı ve bu yüzden sabah doğan güneşi görünce şaşırdıkları gibi çayırlardaki o yeşil şeyleri görünce de şaşkına dönerlerdi.

O sabah ve ondan önceki sabah güneşin doğuşuna ve bundan bir önceki gün ise bir ağaç kümesine şaşan koyunların şaşkınlığını hissedebilmesi onun için bir sürpriz olmuştu. Daha da gerilere dönebilirdi, ama bütün hissedebileceği yalnızca bir gün önce şaşırdıkları şeylere şaşırان koyunlardan ibaret olacağı için bu sıkıcı oluyordu.

Koyunlardan ayrıldı ve zihninin genişleyen halkalar halinde ve uykulu bir şekilde uzaklara doğru sürüklenmesini engellemedi. Düşünceleriyle etraftaki öbür zihinlerin varlığını hissedebiliyordu. Yüzlercesi, binlercesi bir arada, adeta bir dokuma oluşturuyorlardı. Bir kısmı uykulu, bir kısmı uykuda, bir kısmı son derece heyecanlı, bir tanesi kırılmış.

Bir tanesi kırılmış.

Bir an için yanından geçerek onu yeniden hissetmek istedi, ama diğer zihin onunkinden kaçınıyordu, tıpkı Pelmanism'de üzerinde elma olan kartın diğerinden kaçtığı gibi. İçini bir heyecan dalgası sardı. Çünkü içgüdüsel olarak onun kim olduğunu, en azından kim olmasını istediğini biliyordu ve bir kez neyin doğru olmasını istediğinizi bildiğiniz zaman içgüdüünüz bunun o olduğunu öğrenmenizi mümkün kılan çok faydalı bir araçtı.

İçgüdüsel olarak, onun Fenny olduğunu ve kendisinin onu bulmak istediğini biliyordu; ama bunu yapamıyordu. Bu konuda gereğinden fazla gerildiği için bu ilginç yeteneğini yitirmekte olduğunu hissetti. Onun için araştırmayı biraz gevşetti ve zihninin yeniden ve biraz daha rahat bir hava içinde dolaşmasına izin verdi.

Ve yeniden o kırılmayı hissetti.

Ama onu yine bulamadı. Bu sefer, içgüdülerinin ona söylemekle meşgul olduğu şeye inanmasında bir sakınca yoktu. Bunun Fenny olduğundan emin olamıyordu- ya da belki bu defa ki bir başka kırıktı. Bu da aynı parçalanmış kaliteye sahipti, ama bu kez duyduğu daha genel bir kırılma hissiydi, daha derindi, ama tek bir zihne ait değildi, belki de bu bir zihin bile değildi. Bu farklıydı.

Düşüncelerinin, yavaşça, dalga dalga, genişleyerek Dünya'nın içine gömülmesine izin verdi.

Dünya'nın günlerini izliyordu. Onun sayısız nabız atışlarının ritmi ile sürükleniyor, yaşamının karmaşık dokusuna sızıyor, gelgitleri ile kabarıp ağırlığıyla dönüyordu. Kırılma hep dönüp geri geliyordu, tekdüze, bağlantısız, uzak bir sızı olarak.

Ve şimdi de bir ışık diyarının içinden uçarak geçmekteydi. Işık zamandı, gelgitleri ise uzaklaşan günler. Fark ettiği ikinci kırık bu diyarın karşı tarafında, ondan biraz uzakta, Dünya'daki günlerin rüya dolu manzarasının ardında, tek bir saç teli kalınlığında bir mesafede bulunmaktaydı.

Ve ansızın kendisini o kırığın üzerinde buldu.

Rüyalar diyarı ansızın yön değiştirerek arkasında kalırken, o, çılgınca dönerek, hiçliğe tutunmaya çalışarak, dehşet verici boşlukta kontrolsüzce dalgalanarak, düşerek, hafifçe başı dönerek ve çatının kenarlarından taşarak dans ediyordu.

Kenarları tırtıklı derin yarığın öbür yanında başka bir ülke vardı, başka bir zaman, daha yaşlı bir dünya, kırılıp yarılmamış, ama zor birleşmiş: iki dünya. O sırada uyandı.

Alnında birikmiş terleri soğuk bir esinti süpürüp götürdü. Kabus bitmişti ama Arthur da bitmişti, öyle hissediyordu. Omuzları düştü, parmak uçları ile gözlerini yavaşça ovuşturdu. Sonunda yorulduğu kadar uykusu da gelmişti. Bütün bunların anlamına gelince, eğer bir anlama geliyorlarsa tabi, bunu sabah düşünecekti. Çünkü şimdi yatağa gidecek ve uyuyacaktı. Kendi yatağında, kendi uykusunu uyuyacaktı.

Uzaktan evini görebiliyordu. Bunun neden böyle olduğunu merak etti. Ay ışığı altında evinin çizgilerini seçebiliyor ve sıkıcı sayılabilecek tipini fark edebiliyordu. Etrafına baktı ve komşularından birinin, John Ainsworth'un gül fidanlarının iki buçuk üç metre üzerinde bir yerde olduğunu fark etti. Fidanlar itinalı bir bakımla, kış için budanmış, sopalara bağlanıp, işaretlenmişti ve Arthur onların tepesinde ne işi olduğunu merak ediyordu. Onu orada tutanın ne olduğunu düşündü ve tutan bir şey olmadığının farkına vardığında, beceriksizce yere yığıldı.

Kendini toparladı, üstünü başını silkeledi ve incinmiş bileği üzerinde topallayarak evine döndü. Soyundu ve yatağa gömüldü.

O uyurken yeniden telefon çaldı. Tam on beş dakika çalmayı sürdürdü ve Arthur'un yatağının içinde iki kez dönmesine sebep oldu. Bununla birlikte onu uyandırma şansı hiç olmadı.

Arthur uyandığında kendini çok iyi hissediyordu, tam anlamıyla muhteşem, tazelenmiş, eve döndüğü için son derece neşeli, enerji dolu ve şubatın ortası olduğunu fark ettiği için hemen hemen hiç düş kırıklığına uğramamış vaziyette.

Buzdolabına adeta dans ederek gitti, içindekiler açısından en az tüylü üç şeyi buldu ve onları bir tabağa koyarak iki dakika kadar dikkatle izledi. Bu süre içinde hareket etmek için bir girişimde bulunmadıklarından dolayı onları kahvaltı olarak adlandırdı ve yedi.

Yediği şeyler, Arthur'un bir kaç gün önce Flargathon Gazi Bataklıklarında fark etmeden kapmış olduğu tehlikeli bir uzay hastalığı mikrobunu kimselere duyurmadan öldürdüler.

Bunu yapmamış olsalardı, bu mikrop Dünya'nın batı yarısının, yarı nüfusunu öldürebilecek, diğer yarısını kör edebilecek ve kalan herkesi psikopat ve kısır hale getirecek güçte bir mikroptu. Bu yüzden Dünya şanslı sayılırdı.

Arthur kendini güçlü hissediyordu, sağlıklı hissediyordu. İşe yaramaz mektup yığını gayretkeş bir şekilde temizledi, sonra kedi gömdü.

Bu işleri bitirmek üzereyken telefon çaldı. Ama o sırada kedi için bir dakikalık saygı duruşundaydı onun için aldırmadı. Arayan her kimse, eğer önemli bir sebebi varsa, nasılsa yeniden arayacaktı.

Ayakkabılarındaki çamuru yine ayaklarıyla temizledi ve içeri girdi.

Lüzumsuz mektuplar yığını arasında birkaç tane önemli mektup da vardı- bunlar üç sene önceki tarihli, evinin yıkımına ilişkin konseyden gelen birtakım evraklar ile bölgeden geçecek çevre yolu konusunda kamuoyu araştırması yapılmasına ilişkin bazı mektuplardı; Arthur'un ara sıra katkıda bulunduğu Greenpeace adlı ekolojik baskı grubundan gelen eski bir mektup da bunların arasındaydı. Orkalarla, yunusları esaretten kurtarma çalışmaları için yardım istiyordu. Bunun dışında, bazı arkadaşlarından gelen ve son zamanlarda kendileriyle hiç ilişki kurmadığından yakınan posta kartları vardı.

Bunların hepsini bir araya getirdi ve "yapılacak işler" adını verdiği karton bir dosyada topladı. O sabah kendisini öyle canlı ve dinamik hissediyordu ki "Acil!" kelimesini de eklemeyi unutmadı.

Havlusunu ve başka bir kaç ıvır zıvırı Brasta Limanındaki Mega- Marketten almış olduğu plastik torbadan çıkardı. Torbanın bir yüzündeki slogan Lingua Centauri dilinde yazılmış, başka bir dilde anlaşılması mümkün olmayan, zeki ve karmaşık yapı bir kelime oyunu idi. Bu yüzden aslında bir uzay meydanındaki Duty Free dükkanında bulunması gereksiz bir şeydi. Üstelik altında da bir delik olduğu için, Arthur onu attı.

Ani bir sızı ile, kendisini Dünya' ya getirmiş ve onu A303 otoyolu kenarında bırakabilmek için yolunu değiştirme nezaketini göstermiş olan o küçük uzay aracında bir şey daha düşürmüş olması gerektiğini fark etti. Boydan boya kat ettiği inanılmaz uzay boşluklarında yolunu bulabilmesi için kendisine yardımcı olmuş olan şeyin, o uzay eskisi hırpalanmış kopyasını, Otostopçunun Galaksi Rehberini kaybetmişti.

Eh, dedi kendi kendine, bu sefer ona gerçekten de yeniden ihtiyacım olmayacak.

Bazı telefon görüşmeleri yapması gerekiyordu.

Dönüş yolculuğu sırasında ortaya çıkan çelişkiler yumağı ile nasıl başa çıkacağına karar vermişti artık. İş pişkinliğe vuracak, başkalarının ne düşüneceğine kulak asmayacaktı.

BBC'yi aradı ve bölüm başkanına bağlanmak istediğini söyledi.

"Oh, merhaba, ben Arthur Dent. Altı aydır arayamadığım için üzgünüm ama aklımı kaçırmıştım da."

"Oh, yok canım üzülecek bir şey yok ortada. Ben de öyle ir şey olmuş olabileceğini düşünmüştüm zaten. Buralarda hep oluyor bu. Seni ne zaman aramızda göreceğiz?"

"Bostan kirpileri ne zaman kış uykusundan uyanırlar?"

"Sanırım baharda."

"Onların uyanmasının hemen ardından döneceğim."

"Taamamm."

Sarı sayfalar arasında hızla gezindi ve arayacağı numaraların kısa bir listesini yaptı. Alo, orası Old Elms Hastanesi mi? Evet, Fenella ile biraz konuşabilir miyim? Niye aramıştım, eee... Fenella- Tanrım, ne aptalım, neredeyse kendi adımı da unutacağım, eee, Fenella- ne saçma değil mi? Sizin hastanız, siyah saçlı kız, dün akşam geldi.

"Korkarım adı Fenella olan hiçbir hastamız yok?"

"Oh, yok mu? Fiona demek istedim tabii, biz ona Fen..."

"Üzgünüm, iyi günler."

Klik.

Bu çerçevede yaptığı altı konuşma Arthur'un canlı, dinamik iyimser ruh hali üzerindeki yerlerini almaya başladılar. Bu canlılık kendisini tamamen terk etmeden onu Pub'a götürmeye ve bir parça eğlendirmeye karar verdi.

Kendisi ile ilgili anlatılmaz gariplikteki tüm detayları bir çırpıda açıklamak gibi mükemmel bir fikri vardı ve onu bir gece önce öylesine ürküten kapıyı açarken, bu kez kendi kendine ıslık çalıyordu.

"Arthur!!"

Kendisine Pub'ın bütün köşelerinden hayretle dikilmiş gözlere bakarak, neşeyle sırıttı ve onlara Güney Kaliforniya'da ne kadar muhteşem vakit geçirdiğini anlattı.

Kendine sunulan yarımılık bir birayı daha kabul etti ve ondan bir yudum çekti.

"Tabii özel simyacım da vardı."

"Neyin vardı?"

Saçmalamaya başlamıştı ve o da bunun farkındaydı. Exubreance, Hail ve Woodhouse'ın Acı Birası gibi markalar dikkatli olunması gereken bir karışımdı, ama bu karışımın ilk etkisi insanı dikkatli olması gereken şeylerin endişesinden uzak tutmaktı. Ve Arthur'un durup, daha fazla bir şey anlatmaması gereken nokta ise başladığı noktaydı. Ama o yaratıcı olmaya kalkışmıştı.

"Oh, evet," diye ısrar ediyordu mutlu bir gülümseme ile. "Bu kadar kilo vermiş olmamın sebebi bu."

"Ne?" dedi izleyicileri.

"Oh, evet," diye üsteledi. "Kaliforniyalılar simya bilimini yeniden keşif etmişler. Oh, evet."

Tekrar gülümsedi.

"Yalnız," dedi, "şimdi çok daha faydalı bir şekilde kullanılıyor, eskiden ki.... Biraz duraklayarak kafasında bir gramer kuralı toparlamaya çalıştı. "Eskilerin kullandığı şekline karşılık. Ya da en azından," diye ekledi, "kullanmayı başaramadıkları şekline karşılık. Onu kullanmayı becerememişler, biliyor musunuz. Nostradamus ve diğerleri. Kesememişler."

"Nostradamus mu?" dedi seyircilerden biri.

"Onun bir simyacı olduğunu sanmıyordum," dedi bir başkası.

"Ben onun," dedi bir üçüncüsü, "bir kahin olduğunu sanıyordum.

"Sonradan bir kahin oldu," dedi Arthur, bazı parçaları dalgalanmaya ve biraz bulanıklaşmaya başlamış olan izleyicisinin oluşturduğu kalabalığa, "çünkü öyle kötü bir simyacı idi ki. Bunu biliyor olmalısınız."

Bir yudum daha çekti. Birayı sekiz senedir tatmamıştı bile. Bu yüzden şimdi tatmaya devam etti, tattı da tattı.

"Simyanın," diye sordu izleyiciyi oluşturan kalabalığın bir parçası, "kilo vermekle ne ilgisi var?"

"Bunu sormana sevindim," dedi Arthur. "Çok sevindim. Ve şimdi size bunların birbiri ile ilgisinin." Durakladı. "Şu iki şeyin birbiriyle ilgisini sizin bahsettiğiniz şeylerin yani. Anlatacağım."

Durdu ve düşüncelerine bir manevra yaptırdı. Manş Denizindeki İngiliz Kanalı'nda art arda üç- rota değişikliği yapmak zorunda kalan petrol tankerlerini kollamak gibi bir şeydi bu.

"Simyacılar fazla vücut yağını altına çevirmeyi keşfetmişler," dedi, ani bir anlam patlaması içinde.

"Dalga geçiyorsun."

"Oh, evet," dedi, sonra "hayır," diyerek düzeltti. "Keşfetmişler."

İzleyicisinin şüpheyle bakan kesimi çevresinde şöyle bir döndü. Bu tüm izleyiciler anlamına geliyordu, dolayısıyla dönüşü tamamlaması biraz vakit aldı.

"Siz Kaliforniya'da bulundunuz mu? diye sorguladı onları. "Orda neler yaptıklarını biliyor musunuz?"

İzleyicilerin içinden üç tanesi orayı gördüklerini ve Arthur'un saçmaladığını söyledi.

"Siz hiçbir şey görmemişsiniz." diye ısrar etti Arthur. "Oh, evet," diye ekledi, çünkü biri bir duble daha ısmarlamaktan bahsediyordu.

"Bunun kanıtı," dedi, parmağı ile kendisini işaret ederek ama topu topu beş on santimlik bir farkla bedenini tutturamayarak, "gözlerinizin önünde. On dört saat transta kaldım," dedi, "bir tankın içinde. Transta. Bir tankta idim. Sanırım," diye ekledi düşünceli bir duraksamadan sonra, "bunu söylemiştim zaten."

Yeni siparişler dağıtılırken sabırla bekledi. Kafasında hikayesinin devamını oluşturdu.

Bu kısım, tankın Kuzey Yıldızından Mars'la Venüs arasında çizilecek bir ana hat üzerine dik olarak düşürülecek bir çizginin hat çevresine uyum sağlaması gerektiği ile ilgili olacaktı. Bunu anlatmaya başlamaya çalışırken vazgeçti.

"Bir tank içinde," dedi bunun yerine, "çok uzun bir süre. Trans halinde." Keskin bakışlarla izleyicisine baktı. Hepsinin dikkatle dinlediğinden emin olmak istiyordu. Toparladı.

"Nerede kalmıştım?" dedi.

"Transta," dedi biri.

"Tankta," dedi bir diğeri.

"Oh, evet," dedi Arthur. "Teşekkür ederim. Ve yavaşça," dedi, öne doğru bastırarak, "yavaşça, yavaşça, yavaşça, bütün fazla vücut yağınız... dönüşüyor... şeye..." sözler in etkisini görmek için durakladı, "sabkû...sabkuu..sabkûtu..."- nefeslenmek için durdu- "sab- kutan altına, yani deri altında yaşayacak olan ve istediğiniz zaman ameliyat yoluyla çıkartabileceğiniz altına dönüşüyor. Tanktan çıkmak ise bir mesele. Ne dedin?"

"Sadece genzimi temizliyordum."

"Sanırım söylediklerimden şüphe ediyorsun"

"Dedim ya, ben genzim temizliyordum."

"Evet, kadın genzini temizliyordu," diye destekledi izleyicini büyük bir kısmı kısık bir mırıltı halinde.

"Oh, peki," dedi Arthur, "tamam. Ve sonra elde ettiğinizi bölüşüyorsunuz..." tekrar durdu, paylaşım oranını saptıyordu, "simyacıyla yarı yarıya. Dünyanın parası ediyor!" Sallanarak etrafındaki seyircilere baktı. Karmakarışık olmuş yüzlerindeki şüpheli havayı sezmemesi mümkün değil .

Kendini hakarete uğramış hissetti.

"Başka türlü," diye sordu, "yüzümü gevşettirmeye para yeter miydi sanıyorsunuz?" Dost kollar evine dönebilmesi için yardım etmeye davrandı. "Dinleyin," diye protesto ediyordu o, bir yandan soğuk şubat rüzgarı yüzünü yalarken, "Kaliforniya'da şu sıralar en büyük moda çılgınlığı görmüş geçirmiş bir görüntüye sahip olmak. Tüm Galaksiyi görmüş biri gibi gözükmeniz gerekiyor. Yaşamı demek istiyorum. Tüm yaşam deneyimlerinden geçmişsiniz gibi görünmeniz gerekiyor. İşte benim yaptırdığım bu. Bu yüz gevşetmesi. Görüntüme sekiz yıl ekle dedim. İnşallah otuzlarında gözükmek yeniden moda olmaz, çünkü o zaman bu yaptırdığım şey için çok para ziyan ettiğin anlamına gelir."

Dost eller evine giden yol boyunca ona yardım ederken, bir müddet için sessizliğe gömüldü.

"Dün döndüm," dedi ağzı dolanarak. "Evime döndüğüme çok çok mutluyum. Veya evime benzer bir yere.."

"Uçak tutması," diye mırıldandı arkadaşlarından biri. "Kaliforniya'dan burası çok uzun yol. Birkaç gün gerçekten de insanı sersemletir."

"Ben oraya gittiğini bile sanmıyorum," diye mırıldandı bir diğeri. "Ama bunca zamandır neredeydi merak ediyorum. Ve başına neler geldiğini."

Biraz uyuduktan sonra Arthur kalktı ve evin içinde biraz oyalandı. Kendini bir parça halsiz ve kafasını dumanlı hissediyordu, hala yol yorgunluğunu atamamıştı. Fenny'i nasıl bulacağını merak ediyordu.

Oturdu, balık kavanozuna baktı. Parmaklarıyla camını tıklattı ve içinin suyla dolu olmasına ve küçük sarı bir Babel balığının oldukça kederli bir havayla içinde dolanmakta olmasına rağmen, yine de o derin ve yankılı tınlaması daha önceki kadar net ve büyüleyici bir şekilde duyuldu.

Birisi bana teşekkür etmeye çalışıyor diye düşündü kendi kendine. Kim ve ne için diye merak etti.

"Üçüncü vuruşta saat bir... otuz ikiyi.... yirmi saniye geçiyor olacak.

"Biip... biip biip."

Ford Prefect, kendini zorlayarak dudaklarına gelen şeytanca bir memnuniyet gülücüğünü zorla bastırdı, sonra bunu yapması için bir sebep olmadığını fark etti ve yüksek sesle kötü ruhlu bir kahkaha attı.

Sub-Eta kanalından aldığı sinyali geminin enfes süper nitelikli hi-fi sistemine bağladı ve inişli çıkışlı, oldukça doğallıktan yoksun, garip bir ses son derece net bir şekilde kabini doldurdu.

"Üçüncü vuruşta saat bir.... otuz ikiyi yirmi saniye geçiyor olacak."

'Biip.... biip.... biip,"

Sesi bir parça yükseltirken gözünü geminin bilgisayar ekranındaki hızla değişen rakamlar tablosundan bir an için ayırmıyordu. Onun kafasındaki zaman süresi için, güç tüketimi konusu önemli hale geliyordu. Bir cinayete tanık olmak istemiyordu.

"Üçüncü vuruşta saat bir.... otuz ikiyi kırk saniye geçiyor olacak.

"Biip....biip....biip."

Küçük gemide şöyle bir etrafına bakındı. Kısa koridoru adımladı

"Üçüncü vuruşta..."

Küçük, ama fonksiyonel, pırıl pırıl çelik banyodan içeri kafasını uzattı.

"..olacak..."

Ses burdan iyi geliyordu.

Daracık uyuma bölümlerine baktı.

"...bir... otuz iki..."

Burada biraz boğuklaşmıştı. Hoparlörlerden birinin üzerinde bir havlu asılıydı. Onu

"aşağı indirdi ....elli saniye geçiyor olacak."

Güzel.

Sıkışık bir yer olan kargo deposunu kontrol etti ve ses durumunu hiç beğenmedi. Sesi engelleyecek, kutulanmış bir yığın lüzumsuz eşya vardı ortalıkta. Tekrar dışarı çıktı ve ardından kapının kilitlenmesini bekledi. Kapalı kumanda kontrol panellerinden birini kırarak açtı ve fırlatma düğmesine bastı. Bunu daha önce neden düşünmediğini merak ediyordu. Hızla ilerleyen bir şeylerin çıkardığı uğultu, sessizlik içinde çabucak kayboldu. Biraz aradan sonra, yeniden tıslamaya benzer hafif bir ses duyulabilir olmuştu.

Durdu.

Yeşil ışığın görünmesini bekledi ve ardından şimdi boş olan kargo deposunun kapısını açtı.

"..bir... otuz üçü .... elli saniye geçiyor."

Çok hoş.

"Biip...biip...biip."

Sonra gitti ve Tehlike Anında Acil Ertelenmiş Yaşam Odasını son bir kez, iyice gözden geçirdi. Burası sesin duyulmasını özellikle istediği yerd.

"Üçüncü vuruşta saat tam.... bir... otuz... dört olacak."

Üzeri buzlanmış kapaktan içerdeki yaşam formunun zor seçilen vücudunu görmeye çalıştı. Bir gün, kim bilir ne zaman, uyanacaktı ve uyandığında saatin kaç olduğunu bilebilecekti. Tam olarak yerel saati değil belki, ama ne fark ederdi ki.

Buzdan yatağın üzerindeki bilgisayar ekranını bir kez daha kontrol etti ışıkları azalttı, sonra ve yeniden kontrol etti.

"Üçüncü vuruşta..."

Parmaklarının ucuna basarak dışarı çıktı ve kontrol kabinine döndü.

"...bir.. otuz dördü yirmi saniye geçiyor"

Ses Londra'da bir telefonda gelir gibi net geliyordu. Oysa Londra'da değillerdi, Londra yakınlarında bile sayılmazlardı.

Dışarıdaki mürekkep gibi karanlık geceye baktı. Uzakta bir bisküvi kırıntısı gibi görünen, yıldız Zondostina idi. Ya da, doğallıktan yoksun inişli çıkışlı sesin geldiği dünyada bilinen adıyla, Pleidas Zeta.

Görünebilir alanının yarısını kaplamış bulunan portakal rengi parlak kıvrım, dev boyutlu gaz gezegeni Sesefras Magna idi. Xaxisian savaş gemileri burada onarım görürdü. Onun ufuk çizgisi üzerinde yükselmekte olan küçük, havalı serin ay ise Epun'du.

"Üçüncü vuruşta saat..."

Yirmi dakika kadar oturdu ve gemiyle Epun arasındaki uzaklığın kapanışını izledi. Bilgisayar gemiye küçük ayın etrafında önce bir çember çizdirecek, ardından bu çemberi kapattırarak gemiyi orada, sonsuz bir yarı karanlıkta yörüngeye sokacak olan rakamları seçip yoğurmakla meşguldü.

"Bir ...elli beş..."

Asıl planı gemiyi bütün dış sinyallere ve radyasyona kapatıp onu, özellikle bakmadığınız sürece, mümkün olduğu kadar görünmez hale getirmekti. Ama sonra başka bir fikri tercih etti. Bu plana göre, gemiden kurşun kalem inceliğinde tek ve sürekli bir ışın çıkacak ve bu ışın saat ayarını yayınlayan sinyalin geldiği yer olan gezegene yayın yapacaktı. Oraya ışık hızıyla dört yüz yıldan önce varması mümkün değildi, ama vardığı zaman gezegende bir heyecan yaratacaktı herhalde.

"Biip...biip...biip..."

Kıs kıs güldü.

Kendisini kıkırdayıp, kıs kıs gülen biri olarak düşünmekten hoşlanmıyordu ama neredeyse yarım saattir böyle yapmakta olduğunu da itiraf etmesi gerekiyordu.

"Üçüncü vuruşta..."

Gemi şimdi hemen hemen mükemmel bir şekilde, az tanınan ve hiç ziyaret edilmeyen ayın çevresindeki değişmez yörüngesine oturmuş bulunuyordu. Hemen hemen mükemmel bir şekilde.

Yalnızca bir şey kalmıştı. Geminin küçük Kaçış Teknesini fırlatacak bilgisayar simülatörünü yeniden çalıştırdı, denge hareketlerini, karşı hareketleri, teğetsel güçleri, hareketin tüm matematiksel şiiirini gözden geçirdi ve her şeyin iyi olduğunu gördü. Ayrılmadan ışıkları söndürdü.

Minik, sigara çubuğuna benzeyen tahliye aracı, Sesefron Limanındaki yörüngede bulunan uzay istasyonuna kadar olan üç günlük yolculuğuna başlamak üzere kenetlendiği yerden ayrıldı. Birkaç saniye kadar yolculuğu kendisinininkinden daha uzun sürecek olan kurşun kalem inceliğindeki ışın ile birlikte süzüldü.

Üçüncü vuruşta saat iki... on üçü... elli saniye geçiyor olacak."

Kıkırdadı ve kıs kıs güldü. Aslında rahat rahat ve yüksek sesle gülecekti, ama buna yetecek yeri yoktu.

"Biip... biip.. biip."

Nisan yağmurlarından özellikle nefret ederim."

Arthur her ne kadar kaçamak cevaplarla homurdanıyorduyse da, adam onunla konuşmakta kararlıydı. Acaba kalkıp bir başka masaya geçmeli mi diye düşündü, ama tüm kafeteryada bir tek boş masa yoktu. Öfkeyle kahvesini karıştırdı.

"Allahın cezası nisan yağmurları. Nefret, nefret, nefret."

Arthur kaşlarını çatarak pencereden dışarı baktı. Hafif ve güneşli bir yağmur otoyolun üzerinde çiselemekteydi. Geri döneli iki ayı geçmişti. Eski yaşantısına dönmek, aslında gülünecek kadar kolay olmuştu. İnsanların hafızaları olağanüstü zayıftı, kendisinin ki de öyle. Galaksi çevresinde geçen sekiz yıllık çılgın gezgin yaşamı şimdi ona kötü bir rüya gibi değil de televizyondan kaydettiği ve bir dolabın dibinde saklayıp, izlemeye zahmetine girmedeği bir film gibi geliyordu.

Bununla birlikte hala etkisi devam eden şey ise geri dönmekten duyduğu neşeydi. Artık Dünya'nın atmosferi dışarıya tamamen kapandı diye düşündü yanlış bir yaklaşımla. bu yüzden içerde kalan her şey ona olağanüstü bir zevk veriyordu. Yağmurun gümüş rengi damlacıklarına bakarak adamı protesto etmek istedi.

"Ben onları seviyorum," dedi ansızın, "ve sebebi de çok açık. Bunlar hafif ve canlandırıcı yağmurlar. Pırıl pırıldırlar ve insanın kendisini iyi hissetmesini sağlarlar."

Adam onu aşağılayarak burnundan soludu.

"Herkesin söylediği bu," dedi ve oturduğu köşeden karanlık gözlerle onu s  zd  . Adam bir kamyon s  r  c  s  yd  . Arthur bunu biliyordu,       kimse tarafından k  şkırtılmadan sarf ettiği açış cümleleri Ő nlar olmuŐ tu, "Ben bir kamyon s  r  c  s  y  m. Yağmurda direksiyon kullanmaktan nefret ederim. Ne tezat bir durum değil mi? Lanet olası tezat bir durum."

Bu cümlede saklı bir   eliŐ ki vardıysa da Arthur bunu keŐ fedememiŐ ti ve küçük bir homurtu çıkarmakla yetinmiŐ ti hoŐ sohbet ama özendirici olmayan bir küçük ses. Ama adamın cesareti o zaman da kırılmamıŐ tı, Ő imdi de. "Lanet olası nisan yağmurları hakkında herkes aynı Ő eyi söylüyor, " dedi. "  yle lanet olası hoŐ ,   yle lanet olası canlandırıcı,   yle lanet olası cazip bir hava."

  ne doğru eğildi sanki h  k  met hakkında olağanüstü bir Ő ey s  yleyecekmiŐ  gibi yüzünü buruŐ turdu

"Bilmek istediğim Ő u," dedi, "eğer bu hava hoŐ  bir hava olacaksa, niçin," dedi neredeyse tükürür gibi, "lanet olası yağmur olmadan hoŐ  olamıyor?"

Arthur vazgeçti. Kahvecini i  meyip bırakmaya karar verdi.        kahve çabuk i  ilmeyecek kadar sıcaaktı ve soğuk i  ilmeyecek kadar da berbattı.

"Peki, iŐ te," dedi ve kalktı. "Hoşça kal."

Servis istasyonunun dükkanında durdu ve geri döndü, sonra araba parkına doğru yürüyerek ince yağmurun yüzünde oynaŐ masının zevkini çıkarmaya   alıŐ tı. Devon Tepeleri üzerinde parlayan soluk bir g  kkuŐ ađı bile   ıkmıŐ tı. Bundan da zevk aldı. Tüm yıpranmıŐ lıđına karŐ ı hala çok sevdiği siyah Golf GTI'na tırmandı lastikleri bağırtarak benzin pompalarının yanından geçti ve otoyola çıkan ara yola doğru ilerledi. Dünya'nın atmosferinin tamamen ve sonsuza kadar kapandığını düŐünmekle yanılıyordu.

Galaktik yolculuklarının kendisini i  ine çektiği karmaŐ ık      ms  zl  kler ağını geride bırakabileceğini düŐünmekle de yanılıyordu.

  zerinde yaŐ adıđı büyük, sert, yağlı, kirli, gök kuŐ aklı Dünya'nın Evren'in hayallere sığmayan sonsuzluğu içinde kaybolmuŐ  mikroskobik bir nokta üzerindeki baŐ ka bir mikroskobik nokta olduğunu düŐünmekle yanılıyordu.

Arabasını" sürmeye devam etti, mırıldanarak ve bütün bu Ő eyler hakkında yanılarak. Yanılığının sebebi, ara yolda küçük bir Ő emsiye altında öylece durmaktaydı.

Arthur'un çenesi sarktı. Fren pedalına çarptığı ayak bileğini incitti ve   yle sert bir fren yaptı ki neredeyse arabaya takla attıracaktı.

"Fenny," diye haykırdı.

Arabanın kıza çarpmasını son anda engelledi ama n kapının çarpmasına mani olamamıştı.

Kapı kızın koluna vurmuş ve şemsiyenin elinden fırlayıp çılgınca bir hızla karşı kaldırıma yuvarlanmasına yol açmıştı.

"Kahretsin!" diye bağırarak Arthur, elinden geldiği kadar yardımsever bir tavırla kendi kapısından fırladı, Mc Kenna'nın Her Mevsimde Nakliye kamyonu tarafından ezilmekten son anda kurtularak, dehşet içinde, kamyonun kendisi yerine Fenny'nin şemsiyesini ezişini izledi. Kamyon otoyol boyunca uzaklaşıp gitti.

Şemsiye az önce vurulmuş uzun bacaklı bir leylek gibi, yerde acıklı bir şekilde uzanmış yatıyordu. Ufak rüzgar esintileri onun ara sıra titremesine sebep oluyordu.

Arthur onu yerden kaldırdı.

"Eee," dedi. Bu şeyi kıza geri vermenin pek bir anlamı varmış gibi görünmüyordu. '

"Adımı nasıl bildiniz?" dedi kız.

"Ee, şey, " dedi. "Bakın, size yeni bir tane alırım."

Kıza baktı ve sesi soluğu kesildi.

Fenny uzun boyluydu. Koyu renk saçları soluk ve ciddi bir yüzün etrafına dalgalar halinde dökölüyordu. Kıpırdamadan, tek başına durduğu yerde neredeyse acıklı denebilecek bir ifadesi vardı. Resmi bir bahçeye, önemli ama pek popüler olmayan bir fazilet için dikilmiş bir heykele benziyordu. İnsana, bakıyor gibi görüldüğü şeyden başka bir şeye bakıyormuş hissi veriyordu.

Ama şimdi yaptığı gibi gülümsediği zaman, bir yerlerden ansızın geri dönmüş gibi oluyordu. Yüzüne sıcaklık ve yaşam akın etmiş, vücuduna imkansız zarafette bir hareketlilik yerleşmişti. Etkisi son derece çarpıcıydı ve Arthur'u fena halde çarpmıştı.

Kız gülümsedi, çantasını arabanın arkasına attı ve kendisini ön koltuğa yerleştirdi.

"Şemsiye için üzölmeyin," dedi Arthur'a, arabaya binerken, "kardeşimin şemsiyesi idi ve sevdiğini hiç sanmıyorum, çünkü sevseydi bana vermezdi." Güldü ve kemerini bağladı. "Siz kardeşimin bir arkadaşı değilsiniz, değil mi?"

"Hayır."

"Buna memnun oldum" demeyen tek parçası kızın sesi idi.

Onun arabadaki, kendi arabasındaki, fiziki varlığı Arthur için son derece olağanüstüydü. Arabayı yavaşça sürmeye başlarken, düşünemediğini, nefes bile alamadığını fark etti ve bu fonksiyonların hiç birinin araba kullanmak için hayati önemi olmamasını diledi, yoksa başları derde girerdi.

O halde, diğ er arabada, yani Fenny'nin kardeşinin arabasında, yıldı larda geçen kabus dolu yıllardan sonra eve döndüğü gece başına gelenlerin yalnızca o anın yarattığı bir dengesizlik olmaması gerektiğini düşündü. Eğ er  yle olsaydı bile, Arthur şu anda o zamankinden en az iki misli dengesizdi ve dengeli insanların üzerinde durup denge sağlamaları beklenen şey her ne ise, Arthur onun üzerinden her an d ş bilecek durumdaydı.

"O halde..." dedi, konuşmayı heyecanlı bir başlangıca sürükleyebileceğini umarak.

"Beni alması gerekiyordu -kardeşimin yani- ama telefon etti ve gelemeyeceğini bildirdi. Otobüs saatlerini öğrenmek istedim, ama oradaki adam saat cetveli yerine takvime bakmaya başlayınca otostop yapmaya karar verdim. İşte böyle."

"Demek  yle."

"Ve işte buradayım. Ama benim adımı nereden bildiğinizi öğrenmek isterim."

"Belki de daha önce bilmemiz gereken," dedi Arthur arabayı otoyol trafiğine sokmaya çalışırken omzunun üzerinden dönüp arkaya bakıp, "sizi nereye götüreceğim."

Çok yakına olsun diye diledi yada çok uzağa. Yakına olması kendisine yakın bir yerde yaşadığı anlamına gelecekti, uzakta olması onu oraya kadar götürebileceği anlamına.

"Taunton'a gitmek istiyordum," dedi kız, "lütfen, eğ er sizin için uygunsa. Fazla uzak değil. Beni şeyde bırakabilirsiniz..."

"Taunton'da mı oturuyorsunuz? dedi Arthur, sesinin heyecandan ölen biri gibi değil de ilgi duyan biri gibi çıkmış olmasını dileyerek. Taunton ona çok yakındı. O zaman...

"Hayır, Londra' da oturuyorum," dedi kız. "Bir saat içinde oradan bir tren var."

Olabilecek en kötü şeydi bu. Taunton otoyoldan yalnız birkaç dakika uzaklıktaydı. Ne yapması gerektiğini düşündü ve dehşet içinde ne yapacağını düşürürken kendi sesinin, "Oh, ben sizi Londra'ya götürebilirim. Sizi Londra'ya benim götürmeme izin verin," dediğini duydu.

Acemi sersem. Ne diye o kadar sersemce "izin" sözcüğünü araya sokuşturmuştu sanki? On iki yaşında bir  ocuk gibi davranıyordu.

"Siz Londra'ya mı gidiyor dunuz?" diye sordu kız.

"Gitmiyordum," dedi, "ama..." Acemi sersem.

" ok naziksiniz," dedi kız, "ama hayır gerçekten olmaz. Trenle gitmek istiyorum." Ve birden uzaklaşıvermişti. Daha doğrusu, onu yaşama geri götüren tarafı ortadan kaybolmuştu. Oldukça ilgisiz bir şekilde pencereden dışarıyı seyretmeye usulca bir melodi mırıldanmaya başlamıştı.

Buna inanamıyordu.

Yalnızca otuz saniye konuşmuştu ve şimdiden her şeyi berbat etmişti.

Yetişkin erkek, diye söylendi kendi kendine, yetişkin erkeğin nasıl davranması gerektiği ile ilgili asırlardır birikmiş kanıtların tamamen aksine, yetişkin bir erkek böyle davranmazdı.

"Taunton 5 mil" yazdı bir işaret levhası.

Direksiyonu öyle sıkı kavradı ki araba sarsıldı. İlgi çekici bir şeyler yapması gerekiyordu.

"Fenny," dedi.

Kız kafasını çevirip sertçe ona baktı.

"Hala bana adımı nereden...."

"Dinle," dedi Arthur, "söyleyeceğim, ama hikaye biraz garip. Çok garip."

Kız hala ona bakıyordu ama hiçbir şey söylemedi.

"Dinle.."

"Bunu söylemiştin."

"Söyledim mi? Oh. Seninle konuşmam gereken şeyler var ve söylemem gereken şeyler... sana anlatmam gereken bir hikaye var, ama bu hikaye..." Vücudu endişe içinde kıvranıyordu, "senin o güzelim saçlarının lülelerin birbirinden ayıracak ve tüylerinin her birini huysuz kirpilerin dikenleri gibi ayağa kaldıracak" şeklinde bir şeyler döktürmek isterdi, ama bunu sürdüremeyeceğini düşündü, üstelik kirpi çağrışımı yaptırmak da istemiyordu.

"... beş milden uzun sürer," demekle yetindi sonunda, kendin oldukça yetersiz hissediyor ve korkuyordu.

"Eee..."

"Sadece farz et," dedi, "sadece farz et ki" - arkasından ne geleceğini bilmiyordu onun için sadece oturup kendisini dinlemeye karar verdi- "olağandışı bir şekilde senin benim için çok önemli olduğunu, sen bunu bilmesen de benim de senin için çok önemli olduğumu, ama yalnızca beş yıllık yolumuz olduğu için ve ben de kamyonların altına girmemeye çalıştığım bir sırada henüz karşılaştığım birine çok önemli bir şeyi nasıl söyleyeceğimi bilemeyecek kadar aptal budalanın biri olduğum için ne yapmam ..." çaresizce durakladı ve ona baktı, "gerektiğini... söyledin?"

"Yola dikkat edin !" diye haykırdı kız.

"Lanet olsun!"

İçinde yüz adet İtalyan çamaşır makinesi taşıyan bir Alman kamyonuna yandan hızla çarpmaktan kıl payı kurtuldular.

"Sanırım," dedi kız, bir an rahatlayarak içini çekerken, "trenim kalkmadan önce bana bir içki ısmarlamanız gerekecek."

Ne sebeptendir bilinmez, istasyon yakınlarındaki Publar'ın özellikle ciddi, asık suratlı bir havası, çok acayip bir kirliliği, oralarda satılan domuz etli böreklerin ise çok özel ve sağlıklı bir rengi vardı.

Bununla birlikte domuz etli böreklerden de beteri orada bulacağınız sandviçlerdi. İngiltere'deki yaygın bir kanıya göre sandviçleri ilginç ve çekici kılacak veya onlara yenmesi hoş şeyler görünümü vermek için bir şey yapmak, yalnızca yabancılara mahsus günahkar bir işti. Ortak ulusal bilincin bir yerlerinde gömülü olan direktif "onları kurutun" şeklindeydi herhalde. "Onları lastik gibi yapın, lanet olası şeyleri taze tutmanız gerekiyorsa, bunu onları haftada bir yıkayarak gerçekleştirmelisiniz." İngilizlerin işlediği ne kadar ulusal günah varsa onlardan arınmaları, Cumartesi günleri Publar'da yedikleri sandviçler sayesinde mümkün olmaktaydı. Bu günahların ne olduğu konusunda pek emin değillerdi ve olmak da istemezlerdi Çünkü günahlar insanların bilmek isteyeceği şeylerden değildirler." Ama var olan günahlarından, kendilerini yemeğe zorladıkları bu sandviçler sayesinde onlardan yeterince arındıkları kesindi.

Sandviçlerden daha kötü olan bir şey varsa, o da onların yanına kurulmuş oturan sosislerdi. Ucuz etlerde bolca bulunan kıkırdak ve sinir artıklarıyla dolu kasvetli tüpler yani. Sıcak ve kederli bir şeyden oluşan bir denizin içinde yüzerlerdi. Üzerlerine aşçı başının başlığı şeklinde bir iğne batırılmıştı: bunun dünyadan nefret eden, Stepney'deki arka merdivenlerde kedileri arasında bir başına ölmüş ve unutulmuş bir aşçı başının anısına yapıldığını hissederdiniz.

Sosisler günahlarının ne olduğunu bilip de belirli bir gınahtan arınmak isteyenler içindi. "Buralarda daha iyi bir yerler olması gerek," dedi Arthur.

"Zaman yok," dedi Fenny, saatine bakarak. "Trenim yarını saat içinde hareket edecek." Sallanan küçük bir masaya oturdular. Masada birkaç kirli bardak ve üzerinde şakalar yazılı olan birkaç lekeli bira altlığı vardı. Arthur Fenny'e bir domates suyu ve kendisine de yarım litrelik bira bardağı dolusu soda söyledi. Ve bir kaç sosis. Bunu niye yaptığını bilmiyordu. Onları, yapacak bir şeyler olsun diye almış olmalıydı.

Barmen Arthur'un para üstünü bar tezgahının üzerinde birikmiş olan bira havuzuna daldırarak attı, Arthur bunun için ona teşekkür etti.

"Pekala," dedi Fenny, saatine bir göz atarak, "bana söylemeniz gereken şeyin ne olduğunu anlatın."

Sesi tahmin edilebileceği gibi son derece şüpheciydi ve Arthur'un kalbi sıkışıyordu. Fenny orada ansızın giriverdiği soğuk ve savunmacı bir tutum içinde otururken, buranın ona açıklamaya çalışacağı şeyler için ortam olarak hiç de yardımcı olamayacağını düşünöü. Bir çeşit rüyada kazandığı bir telepati yeteneği sayesinde Fenny'nin geçirdiği zihinsel çöküşün, aksine görüntölere rağmen, Dünya'nın yeni bir uzay evre yoluna yer açmak amacıyla yıkılması ilgili olduğunu hissediyordu. Bu garip gerçeği Dünya' da tek bilen oydu, çünkü buna bir Vogon uzay gemisinden tanık olmuştu ve bunun da ötesinde hem vücudu hem ruhu Fenny için dayanılmaz bir sızı ile kıvranıyordu ve onunla mümkün olan en kısa zamanda yatmak istiyordu.

"Fenny," diyerek söze başladı.

"Acaba ekilişimiz için bir bilet almak ister miydiniz? Ufak bir çekiliş."

Arthur başını kaldırıp sertçe baktı.

"Emekli olacak olan Anjie için."

"Ne?"

"Onun bir böbrek makinesine ihtiyacı var da."

Sert izgili ince yapılı, kurallara uygun örgü bir tayyör giymiş, saçları kurallara uygun permalı, yüzünde, kurallara uygun küçük bir gülücük taşıyan orta yaşlı bir kadın üzerine eğilmişti.

Kadının elinde bir bilet koçanı ile bir kumbara vardı.

"Tanesi yalnızca on sent," dedi, "onun için belki de iki tane bile alabilirsiniz. Bankayı iflas ettirmeden yani " ınlayan, küçük bir kahkaha attı ardından ilgi çekecek kadar uzun bir iç geçirdi. "Bankayı iflas ettirmeden" demiş olmanın ona savaş günlerinde kendisine birkaç ere yatacak yer sağlama işi verildiğinden bu yana, duyduğu en büyük zevki verdiği çok açıktı.

"Eee, evet, peki," dedi Arthur, aceleyle ceplerini karıştırdı ve birkaç bozuk para çıkardı. Kadın, insanı kızdıran bir yavaşlık ve böyle bir özellik varsa, kurallara uygun bir oyunculukla iki bilet kesti ve onları Arthur'a verdi.

"Dilerim siz kazanırsınız," dedi kadın, yüzünde ansızın beliren ve origami sanatının gelişmiş bir ürününü andıran gülümsemeyle, "ödüller öyle hoş ki."

"Evet, teşekkür ederim," dedi Arthur, aceleci bir tavırla biletleri cebine tikiştırıp saatine bir göz atarak.

Sonra Fenny'e döndü.

Piyango biletlerini satan kadın da öyle.

"Ya siz ne diyorsunuz, küçük hanım?" dedi, "Bu Anjie' nin böbrek makinesi için. Anjie emekliye ayrılıyor da. Evet mi?" Yüzündeki küçük gülücüğü daha da yukarılara çekti. Bir an önce bu işe bir son verip gülümsemekten vazgeçmesi lazımdı yoksa cildinin yarılması kaçınılmazdı.

"E, bakın, işte buyurun," dedi Arthur ve kadının uzaklaşmasını sağlayacağını umarak eline bir elli sentlik sıkıştırdı.

"Oh, paramız var, öyle değil mi?" dedi kadın uzun ve gülümseyen bir iç çekişle.

"Londralı mıyız?"

Arthur keşke bu kadar lanet olası yavaş konuşmasaydı diye düşündü.

"Hayır, tamam, gerçekten de," dedi, elini sallayarak ve kadın korkunç bir azimle, teker teker beş bileti sayıp koparmaya başladı.

"Ama biletlerinizi almanız gerek," diye ısrar etti, "yoksa ödülünüzü alamazsınız. Çok güzel ödüller, biliyor musunuz? Çok uygun."

Arthur biletleri kadının elinden kaptı ve elinden geldiği kadar sert bir tonla teşekkür etti. Kadın bir kez daha Fenny'e döndü.

"Ve şimdi, siz ne..."

"Hayır!" diyerek Arthur neredeyse haykırdı. "Bunlar onun için," diye açıkladı elindeki beş bileti sallayarak.

"Oh, anlıyorum! Ne hoş!"

İkisine de hastalıklı bir şekilde gülümsedi.

"Eh, umarım...."

"Evet," diye tersledi Arthur, "teşekkür ederiz."

Kadın nihayet masadan ayrılarak bitişik masaya geçti. Arthur ümitsizlik içinde Fenny'e döndü ve onun sessiz kahkahalarla sarsıldığını görerek bir nebze rahatladı.

İçini çekti ve gülümsedi.

"Nerede kalmıştık?"

"Bana Fenny diyordunuz ve ben de size bunu yapmamanızı söylemek üzereydim."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Kız domates suyunun içindeki küçük tahta kokteyl çubuğunu iki parmağının arasında tutarak döndürüyordu.

"Bu yüzden kardeşimin bir arkadaşı olup olmadığını sordum. Aslında o benim üvey kardeşim. Beni Fenny diye çağıran tek kişi o ve ben bunu yapmasından hoşlanmıyorum."

"O halde asıl ismin..?."

"Fenchurch."

"Ne?"

"Fenchurch."

"Fenchurch mü?"

Kız ona ser sert baktı.

"Evet," dedi, "herkesin sorduğu ve bıkkınlıktan beni çılgık çılgığa bağtırtacak o aptal soruyu sizin de sorup sormayacağınızı görmek için sizi bir vaşak gibi keskin gözlerle izliyorum. Eğer bunu yaparsanız çok kızacağım ve çok da hayal kırıklığına uğrayacağım. Üstelik çılgık atacağım. İzleyin de görün."

Gülümsedi, başını sallayarak saçlarını biraz öne düşürdü ve onların arasından Arthur'u gözledi.

"Oh," dedi Arthur, "bu biraz haksızlık ama, öyle değil mi?"

"Öyle."

"Güzel."

"Pekala," dedi kız gülerek, "Sorabilirsiniz. Bir an önce bu işi halletsek iyi olur. Beni Fenny diye çağırmaya devam etmenizden iyidir en azından."

"Herhalde..." dedi Arthur.

"Yalnızca iki biletimiz kaldı, biliyor musunuz, ve sizinle daha önce konuştuğumda öyle cömerttiniz ki..."

"Ne?" diye tersledi Arthur.

Permalı, gülücüklü ve elinde hemen hemen bitmiş bilet koçanı tutan kadın şimdi elindeki son iki bileti Arthur'un burnunun dibinde sallıyordu.

"Bu şansı size vermeliyim diye düşündüm, çünkü ödüller öyle güzel ki."

Kendinden emin bir tavırla burnunu buruşturdu.

"Çok zevkli. Onları seveceğinizden eminim. Ve Bu Anjie' nin emeklilik hediyesi için, biliyorsunuz ya. Ona bir..."

"Böbrek makinesi, evet," dedi Arthur. "Buyurun."

Ona iki tane daha onluk uzattı ve biletleri aldı.

Kadının aklına bir fikir gelmiş gibiydi. Bu çok yavaş yavaş gelen bir fikirdi. Gelişini bir kumsalda uzun bir dalganın gelişin izler gibi izleyebilirdiniz.

"Oh, hayatım," dedi, "bir şeye engel olmuyorum, değil mi ?"

İkisini de endişeyle gözlüyordu.

"Hayır, her şey yolunda," dedi Arthur. "Yolunda olabilmesi mümkün olabilecek her şey," diye sürdürdü, "yolunda, sorun değil."

"Teşekkür ederiz." diye ekledi.

"Biliyorum ki," dedi kadın, mutlu ve endişeli bir heyecanı içinde, "siz... aşık değilsiniz, değil mi?"

"Bunu söyleyebilmek çok güç," dedi Arthur. "Henüz konuşma fırsatı bulamadık."

Fenchurch' e bir göz attı. O sırtıyordu.

Kadın çok bilmiş bir güvenle başını salladı.

"Birazdan size ödülleri göstereceğim," dedi ve uzaklaştı.

İç çekerek dönen Arthur aşık olup olmadığını anlamakta zorlandığı kıza baktı.

"Bana," dedi kız, "bir soru sormak üzereydiniz."

"Evet," dedi Arthur.

"İsterseniz bunu birlikte yapabiliriz," dedi Fenchurch. "Beni bir...?"

" el çantasının içinde...." diye ona katıldı Arthur.

" Kayıp Bagaj Ofisinde .." dedi ikisi birlikte.

" Fenchurch Caddesi İstasyonunda mı bulmuşlar," diyerek birlikte bitirdiler.

"Ve cevap," dedi Fenchurch, "hayır."

"Güzel," dedi Arthur.

!

"İlk tohumlarım orada atılmış."

"Ne!

"İlk toh..."

"Kayıp Bagaj Ofisinde mi yani?" diye dehşet içinde haykırdı Arthur.

"Hayır, tabii ki değil. Aptal olmayın. Kayıp Bagaj Ofisinde ailemin ne işi var?" dedi kız, bahsi geçen düşünceyle oldukça irkilerek.

"Şey, ne bileyim," diye aceleyle cevap verdi Arthur, "veya daha çok..."

"Bilet kuyruğunda imişler."

"Bilet..."

"Bilet kuyruğunda. Ya da öyle olduğunu iddia ediyorlar. Detay vermeyi reddediyorlar. Sadece Fenchurch Caddesi İstasyonundaki bilet kuyruğunun nasıl sıkıcı olabileceğine inanamazsınız diyorlar."

Ciddi bir tavırla domates suyundan bir yudum çekti ve saatine baktı.

Arthur bir iki dakika yutkunmaya su gibi çağıldamaya devam etti.

"Biraz sonra gitmek zorundayım." dedi Fenchurch, "ve siz hala içinizi dökmek için o kadar heyecanlı olduğunuz bu dehşetli olağanüstü şeyin ne olduğunu bana anlatmaya başlamadınız."

"Niçin sizi Londra'ya götürmeme izin vermiyorsunuz?" dedi Arthur. "Bugün Cumartesi, özel olarak yapacağım hiçbir işim yok, isterdim ki..."

"Hayır" dedi Fenchurch, "teşekkür ederim, çok tatlısınız, ama hayır. Birkaç gün için yalnız kalmaya ihtiyacım var." Gülümseyerek omuzlarını silktili.

"Ama..."

"Başka bir zaman anlatırsınız. Size telefon numaramı vereyim."

Kız rakamı kurşun kalemle bir kağıt parçası üzerine yazıp eline tutuştururken Arthur'un kalbi küt küt atıyordu.

"Şimdi rahatlayabiliriz," dedi kız. Yavaşça gülümsemesi Arthur'un içini öylesine doldurmuştu ki, patlayabileceğini düşündü.

"Fenchurch," dedi, ismi söylerken bundan haz alarak, "Ben..."

"Bir koli," diye onu bastırdı sırnaşık bir ses, "vişne likörü ve ayrıca, buna bayılacaksınız biliyorum, bir gramofon plağı kaydından İskoç gayda müziği ."

"Evet teşekkür ederiz, çok hoş," diye üsteledi Arthur.

"Londra'dan geldiğiniz için," dedi permalı kadın, "onları size göstersem iyi olur diye düşündüm..."

Ödülleri Arthur'un görebilmesi için gururla uzatıyordu. O da bunların gerçekten de bir koli vişne likörü ve gramofondan kaydedilmiş bir gayda müziği albümü olduğunu görebiliyordu. Ödüller bunlardı.

"Şimdi sizi rahat bırakayım da içkilerinizi bitirin," dedi kadın, Arthur'un sıızlayan omzuna hafifçe dokunarak, "ama görmek isteyeceğinizi biliyordum."

Arthur gözlerini Fenchurch 'inkilerle yeniden birleştirdi ve birden söyleyecek bir şey bulamadı. İkisi arasında bir an gelip geçmiş, ama o anın bütün ritmi şu lanet olası aptal kadın tarafından berbat edilmişti.

"Merak etmeyin," dedi Fenchurch, bardağının tepesinden ona gözlerini ayırmadan bakarken, "tekrar görüşeceğiz." Bir yudum aldı.

"Belki de," diye ekledi, "o olmasaydı buradaki durum bu kadar iyi gitmezdi." Bilmiş bir gülüşle gülümsedi ve saçlarını tekrar yüzüne döktü.

Bu hiç de yalan değildi.

Arthur itiraf etmeliydi ki bu bal gibi de gerçektir.

O akşam Arthur evin içinde uzun adımlarla dolaşarak, yavaş hareketlerle mısır tarlasında geziniyormuş gibi yapıyor ve durmaksızın ani kahkaha tufanlarına kapılıyordu. Kazandığı gayda müziği albümünü dinlemeye bile dayanabileceğini düşündü.

Saat sekizdi ve Fenchurch' e telefon etmeden önce plağın tamamını dinlemeye,

dinlemek için kendin zorlamaya karar verdi. Belki de telefonu yarına bile bırakması daha doğru olurdu. Hava atmak için böyle yapmalıydı. Veya gelecek haftaya ertelemeliydi.

Hayır. Hayır oyun yoktu. Onu istiyordu ve bunu kimin öğreneceği umurunda değildi. Onu kesinlikle ve mutlaka istiyordu, ona hayrandı, onu arzuluyordu, onunla yapmak istediği şeylerin sayısı bu dünyada bir adı olan şeylerin sayısından daha fazlaydı. Kendini resmen "Yippee" gibi bir şeyler haykırırken ve evde serseri mayın gibi oradan oraya dolaşırken buldu. Onun gözleri, onun saçları, onun sesi, her şeyi...

Durdu.

Gayda plağını çalacaktı. Sonra onu arayacaktı.

Yoksa, onu daha önce mi aramalıydı?

Hayır. Yapacağı şey şuydu. Gayda plağını çalmaya başlayacak, onu dinleyecekti, son ağıtın inleyen son namesine kadar dinleyecekti. Sonra onu arayacaktı. Uygun sıra buydu. Yapacağı şey de buydu.

Dokunduğu zaman ortadan kayboluvorecekleri endişesiyle bir şeye dokunmaktan korkuyordu.

Plağı eline aldı. Kaybolmadı. Karton kılıfından çıkardı. Pikabı açtı, ve ses yükselticileri çevirdi Pikap da, yükselticiler de sağlamdı. İğneyi plağın üzerine indirirken aptal aptal kıkırdadı.

Oturdu ve ciddiyetle "Bir İskoç Askerini dinledi.

"Hayran Eden Zarafeti" dinledi.

İskoç dağlarındaki dar, derin vadilerle ilgili bir şey dinledi.

Geçirdiği mucizevi öğle vaktini düşündü.

Tam ayrılmak üzerelerdi ki, berbat bir "yuhuu" patlamasıyla irkilmişlerdi. Korkunç permalı kadın odanın öbür ucundan kırık kanatlı sersem bir kuş gibi kendilerine el sallamaktaydı. Pub'daki herkes onlara dönmüş bir tepki bekliyordu.

Böbrek makinesinin alınabilmesi için toplanan 4.30 pound için Anjie' nin nasıl sevinip mutlu olacağı hakkındaki konuşmayı dinlememişlerdi. Bitişik masadan birinin bir koli vişne likörü kazandığını hayal meyal fark etmişler ve "Yu Huu" çeken bayanın 37 numaralı biletin onlarda olup olmadığını sorduğunu kavrayabilmeleri bir iki dakikalarını almıştı.

Arthur biletin kendisinde olduğunu keşfetmişti. Kızgınlıkla saatine bakmıştı.

Fenchurch onu dürtmüştü.

"Hadi," demişti, "git ve onu al. Aksilik etme. Onlara ne kadar memnun olduğunu anlatan bir konuşma yap ve sonra beni arayıp işlerin nasıl gittiğini anlat. Plağı da dinlemek isterim. Hadi."

Koluna vurmuş ve uzaklaşmıştı.

Pub'ın devamlı müşterileri Arthur'un ödülünü kabul ederken yaptığı konuşmayı biraz abartılı bulmuşlardı. Alt tarafı, kazandığı şey bir gayda müziği albümü idi.

Arthur bunları düşündü, müziği dinledi ve durup durup kahkahalara boğuldu.

Zırr Zırr.

Zırr zırr.

Zırr Zırr.

"Alo, evet? Evet, doğru. Evet. Biraz bağırmanız gerek, burda çok gürültü var. Ne?

"Hayır ben sadece akşamları bara bakıyorum. Öğle vakti çalışanlar Yvonne ve Jim, Jim mal sahibidir. Hayır ben yoktum. Ne?

"Biraz bağırmanız gerek.

"Ne? Hayır, çekilişten falan haberim yok. Ne? Ayrılma, ben Jim'i çağırayım."

Tezgahtaki kız elini alıcının üzerine kapatarak gürültülü barın üzerinden seslendi.

"Adamın biri telefonda kazandığı piyangoya ilişkin bir şeyler anlatıyor. Durmadan biletinin 37 numara olduğunu ve kazandığını söylüyor."

"Hayır, burda bir adam vardı o kazandı," diye bağırdı barmen.

"O biletin bizde olup olmadığını soruyor."

"Eğer bileti bile yoksa kazandığını nasıl düşünebilir ki?"

"Jim diyor ki, biletin bile olmadan kazandığını nasıl düşünebilirmişsin. Ne?"

Kız elini tekrar alıcının üzerine kapattı.

"Jim bu adam başımın etini yiyor. Biletin üzerinde bir numara olduğunu söylüyor."

"Tabii ki biletin üzerinde bir numara olacak, lanet olası bir piyango bileti değil mi bu?"

"Diyor ki yani biletin üzerinde bir telefon numarası yazılı imiş."

"Şu telefonu kapatıp, lanet olası müşterilere servis yapar mısın sen?"

Oradan sekiz saat uzaklıkta, batıda, bir adam kumsalda oturmuş anlatılmaz kaybı için yas tutuyordu. Kaybına ancak ufak paketler halinde üzülebiliyordu, çünkü tamamı, taşınması çok zor olan büyük bir yük oluşturuyordu.

Uzun yavaş Pasifik dalgalarının kumsala yaklaşmasını seyrediyor ve olmayacağını bildiği bir hiçbir şey için bekliyor, bekliyor, bekliyordu.

Olmamasının zamanı geldiğinde, usule uygun şekilde, olmadı. Akşam üzeri böylece kendi kendini tükettiğinde, güneş de denizin uzun ufuk çizgisinin gerisine düştü ve gün bitmiş oldu.

Kumsal ismini veremeyeceğimiz bir kumsaldı, çünkü adamın özel malikanesi orada bulunuyordu. Burası, Los Angeles'in önce batıya doğru uzanan o yüzlerce millik kıyı şeridi üzerinde yer alan küçük, kumluk bir uzantıydı. Otostopçunun Galaksi Rehberinin son baskısındaki bir bölümde "nafile, mafile, menhus, uğursuz ve bu anlamda başka ne kelime varsa o ve her türlü kötü özelliğe" sahip bir yer olarak bahsi geçmiş, bundan bir kaç saat sonra yazılmış bir başka bölümde ise, buranın "Amerikan Ekspres'in reklam mektuplarından oluşmuş ama Amerikan Ekspres'in derin ahlak duygusundan yoksun binlerce dönümlük bir yer olduğu, bunların da ötesinde, her nedense burada gökyüzünün de sarı renkli olduğu" anlatılmıştı.

Kıyı şeridi batıya doğru uzanıp sonra kuzeye, Rehber' in "gidilecek güzel bir yer" olarak nitelediği, San Francisco'nun puslu körfezine doğru dönmekteydi. Orada karşılaştığınız herkesin aynı zamanda bir uzay yolcusu da olduğuna inanmanız çok kolaydı. Onların tarzında "merhaba" demek sizin için yeni bir din başlatmak anlamına gelebilirdi Yerleşip de oranın usullerini iyice kavrayıncaya kadar, herhangi birinin sorduğu her dört sorunun üçünü "hayır" diyerek cevaplamak çıkarınızaydı. Çünkü orada süregelen bazı çok garip şeyler vardı ve bunların bir kısmı bir şeyden şüphelenmeyen uzaylı yabancının çok ihtiyaç duyduğu şeyler olabilirdi." Rehberde, kıvrılarak uzanan yüzlerce millik kayalık ve kumsaldan, palmiyelerden, dalga kıranlar ve gün batımlarından "kaçırılmaması gereken bir fırsat" olarak bahsedilmekteydi. Ve kıyı şeridinin kaçırılmaması gereken bu uzantısı üzerindeki bir yerde, birçoklarının deli olarak nitelendirdiği, teselli edilemeyen adamın evi yer almaktaydı. Kendisinin söylediğine göre, ona deli denmesinin tek sebebi, öyle olmasıydı.

İnsanların onun deli olduğunu düşünmelerinin bir çok sebebinden bir tanesi, çoğu kişinin evlerinin öyle veya böyle garip olduğu bu yerde bile, onun evinin gariplikte oldukça aşırıya kaçmış olmasındandı.

Evinin ismi Tımarhanenin Dışı idi.

Kendi ismi sadece John Watson'dı, ama o- bazı arkadaşlarının da şimdi isteksizce kabullendiği gibi- Akıllı Wonko olarak çağrılmak istiyordu.

Evinde bir dizi garip şey vardı ve altına sekiz kelime kazınmış olan gri bir cam kavanoz da bunların içindeydi.

Daha sonra ondan bahsedecek çok fırsatımız olacak- bu sefer ki yalnızca gün batımını izlemek ve onun da orada olup izlediğini söylemek için bir başlangıçtı.

Değer verdiği her şeyi kaybetmişti ve şimdi dünyanın sonunun gelmesini bekliyordu- bu sonun çoktan gelip geçtiğinin pek farkında değildi.

Arthur, Taunton'daki bir barın arkasındaki çöp tenekelerini karıştırarak geçirdiği ve hiçbir şey ne bir piyango bileti ne de telefon numarası bulabildiği iğrenç bir Pazar gününün ardından, Fenchurch 'ün kendisini bulabilmek için elinden gelen her şeyi yaptı. O daha çok şey denedikçe aradan, daha çok haftalar geçti.

Kendi kendisini azarlıyor, kendisine, kaderine, dünyaya ve havasına hiddetleniyordu. Bu üzüntüsü ve öfkesi sırasında onunla karşılaşmadan hemen önce gitmiş olduğu benzin servis istasyonun kafeteryasına bile gidip oturdu.

"Beni özellikle huysuzlaştıran bu ince ince yağın yağmur."

"Lütfen yağmurdan şikayet etmeyi kes artık," diye terslendi Arthur.

"Yağmur kesilseydi ben de şikayet etmeyi keserdim."

"Bak..."

"Ama sana yağmur kesildikten sonra ne olacağını anlatayım mı?"

"Hayır."

"Meleyecek."

"Ne?"

"Gök gürültüleri meleyecek."

Arthur kahve fincanının kenarları üzerinden dışarıdaki berbat havaya baktı. Burasının, içinde bulunabileceği en gereksiz yer olduğunu fark etti. Kendisini oraya mantığından çok, batıl inancı çekmişti. Bununla birlikte, kader böyle rastlantıların gerçekten de mümkün olabileceğini ortaya atarak onu tavlama istemesine, onu orada bulunduğu son seferde karşılaşmış olduğu kamyon sürücüsü ile yeniden karşılaştırmıştı.

Onu görmemezlikten gelmeye çalıştıkça, kendisini adamın insanı tüketen konuşmasının yarattığı girdabın çekimine daha çok kaptırıyordu.

"Sanırım," dedi Arthur belli belirsiz bir sesle, bunu söyleme zahmetine katlandığı için kendi kendisine küfrederek, "yağmur azalıyor."

"Ha!"

Arthur sadece omuz silkti. Gitmeliydi. Yapması gereken buydu. Sadece kalkıp gitmeliydi.

"Hiç durmuyor!" diye söylendi kamyon şoförü yüksek sesle. Masayı yumrukladı, çayını döktü ve bir an için öfkeden tütüyormuş gibi gözüktü.

Böyle bir söz üzerine yürüyüp gidemezsiniz.

"Tabii ki duruyor," dedi Arthur. Bu pek de zarif bir karşı ifade şekli sayılmazdı ama, söylenmesi de gerekliydi.

"Yağıyor hiç .... durmaksızın," dedi adam çılgın

bir öfke içinde kelimelere tempo tutarak masayı yeniden yumruklarken.

Arthur başını salladı.

"Hiç durmadan yağdığını söylemek aptalca..." dedi.

Adamın kaşları hayretle yükseldi.

"Aptalca mı? Niçin aptalca olsun? Hiç durmadan yağmur yağdığını söylemek niçin aptalca olsun? Eğer hiç durmadan, biteviye yağıyorsa?"

"Dün yağmadı."

"Darlington'da yağdı."

Arthur bıkkın bir şekilde durakladı.

"Dün bana nerede olduğumu mu soracaktın? diye sordu adam. "Hı?"

"Hayır" dedi Arthur.

"Ama sanırım tahmin edebilirsin."

"Öyle mi sanırsın."

"D ile başlıyor."

"Öyle mi?"

"Ve yağmurun orada adamı deli ettiğini sana söyleyebilirim."

"Orada oturmamalıydın, arkadaş," dedi yanından geçen, tulum giymiş bir yabancı, neşeyle. "Orası Fırtına bulutu Köşesi. Bizim Raindrops Keep Falling On My Head için özel rezervasyonlu köşemizdir orası. Burası ile güneşli Danimarka arasındaki her otoyol kahvesinde böyle bir köşe ayrılmıştır. Benim sana tavsiyem, buradan dümen kırıp uzaklaşman. Hepimiz öyle yapıyoruz. Nasıl gidiyor, Rob? Meşgul musun? Yağışlı hava lastiklerin takılı, değil mi? Hah hah ha."

Tulumlu adam kısa sürede oradan uzaklaşarak yakınlardaki masalardan birine bir Brit Ekland fıkrası anlatmaya gitti.

"Görüyorsun ya, serseri heriflerin hiçbiri beni ciddiye almıyor," dedi Rob Mc Kenna.

"Ama" diye ekledi, karanlık bir ifadeyle öne eğilip, gözlerini devirerek, "ama hepsi söylediklerimin doğru olduğunu biliyor!"

Arthur kaşlarını çatı.

"Karım gibi," diye tısladı Mc Kenna Her Mevsimde Nakliye' nin tek sahibi ve şoförü. "O bunun saçma olduğunu ve benim boşuna titizlenip, huysuzlandığımı söylüyor, ama,"

dramatik bir tavırla durakladı ve gözlerinden etrafa tehlikeli bakışlar fırlattı, "ona ne zaman telefon edip eve gelmekte olduğumu söylesem, hemen çamaşırları toplaması gerektiğinden bahsediyor!" kahvesinin kaşığına iki parmağı arasında çevirdi. "Buna ne anlam veriyorsun?"

"Şey.."

"Benim bir defterim var," diye devam etti, " bir defterim var. Bir günlük. On beş senedir tutuyorum. Şimdiye kadar gittiğim her yeri kapsıyor. Her gününü. Ve orada havanın nasıl olduğunu. Bütün İngiltere'de, İskoçya' da, Galler' de bulundum. Bütün Avrupa'da, İtalya'da, Almanya'da. Danimarka'ya gidip geldim, Yugoslavya'da bulundum. Hepsi burda işaretli ve kayıtlı. Kardeşimi ziyaret ettiğim bile yazılı," diye ekledi, "Seattle' da." "Evet," dedi Arthur, nihayet gitmek için ayağa kalkarak, "belki onu birilerine göstermelisin."

"Göstereceğim," dedi Rob Mc Kenna.

Ve gösterdi.

Acı. Keder. Daha çok acı ve daha çok keder. Bir projeye ihtiyacı vardı ve kendisine bir proje yarattı.

Mağarasının nerede olduğunu bulacaktı.

Tarih öncesi Dünya' da bir mağarada yaşamıştı. Bu, iyi bir mağara değildi, hatta berbat bir mağaraydı ama.... Aması yoktu. Tam anlamıyla berbat bir mağaraydı ve o orada beş sene yaşamıştı. Bu beş koca sene boyunca orayı evi olarak düşünmüştü ve insanlar evlerinin izini sürmeyi severlerdi. Arthur Dent de böyle insanlardan biriydi. Bu yüzden Exeter'e, bir bilgisayar almaya gitti.

Evet, istediği şey buydu, bir bilgisayar. Ama bunun için kafasında bilgisayarıcıya bildirebileceği ciddi bir amacı olması gerektiğini düşündü. Yoksa öylece gidip, insanların oynayacak bir şey aradığını sanmalarını istemiyordu. Arthur'un ciddi bir amacı vardı. Tarihöncesi Dünya' da bir mağaranın tam yerini tespit etmek. Bunu dükkandaki adama açıkladı.

"Niçin?" dedi dükkandaki adam.

Bu tehlikeli bir soruydu.

"Peki, bunu geçelim," dedi dükkandaki adam. "Nasıl?"

"Şey, bu konuda sizin bana yardımcı olabileceğinizi umuyordum."

Adam içini çekti ve omuzları düştü.

"Bilgisayar kullanmada hiç deneyiminiz var mı?"

Arthur sorunları birkaç saniye içinde çözen Altın Kalp' deki gemi bilgisayarı Eddie' den ya da Derin Düşünce' den bahsedip bahsetmemeyi düşündü- sonra bahsetmemeye karar verdi.

"Hayır," dedi.

"Eğlenceli bir öğleden sonra olacağı benziyor," dedi dükkandaki adam, ama bunu yalnız kendisi duydu.

Her şeye rağmen Arthur bir Apple aldı. Birkaç gün sonra astronomi ile ilgili birtakım yazılımlar da temin etti. Yıldızları tespit etti, geceleri mağarasından baktığı zaman yıldızları nasıl gördüğünü hatırlayıp onların diyagramlarını çizdi ve bunlar üzerinde haftalarca uğraştı ve sonunda varacağı kaçınılmaz sonucu neşe içinde erteledi. Bu kaçınılmaz sonuç projenin baştan sona saçma olduğuydu.

Hatıralardan yola çıkarak çizilen tahmini çizimler faydasızdı. Yaşadıklarının ne kadar uzun bir süre önce yaşanmış olduğunu bile bilmiyordu. Ford Prefect o zaman birkaç milyon yıl olduğuna ilişkin kaba taslak tahminlerde bulunmuştu ama onun matematikle arası hiç iyi değildi.

Yine de onu en azından bir sonuca ulaştırabilecek bir yöntem buldu. Kullandığı parmak hesabının olağanüstü karmaşası, yaklaştırmaların çılgınlığı ve tahminlerin gizemliliği yüzünden, doğru galaksiyi bulabilmesi şansa kalmıştı. Ama o gene de devam etti ve bir sonuca vardı.

Buna doğru sonuç diyecekti. İşin aslını kim biliyordu ki?

Bununla birlikte, rastlantı bu ya, kaderin sayısız ve görünmez cilveleri iden biri onun tamı tamına doğru sonuca ulaşmasını sağlamıştı, ama tabii o bunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti. Öylece Londra'ya gitti ve gözüne kestirdiği bir kapıyı çaldı.

"Oh, önce telefon edersin sanıyordum."

Arthur şaşkınlık içinde nefesini tuttu.

"Sadece birkaç dakikalığına girebilirsin," dedi Fenchurch. "Tam da dışarı çıkıyordum "

İslington'da bir yaz günü. Antika mobilya tamiri yapan makinelerin yastı inleyişle ile dolu bir gün.

Fenchurch' ün öğleden sonraki işini boş vermesi imkansızdı ve bu yüzden Arthur kendi başına, ama onu sonunda bulduğu için mutluluktan uçarak, hülyalar içinde dolaştı, vitrinleri seyretti. Eski tahta oyma aletlerine, Boer Savaşı miğferlerine, zenne

kıyafetlerine, ofis mobilyasına veya balığa ihtiyacı olan herkesin de rahatlıkla doğrulayabileceği gibi, İslington'da bu faydalı dükkanlardan bir sürü vardı.

Güneş çatıların ve bahçelerin üzerinde tüm gücüyle parlıyordu. Mimarlar ve musluk tamircileri üzerinde, haydutlar ve hırsızlar üzerinde parlıyordu. Pizzalar üzerinde, emlakçıların özel eşyaları üzerinde parlıyordu.

Restorasyon görmüş mobilya dükkanlarından birine giren Arthur'un üzerinde parlıyordu.

"İlginç bir bina," dedi sahibi neşe içinde. "Bodrumda, yakın Pub'lardan biri ile bağlantı sağlayan gizli bir geçidi var. Anladığım kadarıyla, Prens Regent için yaptırılmış, istediği zaman kaçamak yapabilirsin diye."

"Yani birilerinin onu soyulmuş çam mobilya alırken yakalamasını engellemek için kullanılmak üzere mi demek istiyorsunuz?" dedi Arthur.

"Hayır," dedi mal sahibi, "o sebepten değil."

"Beni mazur görmelisiniz," dedi Arthur. "Müthiş mutluyum da."

"Anlıyorum."

Hülyalı bir şekilde dolaşmaya devam etti ve kendini Greenpeace ofislerinin bulunduğu yerde buldu. Üstüne "Yapılacak İşler- Acil!" diye yazmış olduğu dosyasının içindekiler aklına geldi. Bu zaman içinde dosyayı bir daha açmamıştı bile. Neşeli bir gülümseme ile içeri girdi ve yunusların özgürlüğü için onlara biraz para vermeye geldiğini söyledi.

"Çok komik," dediler ona, "git buradan."

Beklediği reaksiyon tam olarak bu olmadığı için yeniden denedi. Bu sefer ona epeyce kızdılar. Bu yüzden, yine de biraz para bırakarak; oradan ayrıldı ve yeniden dışarı güneş ışığına çıktı.

Saat altıyı biraz geçse, bir şişe şampanyayı kaptığı gibi dar bir sokak üzerinde bulunan Fenchurch' ün evine yöneldi.

"Tut şunu" diyen Fenchurch eline kalın bir ip tutuşturdu, sonra büyük beyaz, tahta kapıdan içeri girerek kayboldu. Kapının üzerinde koca bir asma kilit ve onun üzerinde de siyah bir demir çubuk sallanıyordu.

Ev, artık kullanılmadığı için bakımsızlıktan dökülen İslington Ziraat Odası'nın arkasındaki hafif sanayi mahallesinde, ahırdan bozma küçük bir yerdi. Kocaman ahır kapılarının dışında bir de normal görünümlü, cilalanmış bir tahtadan yapılmış ve siyah yunus balığı şeklinde bir tokmağı bulunan bir kapısı daha vardı. Bu kapıdaki tek gariplik eşiğin iki buçuk metre yüksekliğinde olmasıydı. Bu nedenle kapı iki katın

üzerine kondurulmuştu ve önceleri muhtemelen atları doyurmak için içeriye kuru ot taşınmasında kullanılıyordu.

Girişin üzerindeki tuğlaların arasından, dışarı doğru eski bir makara uzanıyordu ve Arthur'un tutmakta olduğu ip bunun üzerinden geçiyordu. İpin öbür ucuna ise bir çello asılıydı.

Kapı başının üzerinde bir yerden açıldı.

"Tamam," dedi Fenchurch, "ipi çek ve çelloyu elinle tutup, dengele. Bana yukarı gönder."

Arthur ipi çekti, çelloyu tutup, dengeledi.

"İpi tekrar çekemiyorum," dedi, "çelloyu bırakmadan yani."

Fenchurch aşağı sarktı.

"Ben çelloyu tutuyorum," dedi. "Sen ipe asıl."

Çello ile kapı arasındaki mesafe azaldı ve hafifçe sallanan Çelloyu kız usta bir hareketle içeri çekti.

"Sen de yukarı gel," diye seslendi Fenchurch aşağı doğru.

Arthur eşyalarının durduğu torbayı aldı ve heyecandan uyuşmuş bir şekilde ahır kapılarından geçerek içeri girdi.

İlk geldiğinde şöyle bir görmüş olduğu alt oda pek düzenli değildi ve bir sürü ıvır zıvırla doluydu. Dökme demirden yapılmış büyük ve eski silindirli bir çamaşır sıkma makinesi orta yerde duruyordu. Bir köşede ise şaşırtıcı sayıda mutfak eşyası yığılıydı. Arthur'un görünce bir an için paniklediği bir bebek beşiği bile vardı bunlar arasında, ama neyse ki eski bir şeydi ve kitaplarla doluydu.

Eski ve lekeli beton döşeme heyecan verici çatlaklarla doluydu. İşte sallanan tahta merdivenlerden yukarı çıkmaya başladığında, Arthur'un ruh hali buydu. Çatlaklarla dolu beton döşeme bile ona dayanılmaz biçimde haz verici bir şey gibi görünüyordu.

"Bir mimar arkadaşım bana buraya ne harika şeyler yapabileceğini söyleyip duruyor" dedi Fenchurch sohbet eder gibi, Arthur döşemenin arasından görüldüğü sırada.

"Durmadan buraya geliyor, ortada durup şaşkın bir hayranlıkla kullanabileceği boşluklardan, eşyalardan, partilerden bahsediyor ve muhteşem ışık kalitesiyle ilgili birtakım şeyler mırıldanıyor, sonra bir kaleme ihtiyacı olduğunu söylüyor ve ardından haftalarca ortadan kayboluyor. Bu yüzden o muhteşem şeyleri bugüne kadar gerçekleştiremedi.

Aslında diye düşündü Arthur etrafına bakınırken, en azından üst oda epeyce düzenliydi. Dekorasyonu son derece sadeydi. Etrafa koltuk kanepelerine büyük min-

derler konulmuştu. Stereo set ve hoparlörleri Stonehedge'in yaratıcılarını bile etkileyebilecek cinstendi.

Her yerde solmuş çiçekler ve ilginç resimler vardı.

Çatı boşluğunda Fenchurch' ün deyişi ile ancak bir kedinin sığabileceği bir banyonun bulunduğu asma kat denebilecek bir yer vardı. "Ama" diye ekliyordu Fenchurch, "kedinin oldukça sabırlı bir hayvan olması ve kafasında açılacak birkaç kötü yarığa aldırmaması gerekiyor. Yani. İşte böyle."

"Evet."

Bir an için birbirlerine baktılar.

Bu an daha uzun bir an oldu ve ansızın çok uzun bir an haline geldi, öylesine uzundu ki bu kadar zamanın nereden çıktığının anlaşılması bile zordu.

İsveç Peynir Bitkisiyle bile yeterince uzun bir süre yalnız kaldığında kendini rahatsız hissedip utanmayı başarabilen Arthur için bu an, gecikmiş bir mutluluk anıydı ve hiç de korktuğu gibi bir şey değildi. Birden, hayvanat bahçesinde doğan ve hep orada kapalı kalan ve bir sabah uyandığında kafesinin kapısının sessizce ardına kadar açıldığını gören bir hayvan gibi hissetti kendini. Gri tropik çayırılar, uzakta pembelikler içinde yükselen güneşe doğru uzanırken, her tarafta yeni sesler uyanıyordu.

Fenchurch' ün apaçık bir ilgiyle aydınlanmış yüzüne ve paylaştıkları bir şaşkınlıkla gülümseyen gözle ne bakarken, bu yeni seslerin ne olduğunu merak etti.

Yaşamın insanlarla konuştuğunu, her zaman merak ettiği ve sorup durduğu sorulara cevap verdiğini daha önce fark etmemişti, bunu bilinçli olarak hiç saptamamış veya bu sesin tonlarını tanımamıştı, ta ki o ses şimdi ona, daha önce hiç söylemediği bir şeyi söyleyinceye, yani "evet" deyinceye kadar.

Fenchurch nihayet, ufak bir baş silkişle gözlerini indirdi.

"Biliyorum," dedi. "Her zaman, senin basit bir kağıt parçasını bir ödül almadan iki dakika bile elinde tutmayacak cinsten biri olduğunu hatırlamam gerekecek."

Arkasını döndü.

"Hadi yürüyüşe çıkalım," dedi çabuk çabuk. "Hyde Parka gidelim. Ben üzerime daha uygun bir şeyler giyeyim."

Oldukça tutucu görünüşlü, sade, koyu renk bir giysi vardı üzerinde. Pek biçimli bir şey olduğu söylenemezdi ve aslında ona da pek yakışmamıştı.

"Bunu özellikle çello öğretmenim için giyiyorum" dedi. "İyi bir çocuk ama bazen bütün o yay çekme işinin onu biraz heyecanlandırdığım sanıyorum. Bir dakikada hazır olurum."

Merdivenleri neşeyle çıkarak asma kata çıktı ve aşağı seslendi "şişeyi daha sonrası için dolaba koy."

Arthur, şampanya şişesini dolabın kapısına yerleştirirken aynı yumurta ikizi bir başka şişenin kendisinininkine bitişik oturmakta olduğunu gördü.

Pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Tekrar döndü ve plaklara bakmaya başladı. Yukarıdan elbisesinin yere düşerken çıkardığı hışırtıyı duydu. Kendi kendine ne biçim bir insan olduğuna ilişkin söylendi. Kendi kendisine, en azından şu an için, gözlerini kesinlikle ve hiç kaldırmadan onun plakları üzerine kilitli tutmasını, plakların isimlerini okumasını, beğenmiş bir ifadeyle başını sallamasını, mecbur kalırsa lanet olası şeyleri saymasını sıkı sıkıya tembih etti. Başını aşağıda tutacaktı.

Bunu yapmakta, tamamen, son derece ve aşağılık bir şekilde başarısız oldu.

Fenchurch yukarıdan kendisine öyle ısrarlı bir şekilde bakıyordu ki Arthur'un da yukarı kendisine baktığını bile fark etmemiş gibiydi. Sonra birden kafasını salladı, hafif yazlık elbisesini üzerine geçirdi ve çabucak banyoya girip kayboldu.

Bir dakika sonra dışarı çıktığında, gülümsüyordu. Başında bir güneş şapkası vardı ve basamakları birer ikişer sıçrayarak, olağanüstü bir hafiflikle indi. Yürüyüşü ilginç bir dans figürünü andırıyordu. Arthur'un bunu fark ettiğini gördü ve başını hafifçe bir yana eğerek sordu.

"Sevdin mi?" dedi.

"Şahane görünüyorsun," dedi Arthur yalnızca, çünkü öyleydi.

"Hmmmm," dedi kız, sanki Arthur sorusunu gerçekten cevaplamamış gibi.

Bütün bu zaman boyunca açık kalmış olan üst kattaki ön kapıyı kapattı ve küçük odaya, onu bir müddet tek başına bırakabilmesi için her şeyin uygun olup olmadığını anlamak ister gibi şöyle bir baktı. Arthur'un gözleri de onunkileri izledi ve o başka bir yana bakarken, kız bir çekmecedan aldığı bir şeyi taşıdığı keten çantasına sokuşturdu. Arthur tekrar ona baktı.

"Hazır mıyız?"

"Benim bir sorunum olduğunu," dedi kız azıcık şaşırmış bir gülümsemeye, "biliyor muydun?"

Onun konuya bu kadar dolaysız girişi Arthur'u hazırlıksız yakalamıştı.

"Şey," dedi, "bazı ne olduğu belirsiz şeyler işitmiştim ..."

"Benim hakkımda ne kadar şey bildiğini merak ediyorum," dedi kız. "Eğer duyduklarını benim tahmin ettiğim yerden duymuşsan, o zaman bahsettiğim o değil. Russell adeta durduğu yerde bir şeyler uyduran tiplerdendir. Çünkü gerçek sorunla başa çıkamaz o."

Arthur'un içinden keskin bir endişe dalgası geçti.

"O zaman nedir bu sorun?" dedi. "Bana anlatabilir misin?"

"Endişe etme." dedi, "Hiç kötü bir şey değil. Sadece alışılmamış. Hiç, hiç alışılmamış."

Arthur'un eline dokundu, sonra eğilip ona küçük bir pk kondurdu.

"Bunun ne olduğunu bu akşam zp zemeyeceğin," dedi "benim çok ilgimi çekecek."

Arthur, eğer kendisine o sırada hafifçe dokunan biri olsa, ınlayabileceğini hisseti.

Tıpkı gri balık kavanozuna ba parmağının tırnağıyla vurduğu zaman onun çıkardığı uzun, derin çınlama sesi gibi sesler çıkarabilirdi.

Durmadan silah sesleriyle uyandırılmak Ford Prefect'i rahatsız ediyordu.

Bakım atyesi girişinden yavaşça dışarı süzüldü. Etrafındaki en parıltılı makineyi susturup onu havlularla sarmalayarak kendisi için bir yatak haline dönüştürdü.

Basamaklardan indi, sessiz adımlarla ve berbat bir ruh hali içinde koridorlarda dolaşmaya baladı.

Koridorlar çok dardı ve kötü aydınlatılmılardı. Işık devamlı titreşiyor ve gemide büyük sarsılmalara ve gıcirtılı homurtulara sebep olan gücün ansızın bir orada, bir burada yükselmesiyle daha da kısıklaıyordu.

Sorun bu değildi.

Suluk ışıklı koridorda aşağı doğru kulak tırmalayan berbat sesler çıkararak gelen elektrikli matkaba benzer gümüş renkli küçük bir şey durup duvara dayanan Ford Prefect'i sıyrıp geçti.

Sorun bu da değildi.

Huzursuz bir şekilde ve güçlükle tırmanarak, gemi bölmelerinden birinin kapısından daha geniş ama yine kötü aydınlatılmış bir başka koridora geçti.

Gemi ansızın öne doğru fırladı. Bunu oldukça sık yapar olmuştu ama, bu seferki daha kuvvetli bir sarsıntıydı. Küçük bir manga robot, korkunç madeni gürültüler çıkararak yanından geçti.

Ama sorun bu da değildi.

Koridorun bir ucundan keskin bir duman yükseldiğini görünce, diğer yöne doğru yürüdü.

Bir dizi gözlem monitörünün nnden geçti. Monitörler duvarların içindeydiler ve sertletirilmı olduğu halde yine de izilmı olan Pleksiglas tabakaların arkasına yerletirilmılerdi. Ekranlardan biri, Tek Aşamalı Oy sistemi hakkında abartılı ve saçma sapan şeyler söyleyen, çirkin görünüşlü, yeşil, pullu bir srngeni gösteriyordu.

Sisteme karşı mı, yoksa taraftar mı olduğunu anlamak zordu, ama bu konuda çok güçlü şeyler hissettiği kesindi. Ford sesi kıstı.

Bununla birlikte, sorun bu da değildi.

Bir başka monitöre geçti. Bunda, kullandığınız takdirde size kendinizi özgür hissettireceği anlaşılan bir dış macununun reklamı vardı. Reklama berbat, çatlak boru sesli bir müzik eşlik ediyordu, ama Ford'u rahatsız eden bu da değildi.

Gümüş renkli , muazzam büyüklükteki Xaxisian gemisinin dışını kontrol altında tutan, üç boyutlu ve daha geniş bir başka ekranın önüne geldi.

O izlerken, ayın karanlık gölgesinden sıyrılarak ortaya çıkan, ürkütücü şekilde silahlı, bin adet Zirzla yıldız savaş gemisi, Xaxis yıldızının gözleri körelten yuvarlağı karşında dizildiler ve aynı anda Xaxisian gemisinin tüm delikleri , onlara doğru anlatılmaz, iğrenç, kötülük dolu bir ateş kismaya başladı.

İşte Ford'un sorunu buydu.

Huzursuz bir şekilde kafasını salladı ve gözlerini ovuşturdu. Donuk gümüş renkli bir robot enkazının üzerine yığılıp, oturdu. Kolayca anlaşılabileceği gibi bu robot daha önce yanmıştı, ama artık üzerine oturulabilecek kadar soğumuş bulunuyordu.

Esnedi ve sırt çantasının içinden Otostopçunun Rehberini bulup çıkardı. Ekranı açtı ve üçüncü düzeydeki birtakım kayıtlar arasında öylesine gezinmeye başladı.

Uykusuzluğuna karşı bir çare arıyordu. DİNLENME önerisine rastladı. Buna gerçekten ihtiyacı olduğunun o da farkındaydı. Sonra karşısına DİNLENME VE NEKAHET bölümü çıktı. Tam ona geçmek üzereyken, ansızın kendisinin daha iyi bir fikri olduğunu fark etti. Ekranı baktı. Savaş her saniye artan ateşli bir öfkeyle sürüyordu ve gürültü korkunçtu. Gemi sarsılıyor, çığlıklar atıyor ve gönderdiği veya isabet aldığı her olağanüstü enerji şimşegi ile, öne doğru yen bir hamle yapıyordu.

Yeniden Rehberine baktı ve bir iki olası bölüm arasında dolaştı. Birden gülmeye başladı ve yeniden çantasını karıştırdı.

İçinden küçük bir hafıza kopyalama modülü çıkardı. Üzerindeki pamukçukları ve bisküvi kırıntılarını silkeledi ve Rehber' in arkasındaki soketlerden birine onun fişini soktu.

İlgili olduğunu düşündüğü tüm bilgiler modüle aktarılınca, bağlantıyı kesti, modülü avcunun içinde hafifçe havaya atıp tuttu, Rehberi çantasına koydu, alaycı bir gülümseyişle sırttı ve gemi bilgisayarının bilgi bankasını aramaya gitti.

"Yazın, özellikle de parklarda, güneşin akşamları ufuk çizgisine doğru yaklaşmasının amacı, diyordu ses ciddiyle, "kızların memelerinin bir aşağı bir yukarı dalgalanışının gözlere daha net görünmesini sağlamaktır. Durumun gerçekten de böyle olduğuna inandım ben."

Arthur ve Fenchurch oradan geçerlerken birbirlerine bakıp, bu lafa gülüştüler.

Fenchurch bir an için Arthur'a daha sıkı sarıldı.

"Ve eminim ki," diyordu Serpantin kıyısındaki portatif sandalyesinden ahkam kesen ve kıvrıkcık, portakal rengi saçları, ince uzun burnu olan genç, "eğer konu derinlemesine incelenecek olursa, bunun mükemmel bir doğallık ve mantıkla her şeyden fışkırdığı görülecektir," kendisinininkine komşu portatif sandalyede yayılmış oturan, zayıf, koyu renk saçlı, sivilceleri yüzünden kendini itilmiş hisseden arkadaşına bakarak tezini savunmaya devam ediyordu, "Darwin'in bahsettiği her şeyden. Bu kesin. Bu tartışılmaz. "Ve," diye ekledi, "ben buna bayılıyorum."

Hızla döndü ve gözlüklerinin altından Fenchurch' e göz kırptı. Arthur kızı uzaklaştırırken, sessizce sarsılarak kıkırdadığını hissetti.

"İkinci tahmin," dedi Fenchurch gülmesi bitince, "söyle bakalım."

"Pekala," dedi Arthur, "dirseğin. Sol dirseğin. Sol dirseğinde bir sorun var."

"Yine yanlış," dedi kız, "hiç alakası yok. Tamamen yanlış iz üzerindesin."

Yaz güneşi parktaki ağaçların arasından batıyordu, adeta -neyse lafları bölmeyelim. Hyde Park muhteşemdi. Pazartesi günlerinin saçmalığı dışında parkın her şeyi mükemmeldi. Ördekler bile harikuladeydi. Bir yaz akşamı Hyde Park' a gidip de duygulanmayan biri, herhalde oradan ancak bir ambulansın içinde ve yüzüne bir çarşaf örtülmüş olarak geçen biri olabilirdi.

Burası, içindeki insanların her yerdekinden daha olağanüstü şeyler yaptıkları bir parktı. Arthur ve Fenchurch, bir ağacın altında, kendi kendine gayda çalışması yapmakta olan şortlu bir adamla karşılaştılar. Gaydacı çalışmasına, gaydasını getirdiği kutunun içine çekinerek bir kaç kuruş bırakmaya çalışan Amerikalı bir çifti başından kovalamak için ara vermişti.

"Hayır!" diye haykırıyordu onlara, "Gidin başımdan! Ben sadece pratik yapıyorum."

Sonra kararlı bir şekilde yeniden gaydasını şişirmeye koyuldu. Bu sırada çıkan sesler bile Arthur'la Fenchurch' ün keyfini kaçırmaya yetmemişti.

Arthur kollarını Fenchurch' ün beline dolayarak yavaşça aşağı doğru indirmeye başladı.

"Poponun bir sorunu olduğunu sanmıyorum," dedi bir süre sonra, "onunla ilgili hiçbir yanlışlık yok gibi görünüyor."

"Evet," diye onayladı kız, "kesinlikle popomla ilgili bir sorunum yok."

Öyle uzun öpüştüler ki, sonunda gaydacı çalışmasına ağacın öbür tarafında devam etmek zorunda kaldı.

"Sana bir hikaye anlatacağım," dedi Arthur.

"Güzel."

Biri birinin üzerine yatmış çiftlerin, başka taraflardakine oranla daha az sayılabileceği bir çimen parçası buldular ve orada oturarak şaşırtıcı güzellikteki ördekle ve bu ördeklerin altından akıp geçen suyun üzerinde batan güneşin damlalarını izlediler.

"Hikaye," dedi Fenchurch kollarını Arthur'unkine dolayarak.

"Benim başıma gelen cinsten şeylerden bahsedecek bir hikaye. Tamamen gerçek."

"Bilirsin bazen insanlar karılarının kuzenlerinin en iyi arkadaşlarının başına gelmiş olması gereken bir şeyle ilgili hikayeler anlatırlar, ama aslında hikayenin içinde bir yerde anlatılanların aslında uydurma olduğu anlaşılır."

"İşte benimki de o hikayelerden birine benziyor, tabii gerçek bir hikaye olması dışında. Ve ben bu hikayenin gerçek olduğundan eminim, çünkü anlatacağım şeyleri yaşayan insan benim."

"Piyango bileti gibi."

Arthur güldü. "Evet. Yetişmem gereken bir tren vardı," diye devam etti. "İstasyona vardım..."

"Sana benim ailemin başına," diye sözünü kesti Fenchurch, "istasyonda ne geldiğini söylemiş miydin?"

"Evet," dedi Arthur, "söylemiştin."

"Sadece emin olmak istedim."

Arthur saatine baktı. "Sanırım dönmeyi düşünebiliriz artık," dedi.

"Bana hikayeyi anlat," dedi kararlı bir sesle Fenchurch. "İstasyona vardın."

"Yirmi dakika kadar erken gelmiştim. Trenin saatin yanlış biliyordum. Sanırım. Demir Yolu İdaresinin saati yanlış biliyor olması da aynı derecede mümkündü," diye ekledi bir müddet düşündükten sonra. "Daha önce böyle bir şey hiç başıma gelmemişti çünkü. "

"Hadi anlat artık," diyerek güldü Fenchurch.

"Bunun üzerine bilmeceyi çözmek üzere bir gazete satın aldım ve bir fincan da kahve almak üzere büfeye gittim."

"Sen bilmece çözer misin?"

"Evet."

"Hangi gazetenin kini?"

"Genellikle Guardian'ın kini "

"Bence Guardian fazla sevimli olmaya çalışıyor. Benim tercihim Times. Çözebildin mi bari?"

"Neyi?"

"Guardian'daki bilmeceyi."

"Henüz bakmaya fırsatım olmadı," dedi Arthur. "Hala kahve almaya çalışıyorum."

"Pekala, o zaman. Kahveni al."

"Alıyorum. Üstelik, " dedi Arthur, "biraz da bisküvi alıyorum."

"Ne cins?"

"Rich Tea."

"İyi seçim "

"Ben de severim. Sahip olduğum bütün bu yeni şeylerle gidip bir masaya oturuyorum. Hangi masaya oturduğumu sorma çünkü bütün bunlar bir süre önce olmuştu ve şimdi hatırlamıyorum. Herhalde yuvarlak bir masa olmalı."

"Pekala."

"O halde sana planı anlatayım. Ben masada oturuyorum. Solumda gazete var.

Sağımda kahve fincanı. Masanın ortasında bisküvi paketi."

"Gözümde mükemmel canlandırıyorum."

"Senin görmediğin," dedi Arthur, "çünkü henüz bahsetmedim, ben gittiğim sırada masada oturmakta olan adam. O da orada, karşımda oturuyor."

"Neye benziyor."

"Tamamen sıradan biri. Bir evrak çantası var. Takım elbiseli. Garip bir şey yapacak biriymiş gibi," dedi Arthur "gözükmüyor."

"Ah, o tipleri bilirim. Ne yaptı?"

"Şunu yaptı. Masaya eğildi, bisküvi paketini aldı, yırtıp açtı, bir tanesini aldı, ve..."

"Ne?"

"Yedi."

"Ne!"

"Onu yedi."

Fenchurch şaşkınlıkla baktı. "Sen ne yaptın, tanrı aşkına?"

"Şey, bu şartlarda her sağlıklı ve normal İngiliz'in yapacağını yaptım ve kendimi," dedi Arthur, "bunu görmemezlikten gelmeye zorladım."

"Ne? Niçin?"

"Şey, üzerinde eğitildiğimiz cinsten bir şey değil bu, öyle değil mi? Ruhumu inceledim ve yetiştirilişimle ilgili deneyimlerim arasında ya da en temel içgüdülerim içinde, karşımda oturan birinin, gözlerimin içine baka baka sıkılmadan soğukkanlılıkla, bisküvilerimden birini çaldığı zaman nasıl reaksiyon göstermem gerektiğini anlatan bir şey bulamadım."

"Ama şey yapabiliirdin..." Fenchurch bunu biraz düşündü. "Böyle bir durumda, kendimin de ne yapabileceğini bilemediğimi itiraf etmeliyim. Peki sonra ne oldu?"

"Öfkeyle bilmeceye bakmaya başladım," dedi Arthur. "Ama bir kelime bile çözemedim, kahvemden bir yudum aldım, içemeyeceğim kadar sıcaktı, yapılacak başka bir şey de yoktu. Kendimi toparladım. Paketin anlaşılmasız bir şekilde nasıl açılmış olduğunu fark etmemek için," diye ekledi, "büyük gayret göstererek bir bisküvi aldım..."

"Ama mücadeleye giriyorsun, zor bir yol seçiyorsun."

"Kendi tarzımda, evet. Bisküviyi yedim. Onu çok belirgin ve görülebilir bir şekilde yedim ki adamın benim ne yaptığım ile ilgili hiçbir şüphesi olmasın. Ben bir bisküvi yediğim zaman," dedi Arthur, "o bisküvi yenmiş olur."

"Peki o ne yaptı?"

"Bir tane daha aldı. Gerçekten de," diye üsteledi Arthur, "olan tam olarak buydu. Bir bisküvi daha aldı ve yedi. Gün ışığı kadar açık. Şu çimenlerin üzerinde oturduğumuz kadar kesin."

Fenchurch huzursuzca kıpırdandı.

"Ve sorun," dedi Arthur, "ilk seferinde bir şey söylememiş olduğum için, ikinci seferinde konuyu deşmenin daha da zor bir duruma gelmiş olmasıydı. Ne diyecektim? 'Af edersiniz... fark etmeden yapamadım... ee.. acaba.. Bunu yapamazdım. Yine görmemezlikten geldim, üstelik birincisinden de daha canlı bir şekilde."

"Yapma..."

"Tekrar bilmeceye bakmaya başladım, Hala bir kelimesini bile anlamıyordum. Bu yüzden, Henry'nin St. Crispin Gününde sergilediği ruha benzer bir ruh sergileyerek..."

"Ne?"

"Tekrar anlaşmazlığın üzerine gittim," dedi Arthur. "Bir bisküvi daha aldım. Bir an gözlerimiz karşılaştı."

"Böyle mi?"

"Evet, şey, hayır, tam öyle sayılmaz. Ama karşılaştı. Sadece bir an için. Ve ikimiz de gözlerimizi başka yöne çevirdik. "Ama şimdi sana söyleyeceğim şey şu ki, havada bir elektriklenme olduğu açıktı. Masada gittikçe artan bir gerilim vardı."

"Tahmin edebiliyorum."

"Bütün paketi bu şekilde bitirdik. O, ben, o, ben..."

"Bütün paketi?"

"Zaten sadece sekiz bisküvi vardı, ama o sırada bana bir ömür dolusu bisküviyi bitirmeye çalışıyormuşuz gibi geliyordu. Gladyatörler bile bundan fazla bir zorluk yaşamış olamazlar.

"Gladyatörler," dedi Fenchurch, "bunu güneş altında yapmak zorunda kalırlardı. Fiziken daha yorucu olurdu."

"O da var. Sonra, boşalan paket aramızda cansız bir şekilde yatmaya başladığında, adam kalktı ve yaptığı en kötü şeyi yaparak oradan ayrıldı. Ben rahat bir nefes aldım tabii. Rastlantıya bak ki trenimin de bir iki dakika içinde gelmekte olduğu anons edilmişti, onun için kahveni bitirdim, ayağa kalktım, gazetemi aldım ve gazetenin altında..."

"Evet?" "Kendi bisküvilerimi buldum."

"Ne?" dedi Fenchurch. "Ne?"

"Doğru."

"Hayır!" Giyerek soluğunu tuttu Fenchurch ve katılarak kendini çimenlerin üzerine attı. Tekrar doğruldu.

"Seni budala sersem şey seni," diye inledi, "seni anadan doğma serseri ve kesinlikle budala adam."

Arthur'u çimenlerin üzerine, geriye doğru itti, yuvarlanarak üzerine çıktı, onu öptü sonra tekrar geriye, çimenlerin üzerine yuvarlandı. Arthur onun ne kadar hafif olduğuna şaşmıştı.

"Şimdi sen bana bir hikaye anlat."

"Sanmıştım ki," dedi kız boğuk, çatallı bir sesle, "geri dönmek için can atıyordun."

"Acele yok," dedi Arthur havalı bir şekilde, "bana bir hikaye anlatmanı istiyorum."

"Pekala," dedi kız, "ama kısa bir tane. Ve seninki gibi komik değil ama... her neyse."

Önüne baktı. Arthur bunun o cins anlardan biri olduğunu sezebiliyordu. Etraflarındaki hava kıpırdamadan duruyor, bekliyordu. Arthur havanın gidip kendi işine bakmasını diledi.

"Ben küçük bir çocukken," dedi kız. "Bu tür hikayeler hep böyle başlar, değil mi? 'Ben küçük bir çocukken...', her neyse. Bu bölüm kızın ansızın, 'ben küçük bir çocukken' diye başlayıp içini dökmeye başladığı bölüm. Şimdi o kısma geldik. Ben küçük bir çocukken, yatağımın ayak ucunda bir resim asılıydı... Hikayem hakkında buraya kadar ne düşünüyorsun?"

"Sevdim. Sanırım sürükleyici. İlgiyi çabuk ve hoş şekilde yatağa çekiyorsun. Sanırım resim konusunu biraz geliştirmemizde bir sakınca yok."

"Resim, şu çocukların hoşlanması gereken, ama aslında hiç de hoşlanmadıkları cinsten bir şeydi," dedi. "Bir yığın sevimli küçük hayvanın sevimli küçük şeyler yaptığı resimlerden biri. Onları bilir misin?"

"Bilirim. Ben de onlardan rahatsız olurdum. Rüzgarlık giymiş tavşanlar, örneğin."

"Tam üzerine bastın. Üstelik bu tavşanlar bir salın üzerindeydi, onlara eşlik eden fareler ve baykuşlarla birlikte. Hatta salda bir ren geyiği bile vardı belki."

"Salın üzerinde?"

"Salın üzerinde. Ve salın üzerinde bir de oğlan çocuğu oturmaktaydı."

"Rüzgarlık giymiş tavşanlar ve baykuşlar ve ren geyiği ile birlikte?"

"Evet, tam da onların arasında. Paçavralar içinde, neşeli bir çingene çocuğuna benzer türden biri."

"Uh."

"Resmin beni endişelendirdiğini söylemeliyim. Salın önünde yüzmekte olan bir su samuru vardı ve ben, bu samurun sala binmesi bile gerekmeyen bütün o zavallı hayvanlar da üzerindeyken salı çekmek zorunda olmasına üzülür, uyku uyuyamazdım. Samurun salı çektiği kuyruğu öylesine inceydi ki devamlı çekilmek yüzünden acıyor olması gerektiğini düşünürdüm. Bu beni endişelendirirdi. Çok değil, belli belirsiz, ama devamlı olarak."

"Sonra bir gün- ama bu resme yıllar boyu her gece baktığımı unutma- ansızın salın bir yelkeni olduğunu fark ettim. Daha önce bunu hiç görmemiştim. Samur iyiydi. O, sala yalnızca refakat ediyordu."

Omuzlarını silktiler.

"Güzel mi?" diye sordu.

"Sonu zayıf," dedi Arthur, "dinleyiciyi ağlarken bırakıyor 'Evet, ama neye ağlarken?'

Buraya kadar güzeldi, ama puan alabilmesi için seyirciyi harekete geçirecek çarpıcı bir sonu olması gerek."

Fenchurch güldü ve kendi bacaklarına sarıldı.

"Bu öylesine ansızın ortaya çıkan bir keşifti ki... Yıllar süren sinsi endişenin birden ortadan kalkması ağır yüklerin kaldırılması, siyah- beyaz olan bir şeyin birden renklenmesi, kuru bir dal parçasının birden yeşermesi gibi. Bir anda ortaya çıkan ve 'endişelerini bir tarafa bırak, dünya güzel ve mükemmel bir yer. Gerçekten de çok kolay,' diyen bir bakış açısı. Şimdi sen herhalde bunları söylememin sebebinin bu akşam üzeri kendimi böyle hissetmemden kaynaklandığı düşünüyorsun değil mi?"

"Şey, ben..." de Arthur. Kendine güveni bir anda paramparça olmuştu.

"Evet, hiç önemli değil, bunun zararı yok." dedi

Fenchurch, "Bu öğleden sonra gerçekten böyle hissettim. Hissettiklerim tam olarak böyle. Ama bak, ben bunları daha önce de hissetmiştim, hatta daha güçlü bir şekilde. İnanılmaz derecede güçlü bir şekilde. Korkarım ben," dedi uzaklara bakarak, "ansızın ortaya çıkan şaşırtıcı açıklamalar için yaratılmışım.

Arthur allak bullak olmuştu, neredeyse hiç konuşamayacak haldeydi onun için o an böyle bir girişimde bulunmamayı daha akıllıca buldu.

"Çok garipti," dedi kız. Musa'yı izleyen Mısırlılardan birinin, Musa'nın sopasını sallaması karşısında Kızıl Denizin davranışının oldukça ilginç sayılabileceğini söylemiş olabileceği gibi söylemişti bunu.

"Çok garip," diye tekrarladı, "çünkü günlerce önceden içimde son derece ilginç bir his oluşuyor, sanki doğum yapacakmışım gibi. Hayır, aslında öyle sayılmaz, daha çok sanki bir şeyle bağlantıya geçiyormuşum gibi, azar azar. Hayır, böyle bile değildi; sanki Dünya'nın tamamı, benim aracılığım, .."

"42 rakamı," dedi Arthur yumuşak bir tonla, "sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Ne? Hayır, sen neden bahsediyorsun?" diye hayretle haykırdı Fenchurch.

"Yalnızca bir düşünceydi," diye mırıldandı Arthur.

"Arthur, demek istiyorum ki bu, bu benim için çok gerçek, bu ciddi."

"Ben de tam anlamıyla ciddiym," dedi Arthur. "Benim bir türlü emin olamadığım tek şey Evren."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Bana gerisini de anlat" dedi Arthur. "Kulağına garip gibi de gelse, merak etme. İnan bana, pek çok garip şey görmüş geçirmiş biriyle konuşuyorsun," diye ekledi, "ve böyle söylerken bisküvilerden bahsettiğimi sanma."

Fenchurch başını salladı ve ona inanmış göründü. Sonra birden koluna yapıştı.

"Öyle basitti ki." dedi, "geldiğinde bana ulaştığında, öyle mükemmel ve olağanüstü bir şekilde basitti ki."

"Neydi bu gelen?" dedi Arthur yavaşça.

"Arthur, bak," dedi, "artık bilmediğim şey bu işte. Ve bu yüzden kaybım dayanılacak gibi değil. Geriye dönüp onu düşünecek olduğumda, zihnim titreşmeye ve te-dirginleşmeye başlıyor ve eğer çok gayret edersem ancak çay fincanına kadar ulaşabiliyorum ve sonra kafam bomboş oluyor."

"Ne?"

"Şey, senin hikayende olduğu gibi," dedi, "işin en iyi kısmı bir kafede başıma geldi. Orada oturmuş bir fincan çay içiyordum. İçimdeki o birikimin oluşmaya başlamasından günler sonraydı, birleşme hissinin başlamasından yani. Sanırım yavaşça mırıldanıyordum. Ve sanırım kafenin karşısındaki inşaat alanında çalışma vardı. Ben de pencereden orayı seyrediyordum. Çay fincanımın üzerinden. Bu, benim diğer insanları çalışırken seyretmek için bulduğum en hoş yoldu. Ve birden beynimin içinde beliriverdi, şu bir yerlerden gelen mesaj. Ve öyle basitti ki. Her şeyi öyle anlamlı kılıyordu ki. Orada öylece oturup düşündüm. 'Oh! Oh, pekala, o halde her şey yolunda, o zaman.' Öyle şaşırmışım ki, neredeyse fincanı elimden düşürecekdim. Hatta sanırım düşürdüm de. Evet," diye ekledi düşünceli bir biçimde. "Eminim düşürdüm. Söylediklerimin ne kadarı bir anlam ifade ediyor?"

"Çay fincanına kadar iyiydi."

Fenchurch başını salladı, tekrar salladı. Sanki onu temizlemeye çalışıyordu.

Gerçekten de yapmaya çalıştığı buydu.

"İşte, böyle." dedi, "Çay fincanına kadar iyi. Bana, sözlük anlamıyla, dünyanın patlamış gibi geldiği an, işte o andı."

"Ne...?"

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ve herkes de bunların halüsinasyon olduğunu söylüyor, ama eğer gerçekten öyle idiyse, o zaman benim halüsinasyonlarım üç boyutlu Dolby Stereo sistem halüsinasyonlar olmalı ve belki de köpek balığı filmlerinden sıkılanlara kendimi kiralamalıyım. Yer gerçek anlamda ayaklarımın dibinden çekilmişti, ve ... ve..."

Emin olmak istercesine, eliyle hafifçe çimenlere vurdu, sonra söylemek üzere olduğu şeyle ilgili fikrini değiştirmiş gibi göründü.

"Ve sonra gözlerimi hastanede açtım. Sanırım o zamandan ben de oraya girip, çıkıyorum. Her şeyin yoluna gireceğine ilişkin şaşırtıcı açıklamalarla ilgili," dedi "iç-güdüsel bir huzursuzluk duymamın sebebi bu." Başını kaldırıp Arthur'a baktı. Arthur bir çırpıda kendisinin eve dönüşünü çevreleyen garipliklerle ilgili endişelenmeyi bıraktı, ya da daha doğrusu, bu gariplikleri beyninin üzerinde "Düşünülecek Şeyler-Acil" yazılı olan bölüme emanet etti. "İşte dünya," diye söylendi kendi kendine, "işte, sebebi ne olursa olsun, dünya ve işte burada duruyor ve ben de onun üzerindeyim." Ama şimdi etrafında dalgalanmaya başlamıştı, aynı o gece arabada Fenchurch 'ün kardeşinin ona su deposunda buldukları CIA ajanı ile ilgili saçma hikayeleri anlattığı zaman olduğu gibi. Fransız Elçiliği dalgalanıyordu. Ağaçlar dalgalanıyordu. Gölçük de dalgalanıyordu, ama bu normaldi çünkü biraz önce üzerine gri bir kaz inmişti. Kazlar nefis ve rahat bir gün geçiriyorlardı ve cevaplarını bulmak istedikleri hiçbir önem soruları yoktu.

"Her neyse" dedi Fenchurch birden, canlı canlı ve kocaman açılmış gözleriyle gülümseyerek, "benim bir yerimde bir yanlılık var ve sen bunun ne olduğunu bulmak zorundasın. Hadi, eve gidiyoruz."

Arthur kafasını iki yana salladı.

"Ne oldu?" dedi kız.

Arthur kafasını sallamıştı, ama bunun sebebi onunla aynı fikirde olmadığını ifade etmek değildi. Aksine Fenchurch 'ün teklifinin gerçekten mükemmel olduğunu, hatta dünyanın en önemli tekliflerinden biri olduğunu düşünüyordu. Sadece, hiç beklemediği bir anda, Evren'in bir kapı arkasından çıkıp, kendisine 'böh" diyebileceği düşüncesinin kafasında tekrarlanıp duran etkisinden kurtulmaya çalışıyordu.

"Yalnızca bunu kafamda tam olarak netleştirmeye çalışıyorum," dedi Arthur, "sen Dünya'nın, ayağının altında sanki gerçekten...patladığını.., hissettiğini söylüyorsun..."

"Evet. Hissetmenin de ötesinde."

"Başka herkes ise," dedi tereddütle, "bunun bir halüsinasyon olduğunu söylüyor, öyle mi?"

"Evet, ama Arthur bu çok saçma. İnsanlar 'halüsinasyon' diyerek açıklamak istedikleri her şeyi açıklayabildiklerini ve sonunda, anlamadıkları ne varsa her şeyin böylece ortadan kalkacağını düşünüyorlar. Halüsinasyon yalnızca bir kelime, hiçbir şey açıklamıyor. Yunusların niçin kaybolduğunu açıklamıyor."

"Hayır," dedi Arthur. "Hayır," diye ekledi düşünceli bir şekilde. "Hayır," diye yeniden ekledi daha da düşünceli şekilde. "Ne?" dedi sonunda.

"Yunusların kayboluşunu açıklamıyor."

"Hayır," dedi Arthur, "Bunu anlıyorum görebiliyorum. Hangi yunuslardan bahsediyorsun sen?"

"Ne demek hangi yunuslar? Bütün yunusların kaybolduğu zamandan bahsediyorum." Elini Arthur'un dizine koymasıyla Arthur omuriliği üzerinde inip çıkan karıncalanmanın sebebinin Fenchurch 'ün yavaşça sırtını okşamasından değil, insanlar ona bir şey açıklamaya çalıştığında her zaman başına dert olan o berbat ve sinsi hislerden kaynaklandığını fark etti.

"Yunuslar mı?"

"Evet."

"Bütün yunuslar," dedi Arthur, "kayıp mı oldu?"

"Evet,"

"Yunuslar öyle mi? Bütün yunusların kaybolduğunu söylüyorsun. Söylemek istediğin bu mu ?" dedi Arthur, bu noktadan tam anlamıyla emin olmak istiyordu.

"Arthur, sen nerede idin tanrı aşkına? Yunusların hepsi aynı gün kayboldu, yani benim..."

Fenchurch ısrarla Arthur'un şaşkın gözlerine bakmaya başladı.

"Ne...?"

"Hiç yunus kalmadı. Hepsi gitti. Kayboldu."

Arthur'un yüzünü araştırdı.

"Bunu gerçekten de bilmiyor muydun?"

Yüzündeki şaşkın ifadeden bilmediği anlaşılıyordu.

"Peki nereye gittiler?" diye sordu.

"Kimse bilmiyor. Kaybolmak demek bu demek zaten." durakladı. "şey, bildiğini söyleyen bir adam var, ama herkes onun Kaliforniya'da yaşadığını ve delinin biri olduğunu söylüyor." dedi "Gidip onu görmeyi düşünüyordum, çünkü başıma gelenlere ilişkin elimdeki tek ipucu buymuş gibi görünüyor."

Omuzlarını silkti ve sonra uzun uzun ve sessizce Arthur'a baktı." Gittiğin yerleri gerçekten de öğrenmek isterdim. Sanırım o sırada senin de başına korkunç bir şeyler geldi. Ve biz bu yüzden birbirimizi fark ettik."

Etrafına, şimdi kendini gün batımının penelerine kaptırmış olan parka bakındı.

"Pekala," dedi, "artık her şeyi anlatabileceğin biri var."

Arthur yavaşça, bir yıl uzunluğunda bir nefes bıraktı.

"Bu," dedi, "ok uzun bir hikaye."

Fenchurch ona doğru uzandı ve keten çantasının içinden bir şey çıkardı.

"Bununla bir ilgisi var mı?" dedi. Çantasından çıkardığı şey, yıpranmış ve yolculuklar boyunca eskimiş bir şeydi. Savrulup, tarihöncesi nehirlerle atılmış, Kakrafoon' un çölleri üzerinde yoğun bir kızılılıkla parlayan güneşler altında kavrulmuş, Jaglan Beta ayının buzullarında donmuş, Santraginus V' in buharlı, azgın okyanuslarını sınırlayan mermer desenli kumsallarda yarı yarıya gömülü kalmış, uzay gemilerinde bulunmuş, oradan oraya atılmış, sürülmüş ve genellikle kötü kullanılmıştı. Yapımcıları onun başına tam da böyle şeylerin gelebileceğini düşündükleri için onu sağlam bir plastik kılıfa yerleştirmişler ve üzerine de kocaman dost harflerle "Paniğe Kapılma" yazmışlardı.

"Bunu nereden buldun?" dedi Arthur, onu elinden alıp, hayretle irkilerek.

"Ah," dedi kız, "senin, olduğunu düşündüm. O gece Russell'in arabasında.

Düşürmüşsün. Bu yerlerin çoğuna gittin mi?"

Arthur Otostopçunun Galaksi Rehberini kılıfından çıkardı. Küçük, ince esnek bir el bilgisayarı idi bu. Ekran bir metinle aydınlanıncaya kadar birtakım tuşlara bastı.

"Bir kaçına," dedi.

"Oralara gidebilir miyiz?"

"Ne? Hayır," dedi Arthur hemen, sonra yumuşadı, ama isteksizce. "Gitmek istiyor musun?" dedi cevabın hayır olmasını ümit ederek. Soruyu, "Gitmek istemiyorsun, değil mi?" şeklinde sormamış olması, onun açısından büyük bir fedakarlıktı.

"Evet," dedi. "kaybettiğim mesajın ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Ve nereden geldiğini. Çünkü sanmıyorum ki," diye ekledi, ayağa kalkıp parkta artan hüzne bakarak, "buradan gelmiş olsun."

"Hatta," diye ekledi, kolunu Arthur'un beline dolarken, "buranın nerede olduğundan bile emin değilim."

Otostopçunun Galaksi Rehberi daha önce de sık sık ve isabetli olarak belirtildiği gibi, oldukça şaşırtıcı cinsten bir şeydi. Adından da anlaşılabilir gibi aslında bir rehberlik kitabıydı. Galaksinin bütün bölgelerinde ve özellikle kokuşmuşluğun daha fazla olduğu yerlerde, sulh hukuk, ticaret ve ceza mahkemelerini önemli oranda ve devamlı olarak tıkayan sorun, ya da sorunlardan biri, şuydu.

Yukarıdaki cümlelerin bir anlamı var. Sorun bu değil.

Şuydu:

Değişim.

Rehberi tekrar okuyun anlayacaksınız.

Galaksi hızlı değişen bir yerdi. Açııkçası o kadar çok bölümünün her bir parçası devamlı hareket halinde ve devamlı bir değişim içindeydi ki, gayretli ve titiz bir editörün, bu müthiş detaylı ve karmaşık elektronik kitabın, her günün her saatinde ve her dakikasında değişen çevre koşullarını canla başla göğüslemesinin bir kabus olacağını düşünebilir ve büyük bir yanılığıya düşerdersiniz. Yanılığı noktanızsa bu editörün de, Rehberin o zamana kadar sahip olduğu tüm diğer editörleri gibi, "gayretli", "titiz" veya "canla başla" kelimelerinin gerçek anlamlarını kavramaktan uzak olduğunu fark etme başarısını gösterememeniz olurdu.

Sub-Eta İnternetinde girdilerin güncelleştirilip güncelleştirilmemesi çok okunur olup olmamalarına bağlıydı.

Örneğin, şu mitolojide, efsanelerde ve insanı aptallaştıracak kadar sıkıcı olan o üç boyutlu dizilerde sözü edilen muhteşem ve sihirli Fuolornis Ateş Canavarının evi Foth of Avalars'daki Brequinda meselesi.

Eski günlerde, yani Sorth of Bragadox'un Keşfinden önce, Fragilisin şarkılar söylediği, Quenelux'lü Saxaquin'in gücü elinde tuttuğu zamanlarda, hava tatlı ve geceler mis kokulu olmasına rağmen herkes bir şekilde bakire kalmayı başarabilmekteydi ya da öyle kaldıklarını iddia ediyorlardı. Ama o güzel hava ve mis kokulu geceler varken, böylesine olmayacak bir iddiaya herhangi birinin şu ya da bu biçimde inanabileceğini nasıl düşünürlerdi bilinmez. Foth of Avalars'daki Brequinda' da en az yarım düzine Ateş Canavarına çarpmadan bir tuğlayı dahi yerinden oynatmak imkansızdı.

Bunu yapmayı isteyip istemeyeceğiniz ise ayrı bir konuydu.

Ateş canavarlarının aslında barış sever yaratıklar olmadığından değildi bu, çünkü öyleydiler. Barışa son damlasına kadar hayrandılar ama bir şeylerin damlalarına duydukları bu abartılı hayranlıklar, bazen sorunu yaratan şeyin ta kendisi olurdu: çünkü kişinin sevdiğini incitmesi öyle sık rastlanan bir şeydi ki. Özellikle de eğer bu kişi bir Fuolornis Ateş Canavarı ise ve roket- atar gibi bir nefese ve bahçe parmaklığı gibi dişlere sahipse. B ir başka problem de bu canavarların bir kez havaya girdiklerinde sık sık başkalarının sevdiklerini de inciterek işe devam etmelerindeydi. Bütün bunlara, görelilik olarak sayıları daha az olan ve ortalıkta tuğlalar fırlatarak dolaşan çılgın adamları da ekleyince ortaya Foth of Avalars'daki Brequinda' da pek çok kişinin canavarlar tarafından ciddi biçimde yaralanması sonucu çıkıyordu.

Ama bu umurlarında mıydı? Değildi.

Kaderlerine ağladıkları duyulmuş muydu? Hayır.

Fuolornis Ateş Canavarları vahşî güzellikleri, asil tavırları ve onlara hayranlık ve saygı duymayanları ısırma adetleriyle tüm Brequinda topraklarında hayranlık ve saygı uyandırırıldı.

Bunun sebebi neydi?

Cevap basitti.

Seks.

Anlaşılmaz bir sebepten ötürü, zaten tatlı ve mis kokulu olan, üstüne üstlük bir de ay ışığı ile aydınlanmış olan gecelerde, ortalıkta alçaktan uçan ateş- nefesli kocaman canavarlar bulunmasında neredeyse dayanılmaz seksi bir şeyler vardı.

Foth of Avalars'daki Brequinda'nın aşk- delisi halkı bunun niye böyle olması gerektiğini size söyleyemezdi ve zaten siz de bu etki bir kez yükselip gücünü göstermeye başladığında durup da bunu tartışmaya kalkmazdınız.       akşam ufkuna karşı yarım düzine ipek kanatlı, deri gövdeli Fuolornis Ateş Canavarından oluşan sürü görüntüye girer girmez, Brequinda halkının yarısı, öbür yarısıyla birlikte ormanlara koşturup, orada nefessiz, yoğun bir gece geçirdiklerini ve günün ilk ışıklarıyla birlikte, gülümseyen mutlu yüzlerle ortaya çıkıp oldukça sevimli bir şekilde hâlâ bakire olduklarını iddia ettiklerine tanık olurdunuz - hazdan yüzleri al al ve yapış yapış bakireler.

Pheromenler diyordu bazı araştırmacılar.

Diğerleri bunun ses titreşimleri ile ilgili bir şeyler olduğunu iddia ediyordu.

Etraf işin temeline inmeye çalışan ve bunun için çok zaman harcayan araştırmacılarla doluydu.

Rehberin bu gezegendeki ilişkilerin genel durumuyla ilgili, baştan çıkarıcı grafik tanımlarının, onun tarafından yönlendirilmeye razı olan otostop ular arasında son derece yaygın olması şaşırtıcı değildi. Bu yüzden, bu bölüm Rehberden hiçbir zaman çıkarılmamış ve böylece daha sonra oraya yolculuk yapacak otostop uların şehir Devleti Avalars'daki bugünün modern Brequinda' sının artık beton yığınları, uyuşturucular ve Canavar Burger Barlarından ibaret olduğunu keşfetmeleri kendilerine bırakılmıştı.

İslington'da hava tatlı ve mis kokuluydu.

Sokakta dolaşan Fuolornis Ateş Canavarları falan yoktu tabii ama eğer bunlardan biri rastlantı eseri oralara uğrayacak olsa yapacağı en iyi şey yolun karşısındaki pizzacıya gidip karnını doyurmak olurdu herhalde,       burda ona pek de ihtiyaç yoktu.

Ekstra anüzeli acılı Hot-Dog'larının tam yarısında iş koymaları için elverişli bir durum çıktığında, Fuolornis Ateş Canavarıyla aynı etkiyi uyandıran karşıya bir haber gönderip, müzik setinde, Dire Straits'in bir albümünü almaları yeterli olurdu.

"Hayır," dedi Fenchurch, "daha değil."

Arthur müzik setine Dire Straits'i koydu. Fenchurch yukarı kattaki kapıyı içeri tatlı ve mis kokulu gece havasının biraz daha girmesi için aralık bıraktı. Şiltelerden yapılmış oturma yerlerinden birine, açılmış bir şampanya şişesinin hemen çok yakınına oturdular.

"Hayır," dedi Fenchurch, "bende yanlış olan şeyin ne olduğunu bulmadan olmaz. Hangi parçam? Sanırım," diye ekledi çok, çok, çok yavaşça, "şimdi ellerinin olduğu yerden başlayabiliriz."

Arthur sordu, "Pek ne tarafa doğru ilerlememi gitmemi istersin?"

"Aşğı," dedi Fenchurch, "bu durumda."

Arthur elini hareket ettirmeye başladı.

"Aslında," dedi Fenchurch, "aşğı, diğer taraf."

"Ah, evet."

Bütün bir hafta iyi olmaktan bıktığı için şimdi sert bir biraya ihtiyacı olan Mark Knopfler, bir cumartesi gecesinde, bir Schecter Custom Stratocaster'ı baykuş gibi öttürüp, melekler gibi şarkı söyletebilecek olağanüstü bir yeteneğe sahipti. Plak henüz o parçaya gelmediği için şu anda konuyla pek ilgisi yoktur ama geldiğinde birçok olay patlak verecektir ve de tarihçiler ellerinde bir olay listesi ve kronometre ile hazır ve nazır olamayacaklarına göre, bunu her şeyin hâlâ ağır aksak ilerlediği şu anda irdelemek en iyi yol olarak görölmektedir.

"Ve böylece geliyoruz," dedi Arthur, "dizine. Sol dizinin korkunç ve trajik bir sorunu var."

"Benim sol dizimin," dedi Fenchurch, "hiçbir şey yok."

"Gerçekten de öyle."

"Biliyor muydun..."

"Neyi?"

"Ehm, tamam, bildiğini görebiliyorum. Hayır, devam et."

"O halde bu sorun ayaklarıyla ilgili bir şey olmalı..."

Fenchurch, kısık soluk ışığın altında gülümsedi ve ne anlama geldiği pek de açık olmayan bir şekilde, omuzlarını şiltelerin üzerinde sağa sola kıvırdı. Evrende, kesin bir

yer belirtmek gerekirse Squornshellous Beta'da, yani minderler bataklığının iki popüler dünyasında, üzerlerinde birilerinin sağa sola kıvrılmasından çok hoşlanacak şilteler bulunduğuna göre, onların da şimdi burada olmaması çok yazıktı. Olsalardı, bu gördüklerinden çok hoşlanırlardı, özellikle de omuzlar ritim kaydırarak oynatılıp, kıvrılma tam olarak ne anlama geldiği pek de açık olmayan bir şekilde yapıldığı için. Ne yazık ki orada değillerdi. Değillerdi, çünkü hayat böyleydi işte.

Arthur Fenchurch 'ün sol ayağını kendi kucağına koydu ve ona dikkatle baktı.

Bacaklarından aşağı kaymış olan elbisesiyle ilgili her şey bu konuda net bir şekilde düşünebilmesini çok zorlaştırıyordu.

"İtiraf etmem gerekiyor ki," dedi, "ben aslında ne aradığımı bilmiyorum."

"Bulduğun zaman anlayacaksın," dedi kız. "Gerçekten anlayacaksın."

Sesinde hafif bir tutukluk vardı. "Orası değil."

Kendini artan bir şaşkınlık içinde hisseden Arthur kızın sol ayağını yere bıraktı ve sağ ayağını eline alabilecek şekilde kendisi de yer değiştirdi. Fenchurch öne doğru eğilerek kollarını onun boynuna dolayarak onu öptü, çünkü bu sırada plak eğer dinlemiş olsanız bunu yapmamanın imkansız olacağını bileceğiniz o bölüme gelmişti.

Sonra ona sağ ayağını verdi.

Arthur onu okşarken, parmaklarını kızın bileğinin üzerinde, ayak parmaklarının altında, ayağının bombesinin üzerinde gezdirdi. Hatalı hiçbir şey bulamadı.

Fenchurch onu son derece eğlenerek, izliyor, gülüyor, kafasını sallıyordu.

"Hayır, durma," dedi, "ama bu değil tabii."

Arthur durdu, yerde duran sol ayağına bakarak kaşlarını çatı.

"Durma."

Sağ ayağı okşamaya devam et parmaklarını, bilek, ayak parmaklarının altın, ayak bombesinin çizgisi etrafında tekrar gezdirdi ve "Yani tuttuğum hangi ayakla ilgili olduğunu mu söylemek istiyorsun...?"

Fenchurch, Squornshelleous Betadaki basit bir şiltenin yaşamına kucak dolusu yaşam sevinci katabilecek omuz silkmelerinden birini daha yaptı.

Arthur kaşlarını çatı.

"Beni kucağına al," dedi kız yavaşça.

Onun sağ ayağını yere koydu ve kendisi ayağa kalktı. Kız da öyle yaptı. Onu kollarına alıp kaldırdı ve yine öpüştüler. Bu bir süre devam etti. Sonra kız "Şimdi beni tekrar yere indir," dedi.

Arthur, hala şaşkın, onun dediklerini yaptı.

"Evet?"

Kız ona neredeyse meydan okur gibi bakıyordu.

"Peki ayağındaki sorun ne?"

Arthur hala anlamıyordu. Yere oturdu, sonra onun ayaklarına, doğal şartları altında ve normalde bulundukları yerde bakmak için, elleri ve dizleri üzerinde doğruldu. Ve böyle yakından bakarken garip bir şey dikkatini çekti. Kafasını tamamen yere yapıştırdı ve gözledi. Uzun bir sessizlik oldu. Yorgun bir şekilde geriye çekilip arkasına yaslandı.

"Evet," dedi. "Ayaklarındaki sorunun ne olduğunu görüyorum. Senin ayakların yere değmiyor."

"Peki... peki ne diyorsun buna?"

Arthur ona acele bir bakış attı ve gözlerini birden koyultan endişeyi gördü. Kız dudağını ısırmişti ve titriyordu.

"Ne yap..." diye kekeledi. "Sen...?" Karanlık, korku dolu yaşlarla dolan gözlerin saklamak için başını sallayarak saçlarını yüzüne düşürdü.

Arthur çabucak kalktı, kollarını onun boynuna doladı ve ona tek bir öpücük verdi.

"Belki benim yapabildiğimi sen de yapabilirsin," dedi ve üst kattaki kapıdan dümdüz öylece yürüyüp çıktı.

Plak en güzel bölüme gelmişti.

Xaxis yıldızı çevresinde savaşın öfkesi devam ediyordu. Ürkütücü şekilde silahlandırılmış yüzlerce kızgın Zirzla gemisi, gümüş renkli, muazzam büyüklükteki Xaxisian gemisinin yaydığı kavurucu ışınlarla paramparça olmuş ve atomlarına ayrılmış durumdaydı.

Ayın da bir bölümü gitmiş içinden geçerken uzayın dokusunu da silip götüren aynı yakıcı güç silahları tarafından havaya uçurulmuştu.

Kalan Zirzla gemileri her ne kadar korkunç silahlarla da donatılmış olsalar, Xaxisian gemisinin öldürücü gücü karşısında devre dışı kalmışlardı ve hızla yok olan ayın arkasına sığınmak üzere kaçıyorlardı. Aynı hızla arkalarından onları izlemekte olan Xaxisiar, gemi ansızın bir tatile ihtiyacı olduğu anonsunu yaparak savaş alanını terk etti.

Bir an için, hepsinin korku ve şaşkınlığı ikiye katlandı, ama Xaxian Gemisi çoktan gözden kaybolmuştu bile.

Emrindeki sersemletici güçlerle birlikte mantıksızca şekillendirilmiş uzayda çabucak, fazla çaba harcamadan ve her şeyden önemlisi sessizce ilerliyordu.

Bir bakım onarım atölyesinden yatacak yere dönüştürülmüş yağlı, kokulu sığınağının derinliklerinde Ford Prefect havlular arasında uyuyor, eski av rüyaları görüyordu. Derin uykusunun bir noktasındaki rüyada kendisini New York'ta gördü.

Gecenin geç bir saatinde Doğu Yakasındaki nehrin kıyısında yürüyordu. Nehir öyle acayip kirlenmişti ki, artık içinden her an bir sürü yeni yaşam formu ortaya çıkıyor, bunlar kendileri için iyi yaşam şartları ve oy hakkı istiyorlardı.

Bunlardan biri şimdi yüzerek yanından geçmiş ve el sallamıştı. Ford da ona el salladı. Şey akıntıya karşı yüzdü ve kıyıya tırmanmaya çalıştı.

"Selam," dedi "Ben az önce yaratıldım. Evren için, her yönümle tamamen yeniyim.

Bana anlatabileceğin bir şey var mı?"

"Üff," dedi Ford, biraz hayretle, "sanırım bazı barları nerede bulabileceğini anlatabilirim."

"Aşk ve mutluluktan ne haber. Bu tür şeylere çok ihtiyaç olduğunu hissedebiliyorum," dedi, antenlerini dalgalandırarak. "Bunlarla ilgili bir ipucu verebilir misin?"

"İstediğin türden şeylerin bir kısmını," dedi Ford, "Yedinci Caddede bulabilirsin."

"İçgüdüsel olarak," dedi yaratık, aceleyle, "Güzel olmamın gerekli olduğunu hissediyorum. Öyle miyim?"

"Biraz fazla doğrucu değil misin?"

"Saklayıp gizleyecek hiçbir şey yok. Öyle miyim?"

Şey şimdi bütün kaldırıma yayılıyor, şapur şupur ve fokur fokur sesler çıkarıyordu.

"Bana göre mi?" dedi Ford. "Hayır. Ama dinle," diye ekledi bir müddet sonra, "öyle idare edip giden bir sürü kişi var, biliyorsun. Orda, aşağıda senin gibi başkaları da var mı?"

"Bana bak, ahbap,! dedi yaratık. "Dediğim gibi, ben burada yeniyim. Yaşam benim için tam anlamıyla yabancı. Anlatsana neye benziyor?"

İşte bu Ford'un söz sahibi olduğunu hissederek konuşabileceği bir konuydu.

"Yaşam," dedi, "bir greyfurt gibidir."

"Ee, nasıl yani?"

"Şey, bir çeşit portakal rengi ile sarı karışımı ve dış yüzeyi pütürlü. Ortası ıslak ve mürekkep balığı gibi bir şeydir. İçinde çekirdekleri de vardır. Oh, bazıları kahvaltıda bir yarım yemekten hoşlanırlar."

"Burada konuşabileceğim başka kimse bulabilir miyim?"

"Herhalde bulabilirsin," dedi Ford. "bir polise sor."

Ford Prefect sığınağının derinliklerinde kıpırdanarak diğer tarafına döndü. Bu, onun en sevdiği rüyalarından biri değildi, çünkü içinde Erotikon VI'nın Üç Memeli fahişesi, Eccentrica Gallumbits yoktu. Oysa onun rüyalarının çoğunu o süslerdi. Ama en azından uyuyabiliyordu.

Allahtan ki sokakta yukarı doğru güçlü bir hava akımı vardı, çünkü Arthur bu tür bir şeyi uzun zamandır denememişti, en azından bilinçli olarak denememişti. Zaten böyle bir şeyin düşünülüp taşınması onun yapılmaması anlamına geliyordu.

Hızla aşağı savruldu, tepe taklak yuvarlanırken kapının eşiği çenesinde tam koca bir yarık açıyordu ki birden yaptığı şeyin ne kadar aptalca olduğunun şaşkınlığına kapıldı ve işin yere çarpmakla ilgili kısmım unuttu. Böylece çenesine bir şey olmadı.

İyi bir numara, diye düşündü, becerebilersen.

Yer başının üzerinde gözdağı verircesine asılı duruyordu.

Yeri, onun ne kadar olağanüstü büyük bir şey olduğunu ve orada asılı durmaktan vazgeçip kendi üzerine düşmeye karar verecek olursa nasıl canını yakacağını düşünmemeye çalıştı. Bunun yerine Madagaskar'da yaşayan lemurlarla ilgili hoş şeyler düşünmeye uğraştı. Bu tam da yapması gereken cinsten bir şeydi, çünkü o sırada lemurun tam olarak ne olduğunu hatırlayamamıştı. Yaşadığı yerdeki muazzam büyük sürülerle halinde gezen hayvanlardan biri mi idi, yoksa vahşi bir hayvan mıydı? bilemiyordu. Her şeye olumlu yaklaşmak gibi bir kolaycılığa kaçmadan iyi şeyler düşünmeye çalışmak hiç de kolay bir iş değildi. Bütün bunları düşünmek zihnini iyice meşgul ederken, vücudu da hiçbir yere değmediği gerçeğine uyum sağlamaya çalışıyordu.

Bir Mars çikolatası kağıdı sokaktan aşağı sürüklendi.

Bir an gözle görülür bir şüphe ve kararsızlık gedikten sonra rüzgarın kendisini kaldırmasına ve Arthur'la yer arasında oynatmasına izin verdi.

"Arthur..."

Yer, başının üzerinde hala aynı tehditkar tavırla asılı kalmayı sürdürüyordu ve Arthur bu konuda bir şey yapma zamanının geldiğini düşündü, örneğin ondan uzağa düşmek gibi. Ve yaptığı da bu oldu. Yavaşça. Çok çok yavaşça.

Yavaşça çok, çok yavaşça düşmekteyken, gözlerin kapadı yavaşça, hiçbir şeyin dengesini bozmamak için çok dikkatliydi.

Gözlerini kapama hissi bütün vücudunu dolaştı. Bir kez ayaklarına ulaşınca ve tüm vücudu gözlerinin şimdi kapalı olduğu ve bu yüzden panik olmadığı fikriyle uyarılınca, yavaşça, çok çok yavaşça gövdesi bir tarafa çevrildi, akli bir başka tarafa.

Bunun yer sorununu çözmüş olması gerekiyordu.

Artık etrafındaki temiz havayı hissedebiliyordu. Çevresinde neşeli bir şekilde esiyor, oradaki varlığından rahatsız olmuyordu. Ve Arthur yavaşça, çok, çok yavaşça, derin ve uzak bir uykudan uyanırcasına gözlerini açtı.

Daha önce de uçmuştu tabii. Birçok kereler, ta ki kuş konuşması dinlemekten bıkkınlık gelinceye kadar, Krikkit üzerinde uçmuştu örneğin, ama bu farklıydı.

Kendisinden üç, üç buçuk metre aşağıda sert asfalt vardı ve bir kaç metre sağında üst Caddenin sarı sokak ışıkları bulunuyordu.

Şans eseri sokak karanlıktı. Çünkü gece boyunca yanmalarını sağlayacak zamanlama düğmesi pek akıllı sayılmazdı. Öğle vaktinden hemen sonra açılıyor ve akşam bastırmaya başlarken kapanıyordu. Bu yüzden Arthur koyu bir gizlilik örtüsü ile sarmalanmış durumdaydı.

Yavaşça, çok, çok, yavaşça kafasını Fenchurch'e doğru kaldırdı. Sessiz ve şaşkınlıktan nefesi tutulmuş bir şekilde evinin üst kapısının girişinde öylece duruyordu. Yüzü Arthur'a bir metre kadar bir uzaklıktaydı.

* * *

"Sana," dedi "ne yaptığını sormak üzereydim. Ama sonra ne yaptığını görebildiğimi fark ettim. Uçuyordun. Onun için," dedi hafif bir şaşkınlık duraklamasından sonra, "saçma bir soru olacakmış gibi geldi."

Arthur sordu, "Sen yapabilir misin bunu?"

"Hayır."

"Denemek ister misin?"

Fenchurch yine dudağını ısırды ve başını salladı, hayır demek için değil de, sadece tam bir perişanlık ifadesi olarak. Yaprak gibi titriyordu.

"Nasıl olduğunu bilmiyorsan?" diye ısrar etti Arthur, "oldukça kolay bir şey. İşin önemli kısmı burda. Nasıl yaptığından kesinlikle emin olmamak."

Ne kadar kolay olduğunu göstermek için sokak boyunca süzülerek uzaklaştı, oldukça çarpıcı bir şekilde yukarı doğru savruldu ve sallanarak ona doğru indi, tıpkı rüzgara kapılmış bir banknot gibi.

"Bunu nasıl yaptığımı sor."

'Nasıl... yaptın bunu?

"Hiç fikrim yok. En ufak bir fikrim bile yok."

Fenchurch perişan bir şekilde omuz silkti. "O halde ben nasıl...?"

Arthur salınarak biraz daha aşağı indi ve elini uzattı.

"Elime basmayı denemeni istiyorum," dedi, "Yalnızca bir ayağınla."

"Ne?"

"Bir dene."

Huzursuzca, tereddütle, hemen hemen diyordu kendi kendine sanki tam önünde havada yüzen birinin eline basıyormuş gibi yapacaksın ve ayağının biriyle Arthur'un eline bastı.

"Şimdi öbürünü."

"Ne?"

"Arkadaki ayağından ağırlığını çek."

"Yapamam."

"Yapmayı bir dene."

"Böyle mi?"

"Öyle."

Huzursuzca, tereddütle, hemen hemen diyordu kendi kendine, sanki- kendisine yaptığıнын neye benzediğini anlatmayı kesti, çünkü bilmeyi hiç de istemediği gibi bir hisse kapılmıştı.

Gözlerini sıkı sıkıya karşıdaki harap deponun damındaki bacaya dikmişti. Bu onu haftalardır tedirgin ediyordu, çünkü kesinlikle yerinden düşmek üzereydi ve Fenchurch bunun için kimsenin bir şey yapıp yapmayacağını veya kimseye bir şey söylemesi gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Bu arada bir an için bile, hiçbir şeyin üzerinde durmayan birinin elinin üzerinde durduğunu aklına getirmemişti.

"Şimdi," dedi Arthur, "sol ayağından ağırlığını çek."

Fenchurch deponun halı şirketine ait olduğunu düşündü. Ofisleri köşenin öbür tarafında idi. Sol ayağından ağırlığını çekti. Belki gidip baca hakkında onlarla konuşmalıydı.

"Şimdi," dedi Arthur, "sağ ayağından da ağırlığını çek."

"Yapamam."

"Dene."

Bu açıdan bacayı iyice göremiyordu. Ona sanki orda çamur ve balçıktan başka bir de kuş yuvası varmış gibi geliyordu. Eğer biraz öne eğilecek ve sağ ayağını kaldıracak olursa, belki daha iyi görebilirdi.

Arthur aşağıda sokakta birinin Fenchurch 'ün bisikletini çalmaya çalıştığını görünce paniğe kapıldı. Tam da şu sırada bir kavgaya karışmak istemiyordu ve adamın işini sessizce görüp, kafasını yukarı kaldırmamasını diliyordu.

Adamda bisiklet çalmayı alışkanlık haline getirmiş birinin sessiz ve kaygan bakışları vardı. Üstelik çaldığı bisikletlerin sahiplerini başının birkaç metre üzerinde havada uçarken bulmaya da alışık değildi. Her iki alışkanlığından dolayı da gayet rahattı ve işi üzerine, kararlı ve konsantre olmuş bir şekilde eğilmişti. Bisikletin betona gömülü demir bir çubuğa tungsten karbon halkalarla tartışılmaz biçimde bağlı olduğunu görünce sakin bir şekilde bisikletin her iki tekerleğini de bükte ve yoluna devam etti. Arthur uzun süredir tuttuğu nefesini bıraktı.

"Bak sana ne güzel bir yumurta buldum, "diyordu Fenchurch kulağına.

Arthur Dent' in yaptıklarının devamlı izleyicisi olanlar, bu vakte kadar artık onun karakteri ve alışkanlıkları ile ilgili bir izlenim edinmişlerdir. Ama bu izlenim, gerçek ve tabii ki yalnızca gerçeği kapsasa da, gerçeğin bütününe o muhteşem boyutlarını oluşturmakta yine de oldukça yetersiz kalacaktır.

Bunun sebebi çok açıktır. Düzeltme, seçme, ilginç olanla ilgili olan arasındaki dengeyi sağlama ve olay karşısında alınan tavırlarla ilgili uzun ve sıkıcı bölümleri çıkarıp atma ihtiyacı.

Tıpkı burada olduğu gibi. "Arthur Dent yatmaya gitti. On beş basamağın her birini teker teker çıktı. Kapıyı açtı, odasına girdi ayakkabılarını ve çoraplarını ve sonra üzerindeki her şeyi teker teker çıkardı ve onları düzgün bir biçimde katlanmış bir yığın halinde yere bıraktı. Pijamalarını giydi, mavi çizgili olanları. Yüzünü ve ellerini yıkadı, dişlerini fırçaladı, tuvalete gitti, bunları yanlış sıra ile yaptığını bir kez daha fark etti ve ellerini yeniden yıkamak zorunda kaldı ve ardından yatmaya girişti. İlk on dakikayı bir gece önce nerede kaldığını bulmak için harcayarak, on beş dakika kadar kitap okudu, sonra ışığı kapattı ve bir iki dakika içinde uykuya geçti.

Etraf karanlıktı. Tam bir saat, sol tarafı üzerinde yattı.

Birinci saatin sonunda bir dakika kadar huzursuzca uykusunda kıpırdandı, sonra sağ tarafına dönüp uyumaya devam etti. Bundan bir saat sonra ise gözlerini hafifçe kırptırdı, burnunu hafifçe kaşıdı ama tekrar sol tarafına dönmeden dolu dolu bir yirmi dakika daha geçti. Ve böylece geceyi uyanmadan geçirdi.

"Saat dörtte kalktı ve yeniden tuvalete gitti. Tuvaletin kapısını açtı...." ve bu, bu şekilde sürüp gidebilir.

Bu zırvalamaktır. Bütün bu yazılanların olayın ilerlemesine hiçbir katkısı yoktur. Ancak Amerikan pazarının serpilip gelişmesini sağlayan cicili bicili şişman kitaplar yaratırlar. Bunlarla hiçbir yere varamazsınız. Kısacası bunlar bilmek isteyeceğiniz detaylar değildir.

Diş fırçalama ve temiz çorap bulma gibi değişik çeşitlemeler dışında metinden çıkarılan başka konular da vardır ki bunların bazıları insanların olağanüstü ilgisini çekerler.

Örneğin, insanlar Arthur ve Trillian arasında başlamak üzere gibi olan şeyin ne olduğunu öğrenmek isterler. İlişkileri hiç daha ileri bir noktaya varmış mıydı acaba? Böyle bir sorunun cevabı, tabii ki, bunun onları hiç ilgilendirmediği olacaktır.

Ya da Krikkit' de geçirdiği bütün o geceler boyunca Arthur'un ne yaptığını merak ederler. Gezegende Fuolornis Ateş Canavarları ya da Dire Straits albümleri yok diye herkes her gece oturup kitap okuyacak değildir herhalde.

Ya da daha belirgin bir örneği ele alalım. Tarihöncesi

Dünya' da ki komite toplantısının ertesi gecesi neler olmuştu? Hani Arthur'un kendisini, Golgafrincham gezegenindeyken bir reklam ajansının sanat bölümünde çalışan ve her sabah biri birinin hemen hemen aynısı sayılacak yüzlerce, kötü çekilmiş diş macunu fotoğrafına bakmaktan yeni kurtulmuş Mella adında genç ve güzel bir kızla birlikte bir yamaçta otururken bulduğu o gecede? İçten içe yanan ağaçların üzerinde yükselen ayı seyrederken neler yapmışlardı? Arkasından neler oldu?

Ve tabii burada da cevap kitabın sona erdiği olacaktır.

Bir sonraki kitap ise, hikayeyi beş yıl sonrasında başlatmıştı ve bazılarının iddiasına göre, dikkat çekmeden sessizce yaşama özelliğini fazla ileri götürmüştü. Galaksinin en uzak köşelerinden haykırıışlar geliyordu. "Şu Arthur Dent," diyorlardı, "nedir o, bir insan mı, yoksa bir fare mi?" Ve düşünmesi bile korkunç uzaklıkta! yabancı bir gezegenden yayılan meraklı düşünceler uzayın derinliklerine kazılmış olarak hala orada beklemekteydi, "Bu yaratığın çay ve yaşamın detayları dışında ilgilendiği başka bir şey yok mudur? Ruhu yok mudur bu adamın? İhtirasları yok mudur? Uzun lafın kısıası, bu adam hiç kimseyle yatmaz mı?"

Bütün bunları öğrenmeyi arzu edenler okumaya devam etsinler. Diğerleri iyi bir bölüm olan ve içinde Marvin' den bahseden son kısma atlasınlar.

Yukarı doğru sürüklenirlerken, Arthur Dent, kısa bir anı kendisini genellikle hoş ama sıkıcı, son zamanlardaysa garip ama sıkıcı bulan arkadaşlarını düşünmek için ayırdı. Onların Pub'da iyi vakit geçiriyor olmalarını yürekten diledi. Bu, bir süre için onları son düşüncüsü oldu.

Birbirleri etrafında spiral çizerek dönerken, yavaşça yükseliyorlardı. Sonbaharda çınar ağaçlarından döne döne düşen, tüylü ve hafif çınar tohumları gibiydiler, tek fark onlar ters yöne doğru hareket ediyorlardı.

Ve bedenleri yükselirken, beyinleri de, bu yaptıkları şeyin ya tamı tamına bütünüyle imkansız bir şey olduğunu, ya da fiziğin henüz ulaşması gereken pek çok yenilik olduğunu fark etmenin heyecanı içinde şarkılar söylüyordu.

Fizik, başını önce iki yana sallayıp, sonra öbür tarafa çevirdi ve dikkatini, Euston Caddesinde ile Batı yolundaki üst geçitte arabaların yollarına devam etmelerini sağlamak, sokak lambalarını yanık tutmak ve Baker Caddesinde birisi elinden çizburgerini düşürdüğü zaman, içindekilerin etrafa saçılmasını garanti etmek üzerinde yoğunlaştırdı.

Londra'nın boncuk dizilerine benzeyen ışıkları arkalarında gittikçe küçülüyor, ve sarhoş olmuşçasına o yana, bir bu yana dalgalanıyor, dalgalanıp dönüyor, dönüyordu. Arthur durmadan kendi kendine buranın, üzerlerinde açılan gökyüzünü belli belirsiz kaplayan aydınlatılmış sivilcelere benzeyen ışıkları ve garip renkli çayırılarıyla Galaksinin uzak köşelerinden birindeki Krikkit değil, Londra olduğunu hatırlatıyordu. "Pir dalış yapmayı dene," diye seslendi Fenchurch'e.

"Ne?"

Fenchurch 'ün sesi geniş hava boşluğu içinde garip bir şekilde net, ama uzaktı. Bu ses, nefes nefese, güvensiz ve zayıf bir sestti- bütün bunların hepsi bu seste toplanmıştı, netlik, zayıflık, uzaklık, nefes nefeselik, hepsi bir aradaydı.

"Biz uçuyoruz..." diyordu Fenchurch.

"Biraz, diye seslendi Arthur, "hiçbir şey düşünmemeye çalış. Bir dalış yapmayı dene."

"Bir da-"

Eli Arthur'un elini yakaladı ve bir saniye içinde kendi ağırlığını da ona aktardı ve beklenmedik bir şekilde, hiçliğe çılgınca pençeler atarak Arthur'un altından yuvarlanıp gitti.

Fizik, Arthur'a bir göz attı. Onun da dehşet içinde aptallaşarak, bu baş döndürücü düşüşle midesi dönmüş bir şekilde ve ses dışında vücudunun her yanı çığlıklar atarak uzaklaşmakta olduğunu gördü.

Hızla alçalıyorlardı. Çünkü burası Londra'ydı ve aslında burada böyle şeyler yapamazdınız.

Arthur Fenchurch'ü tutamamıştı, çünkü burası Londra'ydı ve buradan bir milyon milden az bir uzaklıktaki - tam olarak yedi yüz elli altı mil- Pisa şehrinde, Galileo, çok basit bir şekilde, yere düşen iki kütlenin birbirlerine oranla ağırlıkları ne olursa olsun, düşüş hızlarının aynı olacağını söylemişti.

Düşüyorlardı.

Başı dönüp midesi bulanarak düşen Arthur, basit bir kuleyi bile düz tutmaktan aciz İtalyanların eğer fiziğe ilişkin söylediği her şeye inanarak gökyüzünde dolaşmaya devam edecek olurlarsa başlarının dertten kurtulmayacağını fark etti. İşte kendisi bal gibi de Fenchurch' den hızlı düşüyordu.

Onu yukardan yakaladı ve beceriksizce omuzlarını kavramaya çalıştı. Ve başardı. Güzel. Şimdi birlikte düşüyorlardı. Bu çok tatlı ve romantikti, ama esas sorunu çözemiyor, yan düşüyor oldukları gerçeğini değiştiremiyordu ve yer Arthur'un gizli kalmış daha başka marifetleri de olup olmadığını görmek için beklemiyor, aksine, bir ekspres tren gibi onları karşılamaya geliyordu.

Arthur Fenchurch' ün ağırlığını taşıyamıyordu. Ne onu içine koyarak taşıyabileceği, ne de onu dayayabileceği bir şeyi vardı. Düşünebildiği tek şey, öleceklerinin çok açık olduğuydu ve eğer gerçekleşeceği çok açık olarak görülebilen bu şeyden başka bir şeyin gerçekleşmesini istiyorsa, çok açık olarak görülebilenin dışında bir şey yapması gerekiyordu. Böyle düşünürken tanıdık topraklarda olduğunu hasetti.

Kızı elinden bıraktı ve iterek kendisinden uzaklaştırdı ve Fenchurch şaşkınlıktan taş kesilmiş bir şekilde yüzünü ona döndürdüğü sırada, küçük parmağı ile onun küçük parmağını yakaladı ve yukarı doğru sallayıp,

Fenchurch'ü geri gönderdi. Kendisi de beceriksizce onun arkasından yukarı doğru yuvarlandı.

Nefes nefese soluyarak, hiçbir şeyin üzerine otururken Fenchurch "Lanet olsun," dedi ve kendini toparladığında ikisi birlikte gecenin içine doğru uçarak oradan uzaklaştılar. Tam bulutların altında bir düzeye geldiklerinde durdular ve gelmiş olmaları imkansız olan bu yüksekliğin çevresini gözleri ile taradılar. Yerin fazla ısrarlı ve kararlı bir gözle bakılacak bir şey değil ancak, geçerken göz atılabilecek bir şey olduğuna karar verdiler.

Fenchurch, cesaretle küçük dalış denemeleri yaptı ve kendini rüzgara karşı doğru biçimde ayarladığında, gerçekten göz kamaştırıcı bir iki dalış yapabildiğini fark etti. Dalışlarını ayakları üzerinde yaptığı bir dönüşle bitirdi ve bunu etenini bacakları etrafında dalgalandıran küçük bir düşüş izledi. Bütün bunlar olurken Marvin ve Ford Prefect'in neler çevirdiğini öğrenmeyi isteyen okurlarım için bu bölümü bırakıp sonraki bölümlere geçmenin tam zamanıdır, çünkü tam burada, Arthur artık daha fazla bekleyemeyecek ve Fenchurch 'ün elbiselerini çıkarmasına yardım etmeye başlayacaktır.

Elbise, rüzgarın yardımı ile aşağı doğru süzülerek bir nokta haline gelip gözden kayboluncaya kadar sürüklendi ve sabahleyin bahçesindeki çamaşır ipinin üzerinde onu asılı olarak bulan ailenin yaşamını çeşitli ve karmaşık nedenlerle altüst etti. Sessizce birbirlerine sarılan Arthur ile Fenchurch, hayaletleri andıran nem bulutları arasında yüzmeye başlayınca kadar yukarılara doğru yükseldiler. Bu bulutlar, bir uçağın kanatları arasında tüy tüy uçuşurken gördüğünüz, ama sıcak ve havasız uçağın içinde oturduğunuz ve başka birinin oğlu gömleğinizin üzerine sabırla sıcak süt dökmeye uğraşırken, siz çiziklerle dolu küçük pleksiglas camdan dışarı bakmaya çalıştığınız için, elinizle hissetme fırsatını hiç bir zaman bulamadığınız şeylerdir. Arthur ve Fenchurch ise bulutları ellerinde hissedebiliyorlardı. Tutam tutam, soğuk ve ince, vücutları etrafında çelenkler oluşturan çok soğuk, çok ince şeylerdi bunlar. İkisi de, yani bu şeylerden yalnızca Marks and Spencer'dan alınma iki minik parça sayesinde korunmakta olan Fenchurch bile, eğer yer çekim gücünün kendilerini rahatsız etmesine izin vermeyecek olurlarsa, yalnızca soğuk ve atmosfer eksikliğinin umurlarında bile olmayacağını hissediyordu.

Fenchurch bulutların gizemli gövdelerinin içine doğru yükselirken Arthur tarafından, uçtuğunuz ve ellerinizi kullanmadığınız zaman başka türlüünün mümkün olmadığı şekilde, yani yavaşça ama çok yavaşça çıkarılmakta olan Marks and Spencer'dan alınma parçalar, sabah olduğunda üst ve alt parçalar olarak sırasıyla Isleworth ve Richmond'da büyük gürültüye sebep olacaktı.

Bulutun içinde uzun bir süre kaldılar, çünkü bulutlar yüksek bir yığın oluşturmışlardı. En sonunda ıslak bir şekilde tepesinden çıktıklarında Fenchurch yükselen bir hava akıntısının dalgalarına kapılmış bir yıldız balığı gibi kendi etrafında yavaşça dönmekteydi. Gecenin gerçek bir ay ışığı ile aydınlandığı yerin bulutların üzeri olduğunu anladılar.

Işık koyu ama pırıl pırıldı. Oradaki dağlar farklıydı ama üzerlerindeki kutup karları ile yine de dağdı bunlar .

Yüksek bir kümülo-nimbus bulutu içinden çıkmışlardı ve şimdi tembel tembel onun kenarına doğru inmekteydiler. Bu sefer, Fenchurch Arthur'un üzerindeki sıyrıyor ve giysiler aşağıda onları sarmalayan beyazlığa doğru şaşkın bir şekilde kıvrıla kıvrıla inerlerken Arthur'u, onlardan kurtulma özgürlüğüyle ödüllendiriyordu.

Arthur'un boynunu, göğsünü öpüyor ve sonra sessiz bir T harfi şeklinde yavaşça dönerek, birlikte süzölmeye devam ediyorlardı. O sırada oradan karnı pizzayla tıka

basa dolu bir Fuolornis Ateş Canavarı geçecek olsa, bu manzara onun kanatlarını çırpıp, hafifçe öksürmesine sebep olabilirdi.

Bununla birlikte bulutlarda hiç Fuolornis Ateş Canavarı yoktu ve olamazdı da. Boeing 747'lerin bolluğuna karşılık, dinazorların, uçmasını bilmeyen kocaman Dodo kuşlarının, Fraz Yıldız Kümesindeki Yüzbaşı Stegbartle' ın Koca Wintwock'unun da nesli ne yazık ki tükenmişti ve Evren onların benzerlerini bir daha hiç göremeyecekti. Boing747'nin yukarıdaki listede pek de beklenmedik şekilde yer almasının sebebi bir iki dakika sonra Arthur ve Fenchurch 'ün yaşamlarında oluşacak gerçekle bağlantısız olmamasıydı.

Boung747'ler kocaman şeylerdi, ürkütücü büyüklükte şeyler. Bunu, ancak bunlardan biri ile havada karşılaşınca anlardınız. Fırtına gibi bir hava akımı ve hareketli, çığlık çığlığa bir rüzgar duvarı karşınıza çıkıverirdi. Uçağın görüş alanı içinde bir yerlerde, Arthur ve Fenchurch 'ün o sırada yaptığına benzer bir şey yapacak kadar sersemseviz, ikinci dünya savaşında Alman bombardımanı altında inleyen İngiliz şehirlerindeki ke-lebekler gibi bir kenara savruluverirdiniz.

Oysa bu kez önce yürek sızlatan bir düşüş veya sinir bozukluğu olmuş, ardından dakikalar sonra tekrar bir araya geliş yaşanmış ve kulakları tırmalayan şok edici ses onlara heyecan dolu, muhteşem ve yeni bir fikir vermişti.

Boston Massachusetts 'den Mrs. E. Kapelsen yaşlı bir bayandı, öyle ki kendisi artık yaşamının son demlerini yaşadığını düşünüyordu. Çok şeyler görmüş, gördüklerinin bazılarına akıl erdirememişti, ama şu son zamanlarda çok sıkılmaktan şikayetçiydi. Her şey çok hoş ama anlaşılan biraz fazla alışılmış, fazla akla yakındı.

Bir iç geçirerek, küçük plastik panjurları kenara çekti ve kanatların üzerinden dışarı baktı.

Önce hostesi çağırması gerektiğini düşündü, ama sonra, hayır, dedi, lanet olsun, kesinlikle hayır, bu onun, yalnızca onun içindi

Yaşlı bayanın açıklanması imkansız iki kişisi, en sonunda, kanattan kayıp, kendilerini kuyruktaki hava akımına doğru bırakıp, yuvarlandıklarında bütün neşesi yerine gelmişti.

En çok da, herkesin ona söylemiş olduğu her şeyin aslında yanlış olduğunu fark ettiği için rahatlamıştı.

Ertesi sabah, Arthur ve Fenchurch tamir edilen mobilyaların hiç dinmeyen iniltisine rağmen geç vakitlere kadar uyudular.

Ertesi akşam her şeyi yeniden yaşadılar ama bu kez bir Sony Walkman eşliğinde

"Her şey ne kadar muhteşem" dedi Fenchurch bir kaç gün sonra. "Ama bana ne olduğunu yine de öğrenmek zorundayım. Anlıyor musun, ikimizin arasındaki fark bu. Sen bir şey kaybettin ve onu yeniden buldun, bense bir şey buldum ve onu kaybettim. Onu tekrar yeniden bulmak zorundayım."

Fenchurch 'ün o gün akşama kadar dışarıda olması gerekiyordu, o yüzden Arthur tüm zamanını telefon etmekle geçirdi.

Murray Bost Hensen, sayfaları az, yazıları büyük bir gazetede gazetecilik yapıyordu. Onun bu işin en kötülerinden biri olmadığını söyleyebilmek hoş olurdu ama ne yazık ki durum böyle değildi. Ama tanıdığı tek gazeteci olduğu için Arthur yine de onu aramıştı. "Arthur benim eski çorba kaşığım, gümüş çorba kasem, senin sesini duymak ne kadar özel bir sürpriz. Birisi bana senin uzaya veya öyle bir yere gittiğini söylemişti."

Murray'in kendi kullanımına uygun olarak icat ettiği, kendine has bir konuşma dili vardı ve bu dili kendisinden başkası kullanamaz hatta anlayamazdı bile. Hemen hiç bir kelimesi bir anlam ifade etmezdi. Herhangi bir anlam ifade edenleri de öylesine mükemmel bir şekilde gizlenmiş olurdu ki o saçmalık heyelanı arasında kimse onları fark edemezdi. Daha sonra ne demek istediğini fark ettiğinizde ise bu ilgili herkes için kötü bir zaman olurdu.

"Ne?" dedi Arthur.

"Yalnızca bir söylenti benim fil dişim, benim küçük yeşil bezik masam, yalnızca bir söylenti. Hiçbir anlamı olmasa da bu konuda senden bir açıklama isteyebilirim."

"Söylenecek bir şey yok. Sadece kahve dedikodusu "

"Biz o kahve dedikoduları ile yaşıyoruz benim sevgili takma bacağım, biz onlarla yaşıyoruz. Üstelik haftanın başka hikayelerinden birindeki başka bir şeye de cuk oturacağı için senin bunu yalanlaman uygun düşebilir. Af edersin, az önce kulağımdan bir şey düşürdüm."

Bir anlık bir sessizliğin ardından Murray Bost Hensen hatta döndüğünde sesinden gerçekten sarsılmış olduğu anlaşılıyordu.

"Dün akşam," dedi, "ne garip bir gece geçirdiğimi şimdi hatırladım. Her neyse, arkadaşım, ne olduğunu anlatacak değilim," Halley Kuyruklu yıldızıyla dolaşmış olmak nasıl bir his?"

"Ben," dedi Arthur bastırılmış bir iç çekişle, "Halley Kuyruklu yıldızıyla dolaşmadım."

"Pekala. Halley Kuyruklu yıldızı ile dolaşmadığın için ne hissediyorsun?"

"Oldukça rahat, Murray."

Paul bunu not alırken bir sessizlik oldu.

"Benim için yeter de artar bile Arthur, bana, Ethel' e ve civcivlere yeter de artar bile. Haftanın genel garipliği ile uyum içinde. Bu haftayı Gariplikler Haftası olarak adlandırmayı düşünüyoruz İyi değil mi?"

"Çok iyi."

"Kulağa hoş geliyor. Önce şu her gittiği yerde yağmur yağan adam var."

"Ne?"

"Çorap koncu gibi birinci dereceden kesin bir gerçek. Bütün bilgiler küçük siyah defterinde not edilmiş durumda, her seviyedeki eğlence sever için biçilmiş kaftan. Meteoroloji Müdürlüğü olaya muzlu kremalı dondurma misali soğuk bakıyor ve beyaz ceketli küçük garip adamlar ellerinde cetvelleri, kutuları ve damla ölçerleri biberonları ile dünyanın her tarafından buraya uçuyorlar. Bu adam arının dizleri Arthur, eşek arısının memeleri. Bu adam için söyleyebileceğim tek şey Batı dünyasının belli başlı her bir uçan böceğinin erojen bölgelerinin tamamı olduğu. Ona Yağmur Tanrısı diyoruz. İyi mi?"

"Sanırım ben onunla tanıştım."

"Kulağa hoş geliyor. Ne dedin?"

"Onunla tanışmış olabilirim. Durmadan şikayet ediyor, değil mi?"

"İnanılmaz, sen Yağmur Tanrısı ile tanıştın, ha?"

"Eğer aynı adamdan bahsediyorsak. Ona sızlanmayı kesip defterini birine göstermesini söyledim."

Telefonun öbür ucundaki Murray Bost Hensen etkilenererek bir an sessiz kaldı.

"Müthiş bir şey yapmışsın Bu kesinlikle senin becerdiğin ve kesinlikle müthiş bir iş. Dinle, bir tur operatörünün bu adama Malaga' ya gitmemesi için kaç para ödediğini biliyor musun? Yani Sahra Çölünü sulamak falan gibi sıkıcı şeyleri bir tarafa at bu adamın önünde yepyeni bir iş sahası açılmış durumda, para karşılığında bir takım yerlere gitmemek. Adam bir canavara dönüşmek üzere Arthur, onun bingo da kazanmasını sağlamak zorunda bile kalabiliriz.

"Dinle, senin hakkında bir yazı yazabiliriz Arthur, Yağmur Tanrısını Yaratan Adam. Kulağa hoş geliyor değil mi?"

"Evet, ama..."

"Bir bahçe duşu altında senin fotoğrafını çekmemiz gerekebilir, ama bunu hallederiz.

Sen neredesin şimdi?"

"Eee, ben Islington' dayım. Dinle, Murray..."

"Islington'da!"

"Evet..."

"Peki, haftanın gerçek garipliğinden ne haber, gerçek ve ciddi alengirli konu. şu uçan kişilerle ilgili herhangi bir şey biliyor musun?"

"Hayır."

"Biliyor olmalısın. Esas dumanları tuten çılgın haber bu. Bu gerçek bir soslu köfte. evre halkı durmadan telefon edip geceleri uçan bu ıfttan bahsediyor. Fotoğraf stüdyolarımızda bütün gece çalışıp gerçek bir fotoğraf elde etmeye çalışan adamlarımız var. Mutlaka duymuş olmalısın."

"Hayır."

"Arthur, sen nerede idin? Oh, uzayda evet, mesajını aldım. Ama bu aylar önceydi. Dinle, bütün bir hafta boyunca geceleri sürüp duruyor bu, benim sevgili peynir rendem, hem de tam senin tepende. Bu ift, gökyüzünde uçarak dolaşıyor ve her türlü şeyi de yapıyormuş. Ve bunu söylerken duvarların ardını gözlemekten veya kutu çemberi numarası yapmaktan filan bahsetmiyorum. Bir şey bilmiyorsun öyle mi?"

"Hayır."

"Arthur, arkadaş, seninle konuşmak anlatılamaz derecede zevkliydi inan. Ama şimdi gitmem gerek. Sana fotoğraf makinesi ve hortumla birlikte birini göndereceğim. Adresini ver bana. Hazırım, yazıyorum."

"Dinle, Murray, seni bir şey sormak için aramıştım."

"Yapacak çok işim var."

"Sadece yunuslarla ilgili bir şey öğrenmek istiyordum."

"Zevksiz. Geçen senenin haberi. Unut onları. Onlar gitti."

"Bu önemli."

"Dinle, kimse umursamayacaktır. Bir hikayeyi fazla uzatamazsın. Tek haberin, hikayenin ilgili olduğu şeyin yokluğunun sürmesi olan bir hikayeyi, anlıyor musun, daha fazla sürdüremezsın. En azından bizim ilgi alanımız değil. Pazar gazetelerini ara. Belki onlar, bir kaç sene sonra Ağustos ayında, "'Yunuslara Ne Oldu?' şeklinde bir haber geçebilirler. Ama şimdi kim ne yapsın? 'Yunuslar Hala Kayıp mı?', 'Devam Eden Yunus Yokluğu', 'Dolfinler Hala Kayıp', 'Yunuslar- Onlarsız Geçmeye Devam Eden Günler' mi desinler? Hikaye ilginçliğini kaybetmiş, ölüyor Arthur. Yerde uzanmış küçük ayaklarıyla

havayı tekmeleyerek can çekişiyor ve şimdi dikkatler gökyüzündeki büyük altın oka çevrilmiş durumda benim sevgili meyve sepetim."

"Murray, ben bunun bir haber olup olmadığı ile ilgilenmiyorum. Ben yalnızca Kaliforniya'da yunuslarla ilgili bir şeyler bildiğini iddia eden o adamla nasıl ilişki kurabilirim onu öğrenmek istiyorum. Senin bu konuda bir şeyler bileceğini düşünmüştüm."

"İnsanlar konuşmaya başladı." dedi Fenchurch o akşam, çellosunu yemlikten içeri aldıktan sonra.

"Sadece konuşmakla kalmıyorlar," dedi Arthur "üstelik kocaman iri harflerle, gazetelerde bingo ödülleri altında yayınlıyorlar. Bunları almamın sebebi de bu." Ona havayolları biletlerinin ince uzun koçanlarını gösterdi.

"Arthur," dedi kız, onu kucaklayarak. "Bu onunla konuşmayı başardığın anlamına mı geliyor?"

"Müthiş telefonik bir tükenme yaşadım bugün" dedi Arthur. "Fleet Street'teki her gazetenin her bölümü ile konuştum ve sonunda onun numarasını elde edebildim."

"Çok sıkı çalıştığın belli, terden sıırıslam olmuşsun, benim zavallı sevgilim."

"Terden değil," dedi Arthur bezginlikle, "Az önce burada bir fotoğrafçı vardı.

Vazgeçirmeye çalıştım ama,- her neyse, önemli olan, evet başardım."

"Onunla konuştun."

"Karısıyla konuştum. Adamın telefona gelebilmek için çok garip bir durumda olduğunu söyledi. Tekrar arayıp arayamayacağımı sordu."

Yorgun bir şekilde oturdu ve bir şeylerin eksik olduğunu fark etti ve onu bulmak için buzdolabına gitti.

"Bir içki ister misin?"

"Bunun için cinayet işlemeyi bile göze alabilirim. Çello öğretmenim beni yukardan aşağı süzüp de 'Ah, evet, sevgili Fenchurch, sanırım bugün biraz Tchaikovsky yapacağız' dediğinde bunun zor anlar geçireceğim anlamına geldiğini öğrendim artık."

"Tekrar aradım," dedi Arthur, "ve karısı kocasının şu anda 3.2 ışık yılı uzakta olduğunu ve tekrar aramam gerektiğini söyledi."

"Ah."

"Tekrar aradım. Kadın durumun daha iyi olduğunu söyledi. Kocasını şimdi sadece 2.6 ışık yılı uzaktaydı, ama telefona çağırmak için bu hala uzun bir mesafe sayılırdı."

"Konuşabileceğimiz," dedi Fenchurch şüpheli bir tonla, "başka birinin olabileceğini sanmıyor musun?"

"Sonra durum daha da kötüleşti," dedi Arthur, "Bir bilim dergisinde onu şahsen tanıyan biri ile görüştüm ve o bana John Watson'un o ayın en aptalca hikayesine inanmakla kalmayıp, bunun kendisine altın sakallı, yeşil kanatlı ve Doktor Scholl sandaletli melekler tarafından dikte ettirilen kanıtına da sahip olduğunu söyledi. Bu görüşlerin sağlamlığını sorgulayan kişiler için hemen zafer kazanmış bir tavırla sözü edilen o engelleri yaratıveriyormuş."

"İşlerin bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum," dedi

Fenchurch yavaşça. Huzursuz bir şekilde elindeki biletlerle oynuyordu.

"Mrs. Watson'u tekrar aradım," dedi Arthur. "Bu arada, kadının adını bilmek istersen, Arcane Jill."

"Anlıyorum."

"Anladığına memnun oldum. Bunların hiç birine inanmayabileceğini düşündüm ve bu yüzden bu kez aradığımda konuşmalarımızı tele sekretere kaydettim."

Telefonun yanına gidip bütün düğmeleri ile bir müddet oynayıp hepsine öfkeleni, bu telefon Hangisi isimli dergi tarafından tavsiye edilen bir markaydı ve çıldırmadan kullanılması imkansız bir şeydi.

"İşte burada," dedi en sonunda, alnındaki teri silerek.

Jeostatik uydu yüzünden ses ince ve çatlak geliyordu, ama büyüleyici bir sakinlikteydi.

"Belki, " dedi Arcane Jill Watson, "telefonun aslında onun hiç girmediği bir odada olduğunu açıklamam gerekirdi. Telefon Tımarhanede, anlıyorsunuz ya. Akıllı Wonko Tımarhaneye girmekten hiç hoşlanmaz, onun için de girmez. Bunu bilmeniz gerektiğini düşündüm, çünkü bu sizi telefon etme derdinden kurtarır. Onunla tanışmayı arzu ediyorsanız bu kolaylıkla ayarlanabilir. Bütün yapmanız gereken içeri girmek. Yalnızca Tımarhane dışındaki insanlarla tanışmayı kabul ediyor."

Arthur'un son derece kafası karışmış olduğu belli olan sesi: "Özür dilerim, anlamadım. Tımarhane neresi?"

"Tımarhane neresi mi?" Yine Arcane Jill Watson konuşuyordu. "Bir kürdan paketi üzerinde yazan şeyleri okudunuz mu hiç?"

Arthur'un kasetteki sesi okumadığını itiraf etmek zorunda kalıyordu.

"Bunu deneyebilirsiniz. Bunun sizin için işleri biraz daha açıklığa kavuşturduğunu göreceksiniz. Size Tımarhanenin nerede olduğunu tarif ettiğini de fark edebilirsiniz.

Teşekkür ederim."

Telefon hattındaki ses kesildi. Arthur cihazı kapattı.

"E, sanırım bunu bir davet olarak kabul edebiliriz," dedi omzunu silkerek. "Aslında bilim dergisindeki adamdan adresi almayı da başardım."

Fenchurch başını kaldırıp, çatılmış kaşlarıyla ona ardından biletlere baktı.

"Buna değeceğini sanıyor musun?" dedi.

"Şey," dedi Arthur, "konuştuğum herkesin onun üşütüğün biri olduğuna inanmaları dışında, paylaştığı tek ortak fikir onun yunuslar hakkında gerçekten de yaşıyan insanlar arasında en çok bilgi sahibi kişi olduğu.

"Bu önemli bir anonstur. Şu anda 121 sefer sayılı Los Angeles uçağında bulunmaktasınız. Eğer bugünkü yolculuk planlarınız içinde Los Angeles bulunmuyorsa, şu an, uçağı terk etmeniz için en uygun zamandır."

Los Angeles 'da diğer insanların attıkları arabaları başkalarına kiralayan yerlerden birinden bir araba kiraladılar.

"Köşeleri dönerken biraz sorun çıkarıyor," dedi güneş gözlüklerinin ardındaki adam anahtarları verirken. "bazen arabayı terk edip o yöne giden başka bir araca binmek daha pratik olabiliyor. "

Sunset Bulvarı üzerinde bir otelde bir gece kaldılar. Birisi onlara burada biraz kafalarının karışmasından hoşlanabileceklerini söylemişti.

"Orada kalan herkes ya İngiliz ya acayip ya da bunların her ikisi birdendir. Ayrıca fotoğrafçılar için Dil, Gerçek ve Mantık dergisini okuyan İngiliz Rock yıldızlarını izleyebileceğiniz yüzme havuzu da vardır." demişlerdi.

Bu doğruydı. Böyle bir havuz vardı ve Arthur tam da söylendiği gibi yapıyor, dergi okuyan rockçıları izliyordu.

Garaj bekçisi arabalarını fazla umursanmamıştı ama bu sorun sayılmazdı çünkü onlar da umursamıyordu.

Akşam geç vakitlerde Hollywood tepeleri arasında ve Mullholland Yolu üzerinde arabayla dolaştılar ve önce adı Los Angeles olan göz kamaştırıcı bir yüzen ışık denizinin üzerinden bakmak ve sonra da adı San Fernando Vadisi olan göz kamaştırıcı ışık denizinin karşı kıyısını izlemek için durdular. Her ikisi de göz kamaştırma hissinin, gözlerinin arkasında bir yerde ansızın durduğuna ve başka hiçbir taraflarına dokunmadan ve gördüklerimden garip bir tatminsizlik duyarak çekip gittiğine karar verdiler. Heyecan verici ışık denizlerine gelince, bunlar iyi hoştu ama ışığın anlamı bir

şeyi aydınlatmasındaydı ve bu heyecan verici özel ışık denizinin aydınlattığı şeyi ise pek de beğenmemişlerdi.

Geç ve huzursuz yattılar ve öğle vakti havanın aptalca sıcak olduğu bir sırada uyandılar. Akıllı Wonko'nun bütün günlerini ve gecelerinin çoğunu bakarak geçirdiği Pasifik Okyanusuna ilk bakış için Santa Monica'ya giden parasız yol boyunca arabalarıyla ilerlediler.

"Birisi bana," dedi Fenchurch, "bir zamanlar bu kumsalda şimdi bizim yaptığımız gibi hayatlarında ilk kez Pasifik Okyanusunu seyreden iki yaşlı bayanın kendi aralarında konuştuklarına kulak misafiri olduğunu söylemişti. Anlaşılan oldukça uzun bir sessizlikten sonra bayanlardan biri şöyle demiş, Biliyor musun, beklediğim kadar büyük değilmiş."

Malibu'da kıyı boyunca yürüyüp, milyonerlerin şık sahil kulübelerinden birbirlerini dikkatle kollayarak kimin ne kadar zenginleştğini anlamaya çalışmalarını izlerlerken neşeleri de yavaş yavaş yerine geldi.

Güneş gökyüzünün batı yarısına doğru inmeye başladığında, onlar her tarafından madeni sesler gelen arabalarına binip, akıllı başında hiç kimsenin önünde Los Angeles gibi bir şehir inşa etmeye kalkışmayı hayal bile etmeyeceği gün batımına doğru ilerlerlerken neşeleri daha da artmıştı. Kendilerini ansızın şaşırtıcı ve sebepsiz bir mutluluk içinde bulmuşlar, eski ve korkunç araba radyosunun yalnızca iki istasyon almasına, bunları da her nedense aynı anda çalmaya kalkmasına bile aldırış etmez olmuşlardı. Ne fark eder ki, her iki istasyonda da sıkı birer rock and roll parçası çalıyordu nasılsa.

"Onun bize yardımcı olabileceğini biliyorum," dedi Fenchurch kararlı bir şekilde.

"Biliyorum, olacak. Adı neydi demiştin, nasıl çağrılmak istiyordu?"

"Akıllı Wonko"

"Onun bize yardım edebileceğini biliyorum."

Arthur öyle olup olmayacağını merak etti ve Fenchurch 'ün kaybettiği şey her ne ise onun burada, Dünya' da bulunması için dua etti. Dünya'nın neyin nesi çıkacağı önemli değildi.

Serpentine gölcüğünün kıyısında Fenchurch'le konuştukları günden beri durmaksızın dua ettiği gibi, hafızasının en derin yerlerine gömerek unutmayı, böylece kendisini huzursuz etmesini önlemeyi umduğu bir şeyleri yeniden hatırlamak zorunda kalmamayı diledi.

Santa Barbara' da depodan dönüştürüldüğü anlaşılan bir balıkçı restoranında mola verdiler.

Fenchurch kırmızı barbun yedi ve çok lezzetli olduğunu söyledi.

Arthur kılıç balığı ızgara yedi ve bunun kendisini kızdırdığını söyledi.

Yanından geçmekte olan bir garson kızı kolundan yakalayarak onu azarladi.

"Bu balık niçin bu kadar güzel olmuş?" diyerek öfkeyle sorguladı.

"Lütfen arkadaşımı bağışlayın," dedi Fenchurch şaşkın garson kıza. "en sonunda günü iyi gitmeye başladı da."

Eğer bir çift David Bowie alıp, David Bowie'lerden birini öbür David Bowie' nin tepesine tutturur sonra ilk iki David Bowie' den üsttekinin kollarının her iki ucuna da bir başka David Bowie iliştirir ve bütün bu yaptıklarınızı kirli bir plaj elbisesine saracak olursanız, elde ettiğini' şey tam olarak John Watson'a benzemese de onu tanıyanlar tarafından aralarında büyüleyici bir benzerlik bulunabilirdi.

Watson uzun boylu ve hantaldı.

O plaj koltuğuna oturup, artık içinde çılgın bir şüpheden çok huzurlu ve derin bir elem duyarak Pasifik'e bakarken, tam olarak nerede koltuğunun bittiğini ve nerede onun başladığını söyleyebilmeniz kolay olmazdı. Bütün yapının bir anda çökmesi ve bu arada sizin başparmağınızı da birlikte götürmesi olasılığı karşısında elinizi, örneğin onun koluna bile dokundurmaktan çekinirdiniz.

Ama size çevirdiği gülümsemesi çok dikkat çekiciydi. Yaşamın yapabilecekleri içinden en kötülerinin bir araya gelmesinden oluşturulmuş gibi gözükürdü. Ama o, bunları o garip sırası içinde özetleyerek yüzünde bir araya getirdiği zaman ona bakar ve birden "Oh. Peki, tamam o zaman," diye düşünürdünüz."

Konuştugu zaman, size sık sık kendinizi böyle hissettirdiği için de bu gülümsemeyi kullanmasına memnun olurdunuz

"Oh, evet," dedi, "gelip beni görürler. Hemen şurada otururlar. Tam sizin oturduğunuz yerde. Altın sakallı, yeşil kanatlı, Doktor Scholl sandaletli meleklerden bahsediyordu.

"Geldikleri yerde bulamadıklarını söyleyerek mısır gevreği yerler. Bol bol kola içerler ve bir dizi şeyde mükemmeldirler."

"Öyle mi?" dedi Arthur, "Öyle mi? Peki, Ee,.. bu ne zaman olur? Ne zaman gelirler?" diye sordu.

Bir taraftan da Pasifik'i gözlüyordu. Kıyı ile okyanus arasındaki sınırdaki küçük kum çullukları koşuşturuyordu ve şöyle bir sorunları vardı: yiyeceklerini az önce bir dalganın ıslattığı kumun içinde aramaları gerekiyordu, ama onlar ayaklarının ıslanmasına

dayanamıyorlardı. Bu sorunla baş edebilmek için, sanki İsviçre'de yaşayan çok akıllı biri tarafından yapılmış kuklalar gibi garip hareketlerle koşuyorlardı.

Fenchurch kumda oturuyor, parmaklar ile gelişigüzel şekiller çiziyordu.

"Daha çok hafta sonlarında," dedi Akıllı Wonko, "küçük motosikletlerle gelirler. Müthiş aletler," diyerek gülümsedi.

"Anlıyorum," dedi Arthur, "Anlıyorum."

Fenchurch' den gelen küçük bir öksürük dikkatini çekti ve dönerek ona baktı. Kumların üzerine ikisinin bulutların üzerindeki halini çizmişti. Bir an için onun kendisini heyecanlandırmaya çalıştığını düşündü, sonra kendisini azarladığını anladı. "Biz ikimiz de," diyordu, "onun deli olduğunu söylüyoruz?"

Evi gerçekten de tuhaftı. Arthur ve Fenchurch 'ün ilk karşılaştıkları şey bu olduğu için neye benzer bir şey olduğunu anlatmakta fayda var.

Şöyle bir şeydi:

Tersyüz edilmişti.

Yani kelimelerin gerçek anlamıyla içi dışındaydı, o kadar ki arabalarını halının üzerine park etmek zorunda kalmışlardı.

Zevkli bir iç duvar deseni ile pembeye boyanmış olan ve aslında dış duvar olarak adlandırılabilir duvarda, kitapları orta yerinden duvar geçmiş hissi uyandıran birkaç tane üstü yarım daire üç ayaklı tuhaf sehpa ve bakanları dinlendirmek için çizildiği açıkça görülebilen tablolar vardı.

Evin iyice tuhaflaştığı kısım çatıydı.

Mauritis C. Escherin resimlerinden biriymiş gibi kendi üzerine katlanmış duruyordu.

Eğer Mauritis C. Escherin şehirde hızlı geceler geçirme adeti olsaydı ki böyle bir şeyi ima etmeye kalkışmak bu hikayenin amaçları ile hiç bir şekilde bağdaşmazdı ama onun resimlerine, örneğin şu şekilsiz basamakların olduğu resme bakıp da böyle bir adeti olmadığını düşünmemek de güçtü doğrusu, o zaman bu evin onun böyle bir gecenin ardından esinlenerek çizdiği şeylerden biri olduğu akla gelebilirdi çünkü içerde asılı olması gereken küçük avizeler, dışarıda ve uçları yukarı doğru çevrilmiş durumdaydılar.

Kafa karıştırıcı bir durum.

Ön kapının üzerindeki levhada "Dışarı gelin," yazıyordu ve onlar da huzursuz bir şekilde söyleneni yapmışlardı.

İçerisi, tabii dışarısının olduğu yerdı. Tuğlalar, tuğlaların aralarında düzgün bir doldurma çalışması, iyi tamir görmüş su olukları, bir bahçe yolu, bir kaç küçük ağaççık ve buraya açılan odalar.

İç duvarlar aşağı doğru esniyor ve en dipte Mauritis C. Escher'e bile kaş çattırıp nasıl becerildiğini merak ettirecek optik bir görüntüyle, Pasifik Okyanusuna açılıyordu.

"Merhaba," dedi John Watson, namı diğer Akıllı Wonko.

İyi diye düşündüler kendi kendilerine "Merhaba" başa çıkabileceğimiz bir şey.

Onlar da "Merhaba" dediler ve ardından şaşırtıcı gülüşmeler geldi.

Oldukça uzun bir süre Watson ilginç bir dirençle yunuslardan bahsetmek istemedi.

Tuhaf bir şekilde dikkati dağınık görünüyor ve ne zaman yunusların adı geçecek olsa "Unuttum..." diyor ve onlara gururla evinin ilginçliklerini göstermeye başlıyordu.

"Burası bana acayip bir zevk veriyor," diyordu, "üstelik becerikli bir göz doktorunun düzeltemeyeceği, " diye devam ediyordu, "bir zarar da vermiyor kimseye."

Onu sevmişlerdi. İnsanı saran hoş ve açık bir yapısı vardı ve başkaları bunu yapmadan kendi kendisiyle dalga geçebilme yeteneğine sahipti.

"Karıınız," dedi Arthur, etrafına bakınarak. "bazı kürdanlardan bahsetmişti." Bu sözleri araştıran bir bakışla, sanki karısının Kapının ardından çıkıp kürdanlardan yeniden bahsedeceğinden endişelenir gibi söylemişti.

Akıllı Wonko güldü. Bu hafif, rahat bir kahkaha idi ve kulağa daha önce sık sık kullanıp, mutlu olduğu kahkahalardan biriymiş gibi geliyordu.

"Ah, evet," dedi "bunun dünyanın tamamen çıldırdığını fark edip o zavallıyı içine koymak için Tımarhaneyi inşa ettiğim ve iyileşmesini ümit ettiğim günle ilgisi var."

Bu noktada Arthur yine bir parça huzursuzluk hissetmeye başladı.

"Bakın," dedi Akıllı Wonko, "biz tımarhanenin dışındayız. "Yine tuğlaları, tuğlalar arasındaki doldurma çalışmalarını ve su oluklarını işaret etti. "Şu kapıdan geçince," diyerek ilk girdikleri kapıyı gösterdi. "Tımarhaneye girmiş olursunuz. İçinde yaşayanları mutlu kılabilmek için orayı hoş bir şekilde dekore etmeye çalıştım, ama yapılabilecek çok fazla şey yok. Artık kendim oraya hiç gitmiyorum. Arada bir bunu yapmaya eğilim gösterecek olsam, ki bugünlerde çok az böyle hissediyorum, yalnızca kapının üzerinde yazılı olan işarete bakmam bunu yapmaktan kaçınmama yetiyor."

"Şuna mı?" dedi Fenchurch, biraz şaşkın bir şekilde üzerinde birtakım direktifler yazılı mavi bir plakaya bakarak.

"Evet. Beni sonunda şimdi yaşadığım bu her şeyden uzak yaşantıya zorlayan kelimeler. Bu oldukça ani oldu. Bu kelimeleri gördüm ve ne yapmam gerektiğine karar verdim."

Levhada şunlar yazılıydı:

Çubuğu ortalarında bir yerinden tutunuz. Sivri ucunu ağızda ıslatınız. Küt ucu diş etine bitişik olacak şekilde diş oyuğunun içine yerleştiriniz. Yavaşça ileri geri oynatınız.

"Bana sanki," dedi Akıllı Wonko, "bir kürdan paketi içine detaylı bir kullanma kılavuzu koyabilecek ölçüde aklını kaybetmiş herhangi bir medeniyetin içinde, daha fazla yaşayıp da akıl sağlığımın yerinde kalması mümkün değilmiş gibi geldi."

Yeniden Pasifik'e bir göz attı, sanki ona kendisiyle konuşup söyleşmesi için cesaret vermeğe çalışır giydi. Ama okyanus, orada öylece huzur içinde uzanıyor ve kum çulluklarıyla oynuyordu.

"Aklınızdan benim akıl sağlığımın yerinde olup olmadığını geçirmiş olabileceğinizi düşünerek söyleyeyim ki tamamen yerinde. Kendime Akıllı Wonko demen ı nedeni de bu zaten, insanlara bu konuda güvence vermek. Wonko annemin küçük ve sakar bir çocuk olduğum ve her şeyi devirdiğim zamanlarda beni çağırdığı isimmiş ve Akıllı da benim ne olduğum ve" diyerek ekledi, size "Oh, peki tamam o zaman " dedirten o gülümsemelerden biriyle, "asıl olan ne olarak kalmak niyetinde olduğumdur. Şimdi kumsala gidip, neler hakkında konuşmamız gerektiğine bir bakalım mı?"

Kumsala gittiler. Wonko'nun Altın sakallı, yeşil kanatlı ve Dr. Scholl sandaletli melekler hakkında konuşmaya başladığı yer orasıydı.

"Yunuslarla ilgili olarak..." dedi Fenchurch yavaşça, ümitle.

"Size sandallarını gösterebilirim," dedi Akıllı Wonko.

"Acaba, biliyor musunuz? ..."

"Göstermemi ister miydiniz?" dedi Akıllı Wonko, "Sandalları yani. Bendeler, Size getireyim. Dr. Scholl Şirketi tarafından yapılmışlar ve melekler bunların çalışmaları gereken araziye özellikle uygun olduğunu söylüyorlar. Bir mesaj aracılığıyla uzlaşma servisi işlettiklerini söylüyorlar. Onlara bunun ne anlama geldiğini anlamadığımı söyleyince, tabi anlamazsın diyerek gülüyorlar. Her neyse, gidip onları getireyim."

O geri dönüp, içeri veya sizin algılamınıza bağlı olarak dışarı doğru yürürken, Arthur ve Fenchurch birbirlerine soran ve biraz da ümitsiz gözlerle baktılar, sonra ikisi de omuz silkip, tembel tembel kumda resimler çizmeye başladılar.

"Bugün ayakların nasıl?" dedi Arthur yavaşça.

"İdare ediyor. Kumların üzerinde o kadar garip olmuyor. Ya da suyun içinde. Su çok rahat şekilde ayaklarıma erişebiliyor. Yalnız buranın bizim dünyamız olmadığını düşünüyorum. "

Yeniden omuzlarını silkti.

"Mesajla," dedi, "neyi kastettiği düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Arthur, ama durmadan kendisine gülen Prak isimli adamın anısı zihnini kurcalayıp duruyordu.

Wonko döndüğünde elinde Arthur'u şaşırtan bir şey taşıyordu. Şaşırtan sandallar değildi onlar tamamen sıradan, tahta tabanlı sandallardı.

"Meleklerin ayaklarına," dedi "ne giydiklerini görmek isteyeceğinizi düşündüm. Sadece merakınızı gidermek için. Yoksa hiç bir şey kanıtlamaya çalışmıyorum. Ben bir bilim adamıyım ve kanıt oluşturan şeyleri bilirim. Ama kendimi çocukluk ismimle adlandırmamın bir sebebi de kendime bir bilimcinin aynı zamanda tam bir çocuk gibi olması gerektiğini hatırlatmak. Eğer bir şey görürse onu gördüğünü söylemeli, bu şey göreceğini sandığı şey olsa da olmasa da. Önce görmeli, sonra düşünmeli, denemeli. Ama her zaman önce görmeli. Aksi halde yalnızca beklediğiniz şeyleri görürsünüz. Birçok bilim adamı bunu unuturlar. Daha sonra size bunu daha iyi anlatabileceğim bir şey göstereceğim. Kendime Akıllı Wonko dememin bir başka sebebi de, insanların bu yüzden benim bir aptal olduğumu düşünmeleri. Bu benim gördüğüm bir şeyi gördüğümü söylememe fırsat veriyor. İnsanların aptalın biri olduğunuzu düşünmelerine aldıracak birisinin bilim adamı olması mümkün değildir. Her neyse, bunu da görmek isteyeceğinizi düşündüm."

Wonko'nun taşıdığını gördüğü zaman Arthur'u şaşırtan şey buydu. Çünkü bu, muhteşem, gümüş grisi camdan bir balık kavanozuydu ve Arthur'un odasındakinin aynısıydı.

Arthur otuz saniye kadar bir zamandır başarısız bir şekilde, merakla ve sesinde bir yutkunmayla, "Bunu nereden buldunuz?" diye sormaya çalışıyordu.

Sonunda sırası geldi ama saniyenin binde biri kadar bir zaman farkıyla fırsatı kaçırdı.

"Bunu nereden aldınız" dedi Fenchurch, merakla ve yutkunarak.

Arthur Fenchurch'e merakla baktı ve yutkunarak, "Ne? Sen daha önce bunlardan görmüş müydün?" dedi.

"Evet," dedi Fenchurch, "ben de de var bir tane, daha doğrusu vardı. Russell içine golf toplarını koyabilmek için onu benden yürüttü. Nereden geldiğini bilmiyorum, sadece

Russell 'a onu yürüttüğü için kızdığımı biliyorum. Niçin sordun, senin de mi var aynısından?"

"Evet, o..."

İkisi de Akıllı Wonko'nun bakışlarını merakla ikisi arasında bir ileri bir geri oynattığını ve aradaki sınırdan da yutkunmaya çalıştığını fark etmişlerdi.

"Sizin de mi bunlardan var?" dedi ikisine birden.

"Evet." diyerek cevap verdi ikisi birden.

Her birine uzun uzun ve sakın bir şekilde baktı, sonra kavanozu havaya kaldırarak Kaliforniya güneşinin ışığını yakalamaya çalıştı.

Kavanoz güneşle birlikte adeta şarkı söylüyor, güneşin ışığının yoğunluğu ile ınılıyor gibiydi ve kumların çevresinde ve onların üzerinde koyu ama parlak gkkuşakları oluşturuyordu. Wonko onu elinde çevirdi çevirdi. zerine itinayla kazınmış ince izlerin içinde şu kelimeler açıkça seçilebiliyordu. "Hoşça kalın. Balıklar İçin Teşekkürler."

"Bunun ne olduğunu," diye yavaşça sordu Wonko, "biliyor musunuz?"

Her ikisi de merak içinde, yavaşça hayır anlamında başlarını sallayarak, bilmediklerini belirttiler. Gri camın içindeki şimşek gölgelerinin ışıltısı ile neredeyse hipnotize olmuşlardı.

"Bu yunuslardan bir ayrılık hediyesi," dedi Wonko kısık sakın bir sesle, "sevdiğim, incelediğim, birlikte yzddğım, balıkla beslediğim ve hatta dillerini öğrenmeye çalıştığım, yunuslardan. Dillerini ğrenmeyi imkansız zorlukta bir iş haline getirmişler, hele şimdi fark ettiğim gibi istedikleri takdirde bizim dilimizde rahatlıkla ilişki kurabilecekleri gerçeğini de göz önüne alırsanız."

Dudaklarında bir gülümseme ile, hafif hafif başını salladı ve tekrar Fenchurch'e ve sonra Arthur'a baktı.

"Siz sizinkini..." dedi Arthur'a, "sizinkini ne yaptınız? Bunu sormamda bir sakınca var mı?"

"Ee, benimkinin içinde bir balık var." dedi Arthur, hafifçe mahcup olarak. "Rastlantıya bakın ki, kulağımda ne yapacağımı bilmediğim bir balığım vardı o sırada ve ee.. bu kavanoz da oradaydı. " Sesi iyice kısılmıştı.

"Başka hiçbir şey yapmadınız mı? Hayır," dedi, "yapmış olsaydınız bilirdiniz." Tekrar başını salladı.

"Karım bizimkini buğday tanelerini saklamak için kullanıyordu," diye devam etti Wonko, sesinde yeni bir tonla, "dn geceye kadar..."

"Ne oldu?" dedi Arthur yavaş ve kısık bir sesle, "dün akşam?"

"Buğdayımız bitti," dedi Wonko, duygusuz bir sesle. "Karım," diye ekledi, "biraz daha almaya gitti." bir an için kendi düşünceleri içinde kaybolur gibi oldu.

"Ve sonra ne oldu?" dedi Fenchurch, aynı nefessiz tonla.

"Ben kavanozu yıkadım," dedi Wonko. "Onu çok dikkatli bir şekilde yıkadım, çok çok dikkatli, buğday tanelerini son tanesine kadar temizledim, sonra yavaşça, dikkatle ve havsız bir kumaş parçası ile döndüre döndüre kuruladım. Sonra kulağıma tuttum. Siz... siz kendinizinkini kulağınıza yaklaştırdınız mı?"

Her ikisi de olumsuzluk belirtecek şekilde başlarını salladılar, yine yavaşça, yine aptal aptal.

"Belki de," dedi Wonko, "bunu yapmalısınız."

Okyanusun derin uğultusu.

Düşüncenin erişebileceğinden daha uzak kıyılarda patlayan dalgalar.

Deniz dibinin sessiz fırtınaları.

Ve bunların arasından çağıran sesler, yada sesler değil titreşen mırıltılar, kelimecikler, yarım yamalak ifade bulmuş düşünce şarkıları.

Selamlaşmalar, selamlaşma dalgaları, ifade edilmemiş olana doğru kayan, birlikte kırılan kelimeler.

Dünya'nın kıyılarında bir keder çarpışması.

Neşenin dalgaları— Nerede? Tanımlanamaz şekilde bulunmuş bir dünya, tanımlanamaz şekilde erişilmiş, tanımlanamaz derecede ıslak bir su şarkısı.

Sesler şimdi çok sesli bir müzik parçası oluşturuyor, gürültülü açıklamalar, kaçınılmaz bir felaketle ilgili, yok edilecek bir dünya ile ilgili, bir çaresizlik dalgası, bir ümitsizlik spazmı, ölümcül bir düşüş ve yine kırılan kelimeler.

Ve sonra bir ümit kıvılcımı, geçen zamanın izleri arasında bir gölge Dünya'nın bulunması, sulara gömülen boyutlar, paralellerin çekim gücü, derin çekim gücü, kararlılık duygusunun bir fırlıdak gibi dönüşü, fırlatılıp parçalara ayrılışı, uçuş. Eskisinin yerini alması için yeni bir Dünya'nın sahaya çekilmesi, giden yunuslar.

Ve sonra şaşırtıcı tek bir ses, yeterince net.

"Bu kavanoz size İnsanları Koruyalım Kampanyası tarafından iletildi. Size veda ediyoruz. "

Ve sonra uzun, ağır, mükemmel gri vücutların, sessizce gülüşerek, ölçülemeyecek derinlikte bir bilinmeyene doğru yuvarlanarak uzaklaşmasının sesi.

O akşam Tımarhanenin dışında kalıp, içinden televizyon seyrettiler.

"Bunu görmenizi istiyordum," dedi Akıllı Wonko yeniden haberler başlayınca, "kendisi benim eski bir meslektaşım. Şimdi sizin ülkenizde bir soruşturma yürütüyor. İzleyin bakın."

Bu bir basın toplantısıydı.

"Korkarım, şu anda Yağmur Tanrısı ismi üzerinde bir yorumda bulunamam. Biz kendisini Bir Anda Ortaya Çıkan Neden—ötesi Meteorolojik Oluşumların Bir Örneği olarak adlandırıyoruz. "

"Bunun ne demek olduğunu bize açıklayabilir misiniz?"

"Pek de emin değilim. Burada dürüst olalım. Bizler anlayamadığımız bir şey bulduğumuz zaman ona sizin anlayamayacağınız hatta doğru dürüst söylemenizin bile zor olacağı bir isim vermekten hoşlanıyoruz. Yani eğer sizin onu yalnızca Yağmur Tanrısı olarak tanımlamanıza izin verecek olsak, bu sizin bizim bilmediğimiz bir şeyi bildiğiniz anlamına gelecektir ve korkarım biz de bunu kabul edemeyiz.

"Hayır, ona önce öyle bir isim vermeliyiz ki bu onun sizin değil bizim olduğunu anlatsın, onun sizin dediğiniz değil de bizim dediğimiz bir şey olduğunu kanıtlamanın yollarını bulmaya sonra koyuluruz.

"Eğer sonuçta sizin haklı olduğunuz ortaya çıkacak bile olsa, siz hala hatalı olursunuz çünkü bu durumda biz onu, e...e., 'süper normal...' olarak niteleriz, ona normal—ötesi veya doğaüstü demeyiz çünkü sizler artık bu kelimelerin ne anlama geldiğini biliyorsunuz. Hayır, bir 'Süper normal Dışkısal Tortu İndüktörü'. Kendimizi korumak için de araya herhalde, bu şeyin veya kişinin bahsedilen şeyin niteliklerinin tümüne neredeyse sahip olduğunu ama yine de, tam o olmadığını' belirtecek bir kelime sıkıştırırız. Yağmur Tanrısı! Hıh, Yaşamım boyunca böyle saçmalık görmedim. İtiraf etmeliyim ki beni onunla tatile çıkarken yakalayamazsınız. Teşekkürler. Şimdilik hepsi bu kadar, eğer bizi izliyorsa Wonko' ya da bir 'merhaba' yollamak dışında tabii." Dönüş yolunda yanlarında kendilerine oldukça tuhaf bir şekilde bakan bir bayan oturuyordu.

Kendi aralarında yavaş sesle konuştular.

"Yine de bilmem gerek," dedi Fenchurch, "ve kuvvetle hissediyorum ki sen bildiğin bir şeyleri bana anlatmıyorsun."

Arthur içini çekti ve ortaya bir kağıt parçası çıkardı.

"Bir kalemin var mı? "dedi. Fenchurch arandı ve bir tane buldu.

"Ne yapıyorsun, tatlım?" diye sordu Arthur'a. O, kaşlarını çatıp, kalemi çiğneyerek, kağıdın üzerine bir şeyler karalayarak, bir şeylerin üzerini çizerek, yeniden bir şeyler karalayıp, yeniden kalemi çiğneyerek bir yarım dakika geçirdikten ve kendi kendine huzursuzca homurdandıktan sonra.

"Bir zamanlar birinin bana vermiş olduğu bir adresi hatırlamaya çalışıyorum."

"Eğer kendine bir adres defteri, alacak olsan," dedi Fenchurch, "hayatın çok daha kolaylaşırdı."

Sonunda Arthur kağıdı ona verdi.

"Bunu sen sakla," dedi.

Fenchurch kağıda baktı. Bütün karalamalar ve üstü çizili kelimeler arasında bir adres vardı. 'Quentulus Quazgar Dağları. Sevorsbeupstry Preliumtarn Gezegeni. Zarss Güneşi. Galaktik bölge kodu QQ7 Aktif J Gamma."

"Ve burada ne var?"

"Görünüşe bakılırsa," dedi Arthur, "Tanrının Yaratıklarına Son Mesajı olmalı."

"Bu kulağa biraz daha anlamlı geliyor," dedi Fenchurch. "Oraya nasıl gideceğiz?"

"Sen gerçekten...?"

"Evet, " dedi Fenchurch kesin bir tavırla. "Gerçekten de bilmek istiyorum."

Arthur çizik Pleksiglas pencereden dışarıdaki geniş gökyüzüne baktı.

"Af edersiniz," dedi onlara oldukça tuhaf bir ifadeyle bakmakta olan kadın, ansızın,

"umarım kabalık ettiğimi düşünmezsiniz. Bu uzun uçuşlarda öyle sıkılıyorum ki, birileriyle konuşmak iyi oluyor. Benim adım Enid Kapelsen, Bostonluyum. Söylesenize bana siz sık sık uçar mısınız?"

Arthur'un Batı Bölgesindeki evine gittiler, bir çantaya bir iki havlu ve gerekli şeyleri doldurdular, ardından her Galaktik otostopçunun sonunda vaktinin çoğunu geçirdiği şeyi yaptılar.

Bir uçan dairenin oradan geçmesini beklemeye başladılar.

"Bir arkadaşım bu işi on beş yıl boyunca yapmış," dedi Arthur bir gece kendilerini iyice kaptırmış bir şekilde gökyüzünü seyredelerken.

"Kimdi o?"

"Adı Ford Prefect idi."

Ansızın kendisini tekrar bir daha hiçbir zaman yapmayacağını sandığı bir şeyi yaparken bulmuştu.

Ford Prefect'in nerede olduğunu merak ederken yani.

Olağanüstü bir rastlantı sonucu, ertesi gün gazetede iki haber yer aldı. Birincisi bir uçan daire hakkında son derece hayret verici bir olayla ve diğeri de Publar'da çıkan bir dizi beklenmedik isyanla ilgiliydi.

Ford Prefect bundan bir sonraki gün, akşamdan kalma bir Arthur'un telefonlara hiç cevap vermediğinden yakınarak, ortaya çıktı.

Gerçekten de son derece hasta görünüyordu. Yalnızca bir çitin üzerinden sürüklenerek geriye çekilmiş bir şey gibi değil, sanki aynı anda çit de bir harman makinasının içinden geçirilmiş gibi bir görüntüsü vardı. Arthur'un oturma odasına tüm yardım tekliflerini reddederek ve sendeleyerek girdi ki bu bir hataydı bir hataydı, çünkü yardımları reddetmek için elini sallaması onun dengesini tamamen kaybetmesine ve sonunda Arthur'un onu yerde sürükleyerek kanepenin üzerine götürmek zorunda kalmasına yol açtı.

"Teşekkür ederim," dedi Ford, "Çok teşekkür ederim. Senin..." dedi- ve üç saatlik bir uykuya daldı.

"...Pleiades'dan İngiliz Telefon Sistemine ulaşmanın," diye devam etti uyandığında, "ne kadar zor olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı? Olmadığını görebiliyorum, onun için ben anlatacağım sana," dedi, "tabii bana yapmak üzere olduğun büyük bir kap acı kahve ile birlikte."

Arthur mutfağa giderken Ford' da sallanarak onun peşi sıra gitti.

"Aptal telefon operatörleri durmadan nereden aradığını soruyorlar ve Letchworth'den aradığını bildirince de bu hattan arıyorsam bunu yapıyor olamayacağını söylüyorlar. Ne yapıyorsun sen?"

"Sana acı kahve yapıyorum."

"Oh," dedi Ford son derece düş kırıklığına uğramış gibiydi. Perişan bir şekilde çevresine bir göz attı.

"Bu nedir?" diye sordu.

"Pirinç gevreği."

"Ya bu?"

"Kırmızı biber."

"Anlıyorum," dedi Ford ciddiyetle ve biri öbürünün üzerinde duracak şekilde ikisini de tekrar yere bıraktı. Ama pek dengeli duruyorlarmış gibi gözükmedikleri için bu kez alttakini üste geçirdi, Bu işe yaramış gibi göründü.

"Biraz uzay—tutmasına uğradım da," dedi "Neden bahsediyordum?"

"Letchwood'dan telefon edememekten."

"Edemiyordum. Bunu bayana açıkladım. 'Eğer yaklaşımınız buysa' dedim, 'Letchworth'e lanet olsun. Ben aslında Sirius Siberetik Şirketinin bir ticari araştırma gemisinden arıyorum, şu anda sizin dünyanızda tanınan, ama sayın bayan sizin tarafınızdan bilinmediği anlaşılan yıldızlar arası bir yolculuğun, ışık- altı hız ayağındayım - 'sayın bayan' dedim" diye açıkladı Ford Prefect, "çünkü kendisinin cahil bir salak olduğunu ima ettiğim için alınmasını istemiyordum..."

"İnce bir düşünce," dedi Arthur Dent.

"Tam anlamıyla," dedi Ford, "ince bir düşünce."

Kaşlarını çattı.

"Uzay—tutması," dedi, "yardımcı cümlelerde çok kötü etkiliyor. Bana yine yardım etmen gerekecek," diye devam etti, "bana ne hakkında konuştuğumu hatırlatarak."

"Yıldızlar arasında," dedi Arthur, "dünyanızda tanınan ama sizin tanıdığınızı pek sanmadığım yıldızlar, sayın bayan,..."

"Pleidas Epsilon ve Pleidas Zeta," Ford zafer kazanmış bir tavırla sonunu getirdi. "Bu konuşma cümbüşü oldukça eğlenceli değil mi?"

"Biraz kahve al."

"Teşekkür ederim, hayır. Ve 'numarayı direk çevireceğime,' dedim, 'sizi rahatsız etmemin sebebi, burada, Pleiades'de bizim çok ileri telekomünikasyon sistemlerimiz olduğu halde, üç kuruşun hesabını yapan bir yıldız hayvanı rehberinin oğlunun ödemeli aramam gerektiğinde ısrar etmesi. Buna inanabiliyor musunuz?'"

"Ve inanabiliyor muydu?"

"Bilmiyorum. Ben cümlelerin sonuna gelinceye kadar o telefonu kapatmıştı," dedi Ford, "Peki! Sonra ne yaptığımı tahmin ediyorsun?" diye sordu öfkeyle.

"Hiçbir fikrim yok, Ford," dedi Arthur.

"Yazık," dedi Ford, "bana hatırlatabileceğini umuyordum. Bu adamlardan gerçekten nefret ediyorum, biliyor musun? Bunlar gerçekten de kozmosun iğrenç yaratıkları, hiçbir zaman doğru dürüst çalışmayan, çalıştığı zaman hiçbir akli başında kişinin onlardan istemeyeceği şeyleri yapan ve bipleyerek size bu yaptıklarını haber veren," diye ekledi çıldırmış gibi, "o işe yaramaz çöplük artığı küçük makineleriyle, ilahi sonsuzluğun içinde vızıldanarak dolaşıp duruyorlar!"

Bu, gerçekten de doğrudu. Yalnızca bu görüşü benimsedikleri için doğru düşündüğü kabul edilen insanlar tarafından da yaygın olarak paylaşılan saygın bir görüştü.

Otostopçunun Galaksi Rehberi, biri birinin hemen hemen aynı beş milyon dokuz yüz yetmiş beş bin beş yüz elli dokuz adet güncel sayfa içinde rastlanması güç sağduyulu bir yaklaşımla "Sirius Sibernetik Şirketi ürünlerini işler hale getirebildiğiniz zaman, elde ettiğiniz başarı duygusu ile bu ürünlerin temelde ne kadar lüzumsuz olduklarını görmemenizin ne kadar kolay olduğunu" anlatmaktaydı.

"Bir başka deyişle— ki bu, Sirius Sibernetik Şirketi' nin Galaksi çapındaki başarısının altında yatan somut prensiptir— bu ürünlerin temel tasarım hataları yüzeysel tasarım hataları altında gizlenmiş bulunmaktadır" yazıyordu Rehber de.

"Ve bu adam" diye söylendi Ford, "bu şirketin ürünlerinden daha bir sürüsünü satmaya azimliydi! Beş yıl süren misyonu sırasında yeni yabancı dünyalar arayıp bulmaya, buralardaki restoranlara, asansörlere ve şarap barlarına Gelişmiş Alternatif Müzik Sistemleri satmaya çalışıyordu! Ya da bu dünyalarda henüz restoranlar, asansörler ve barlar yoksa bu lanet olası yerlerdeki medeniyetlerin gelişimini yapay olarak hızlandırıp, böyle yerlerin yeterince ortaya çıkmasını sağlıyordu! Şu Kahve nerede kaldı!"

"Döktüm."

"Biraz daha yap o zaman. Sonra ne yaptığımı şimdi hatırladım. Bildiğiniz şekliyle medeniyeti kurtardım. Ya da buna benzer bir şey olması gerektiğini biliyorum." Kararlı bir şekilde tökezleye tökezleye oturma odasına döndü, orada kendi kendine konuşmaya devam eder gibi oldu, bir yandan da mobilyalara tosluyor ve bip bip sesleri çıkarıyordu.

Bir kaç dakika sonra, en sakın yüzünü takınmış olan Arthur onun peşinden içe girdi. Ford şaşırılmış görünüyordu.

"Nerelerdeydin?"

"Kahve yapıyordum," dedi Arthur hala en sakın suratını takınmış olarak. Çok çok önceleri, Ford'la birlikte olmanın tek yolunun yanında bir sürü sakın surat bulundurup, devamlı onları takmak olduğunu keşfetmişti.

"En heyecanlı bölümü kaçırdın!" diye öfkeleni Ford. "Herifin üzerine atladığım kısmı kaçırdın! Şimdi," dedi "baştan atlamak zorunda kalacağım."

Kendini hızla ve dikkatsizce bir sandalyenin üzerine attı ve sandalyeyi kırdı.

"Geçen sefer," dedi suratını asarak, "daha iyiydi. " ve eliyle, bağlayıp yemek masasının üzerine yerleştirdiği bir başka kırık sandalyeyi işaret etti.

"Anlıyorum," dedi Arthur, bağlanmış enkaza sakın bir göz atarak , "ve, ihm... ya o buz kalıpları ne işe yarıyordu?"

"Ne?" diye haykırdı Ford. "'Ne? O kısmı da mı kaçırdın? Ertelenmiş Yaşam Sistemi'ni! Adamı ertelenmiş yaşam sistemine bağladım. Eh, bağlamak zorundaydım, öyle değil mi?"

"Öyle gözüktüyor," dedi Arthur, sakın sesiyle.

"Ona dokunma!!" diye haykırdı Ford.

Anlaşılmaz bir sebepten masanın üzerinde açık bırakılmış olan ahizeyi yerine koymak üzere olan Arthur, soğukkanlılıkla, durakladı.

"Pekala," dedi Ford, sakinleşerek, "şimdi onu kulağına götür ve dinle."

Arthur kulaklığı kulağına yaklaştırdı.

"Konuşan saat," dedi.

"Biip, biip, biip" dedi Ford, "bu adamın tüm gemisi içinde duyulan ses de aynen böyle, kendisi buzlar içinde uyuyarak, Sesefras Magna'nın bir küçük ayı çevresinde yavaş yavaş dolanırken. Konuşan Londra Saati!"

"Anlıyorum," dedi Arthur yeniden, büyük soruyu sormanın tam zamanı olduğuna karar vermişti.

"Niçin?" dedi sakince.

"Şansım iyi giderse, "dedi Ford, telefon faturası o düzenbazları iflas ettirecek."

Ter içinde, kendisini kanepenin üzerine attı.

"Neyse," dedi, "dönüşüm çarpıcı oldu, öyle düşünmüyor musun?"

Ford Prefect'in içinde kaçak yolcu olarak gelmiş olduğu uçan daire bütün dünyayı şaşırtmıştı.

Artık ne şüphe, ne hata olasılığı, ne halüsinasyon söylentisi, ne de su depolarında yüzen anlaşılmaz CIA ajanları kalmıştı.

Bu sefer her şey gerçek ve kesindi. Çok epeyce kesin olarak kesindi.

Kendinden öte her şeye karşı muhteşem bir umursamazlık içinde alçalmış, Harrods'ın da büyük bir bölümünü içine alan dünyanın en pahalı emlaklarının yer aldığı büyük bir alana inmişti.

Muazzam büyüklükte neredeyse bir mil çapında olduğunu söylüyordu görenlerden bazıları, donuk gri renkli, delik deşik, insanoğluna yabancı güneşler altında vahşi güçlerle girmiş olduğu sayısız korkunç uzay savaşlarından aldığı yaralarla şekli deforme olmuş bir şeydi.

Servis kapısı, Harrods Yemek Bölümünün ortasına açıldı, Harvey Nicholls'u yerle bir etti ve işkence gören mimari şaheserlerin içler parçalayan son bir çılgılığı ile Sheraton Park Kulesini devirdi.

Yürekleri donduran uzun bir zaman aralığından sonra, iç çatırtıları ve parçalanan makine homurtularının ardından, uçan dairenin rampasında 30 metre boyunda, devasa boyutta, gümüş renkli bir robot belirdi.

Bir elini havaya kaldırdı.

"Barış için geliyorum," dedi uzun bir dişli gıcirtısından sonra ve şöyle devam etti. "beni Kertenkelenize götürün."

Arthur'la birlikte oturup televizyonda hiç durmadan aktarılan heyecanlı haberleri izleyen Ford Prefect'in bütün bu olanlar için bir açıklaması vardı tabii.. Televizyon haberlerinin hiçbirisi bu şeyin benim kadar hasar yaptığını, hasarın şu kadar trilyon pounda mal olduğunu ve şu kadar sayıda insanın öldüğünü söylemekten ve sonra aynı şeyleri tekrarlamaktan öteye gitmiyordu, çünkü robotun yalnızca olduğu yerde durup, hafifçe iki yana sallanmaktan ve kısa anlaşılmaz hata mesajları yayınlamaktan başka bir şey yaptığı yoktu.

"Çok eski bir demokrasiden geliyor, anlıyor, biliyor musunuz..."

"Yani, bir kertenkeleler diyarından mı geliyor?"

"Hayır, dedi Ford. Kahve kendisine zorla içirildikten sonra, artık başlangıçtaki halinden bir parça daha mantıklı ve anlaşılır hareket etmeye başlamıştı. "O kadar basit bir şey değil. O kadar açık değil. Geldiği kendi dünyasında, halk halktı. Liderler ise kertenkele. Halk kertenkelelerden nefret eder ve kertenkeleler de halkı idare ederdi."

"Garip," dedi Arthur, "bunun bir demokrasi olduğunu söylediğini sanmıştım."

"Öyle dedim," dedi Ford. "Bir demokrasi."

"O halde," dedi Arthur, saçmalayan bir kalın kafalı gibi konuşmadığını umarak, "neden halk kertenkeleleri başından atmıyordu?"

"Dürüst olmak gerekirse, bu akıllarına gelmiyordu," dedi Ford. "Hepsinin oy hakkı var, bu yüzden oy verdikleri hükümetin aşağı yukarı istedikleri hükümete yaklaşmış olması gerektiğini düşünüyorlar."

"Yani, halkın kertenkeleler için oy verdiğini mi söylemek istiyorsun?"

"Oh, evet," dedi Ford omuz silkerek, "tabii."

"Ama," dedi Arthur, yine büyük sorusunu sorarak, "niçin?"

"Çünkü eğer bir kertenkeleye oy vermeyecek olurlarsa," dedi Ford, "yanlış kertenkelenin başa gelebileceğini düşünüyorlardı. Hiç cinin var mı?"

"Ne?"

"Dedim ki," dedi Ford, sesine usulca artan bir sabırsızlık havası yerleşirken, "cinin var mı?"

"Bir bakayım. Sen bana kertenkelelerden bahset."

Ford yine omuz silkti.

"Bazıları kertenkelelerin başlarına gelen en iyi şey olduğunu söylüyor," dedi. "Bunlar tamamen yanılıyor tabii ki, tamamen ve bütünüyle yanılıyorlar, ama birilerinin böyle söylemesi gerek."

"Ama bu korkunç," dedi Arthur.

"Dinle, arkadaş, dedi Ford"“ eğer Evren'in bir parçasının diğer bir parçasına bakıp da 'bu korkunç' dediğini duyduğum her sefer için bir Altar doları alacak olsaydım, burada cin arayan bir limon gibi oturuyor olmazdım şimdi. Ama öyle bir para almıyorum, onun için de aynen öyle oturuyorum işte. Her neyse, sen niye böyle sakın ve ay—gözlü gözüküyorsun? Aşık falan mısın yoksa?"

Arthur, evet dedi, aşık olduğunu söyledi ve bunu sakince söyledi.

"Cin şişesinin nerede olduğunu bilen birine mi bari? Onunla tanışacak mıyım?"

Tanıştı, çünkü o sırada Fenchurch köye almaya gittiği bir tomar gazete ile birlikte içeri girmişti. Masanın üzerindeki enkazla kanepenin üzerine uzanmış olan Betelgeuse'lü enkazı aynı anda görüp hayretler içinde olduğu yerde kaldı.

"Cin nerede?" dedi Ford Fenchurch'e. Ve Arthur'a "Sahi, Trillian'a ne oldu?" diye sordu.

"Ee, bu Fenchurch," dedi Arthur, beceriksizce. "Trillian' la aramızda bir şey yoktu. Onu son gören sen olmalısın."

"Oh, evet," dedi Ford, "Zaphod' la bir yerlere gitti. Çocukları falan oldu galiba. En azından," diye ekledi, "öyle olduklarını sanıyorum. Zaphod çok sakinleşti, biliyor musun."

"Sahi mi?" dedi Arthur, telaşla Fenchurch 'ün etrafında dolanıp onu elindeki yükten kurtarmaya çalışarak.

"Evet," dedi Ford, "en azından kafalarından biri artık aside gömülmüş bir deve kuşundan daha akli başında görünüyor."

"Arthur, kim bu?" dedi Fenchurch.

"Ford Prefect," dedi Arthur. "sana daha önce ondan bahsetmiş olabilirim."

Üç tam gün ve gece boyunca gümüş renkli dev robot taş kesilmiş bir şaşkınlık içinde Knightsbridge' in kalıntıları arasında ağır ağır iki yana sallanıp, bir takım şeyleri çözmeye çalışarak, öylece kala kaldı.

Hükümet görevlileri onu görmeye geldi, kamyonlar dolusu gazeteci televizyon programlarında birbirlerine onun hakkında ne düşündüklerini sordu, bombardıman uçakları zavallı saldırılar yaptılar, ama hiç bir kertenkele ortalıkta görünmedi. Bu arada robot ağır ağır ufku taramakla meşguldü

Geceleri, onun hiç bir şey yapmamayı sürdürüşünü görüntülemeyi sürdüren televizyon ekiplerinin projektörleri ile aydınlatılan görüntüsü muhteşemdi.

Düşündü, düşündü ve bir sonuca vardı.

Servis robotlarını keşfe göndermek zorundaydı.

Bunu daha önce düşünmüş olması gerekirdi ama, birtakım sorunları vardı.

Sonunda, bir akşam üzeri küçük uçan servis robotları gıcırtilar içinde ve ürkütücü bir metal bulutu halinde uçan dairenin kapısından çıktılar. Bazı şeylere çılgın gibi saldırıp bazılarını koruyarak çevredeki araziye talan ettiler.

En sonunda içlerinden bir tanesi evcil hayvanlar satan bir dükkanda bir kertenkeleye rastladı. Ama demokrasi adına dükkanı birden öylesine ateşli bir şekilde savunmaya kalkıştı ki, bölgede pek az şey canlı kalabildi.

Gıcırtilı uçuculardan oluşmuş birinci sınıf bir ekip Regent Park'taki Hayvanat bahçesini, özellikle de Sürüngenler Evini keşfedince bir dönüm noktasına gelinmiş oldu.

Evcil hayvan satan dükkanda yaptıkları yanlışlardan sonra bir parça dikkatli olmayı öğrenmiş olan uçan delme aletleri ve oyma testereleri, büyük ve besili iguanaların bir kısmını, onlarla yüksek seviye görüşmeler yapacak olan gümüş robota götürdüler.

Bir müddet sonra, robot dünyaya kapsamlı, samimi ve yeterli görüş alışverişine rağmen yüksek seviyede devam eden görüşmelerin kesildiğini, kertenkelelerin emekliye ayrıldığını ve kendisinin, yani robotun da buralarda bir yerde kısa bir tatil yapmaya karar verdiğini ve bazı sebeplerden ötürü bu yerin Bournemouth olarak seçildiğini ilan etti.

Ford Prefect TV' de bunu izleyince başını salladı, güldü ve bir bira daha içti.

Robotun ayrılışı için gerekli tüm hazırlıklar derhal yerine getirildi.

Uçan alet takımları gıcırdadı, bütün gün ve gece boyunca ışınlarla her şeyi kesip, delip, kızarttılar. Sabah olduğunda, üzerinde robotun içerden desteklenerek ayakta durmakta olduğu, tekerlekli dev bir rampa batıya doğru birçok yolda aynı anda ilerlemeye başlamıştı bile.

İlginç bir karnaval ekibi gibi yavaş yavaş batı yönünde ilerliyordu. Çevresinde hizmetkarları, helikopterler, yeni arabalar vızır vızır dolanıyordu. Bournemouth'a

varıncaya kadar araziyi biçerek ilerlemeye devam etti. Bournemouth'a varınca robot yavaşça nakliye siteminin kucağından indi ve kumsala gidip uzandı ve on gün boyunca orada öylece yattı.

Bu tabii ki, uzun zamandır Bournemouth' ta yaşanan en heyecan verici olaydı.

Robot' un dinlenme alanı olarak işaretlenip koruma altına alınan alanın çevresinde her gün kalabalıklar toplandı ve halk onun ne yaptığını görmeye çalıştı.

Hiçbir şey yaptığı yoktu. Yalnızca plajda uzanmış yatıyordu. Biraz beceriksizce ve yüzü koyun yatmaktaydı.

Yerel gazetelerin birinden bir gazete bir gece geç vakit şimdiye kadar dünyada kimsenin yapmayı başaramadığı bir şeyi başararak sınırı koruyan hizmet robotlarından biriyle kısa, anlaşılabilir bir görüşme yapmayı başardı.

Bu olağanüstü bir başarıydı.

"Sanırım, haber olabilecek bir şeyler var," dedi gazeteci, demir parmaklıkların üzerinde birlikte sigara içerlerken, "ama içerden sağlam bir görüş açısına ihtiyaç olacak. Elimde bir soru listesi var," diyerek devam etti, iç ceplerinden birini beceriksizce karıştırırken, "belki o adamın, o şeyin, ona her ne diyorsanız onun, bu listeye şöyle bir göz atmasını sağlayabilirsin."

Küçük uçan ayarlı tornavida bir şeyler yapıp yapamayacağını deneyeceğini söyledi ve gıcırdayarak uzaklaştı.

Cevap hiçbir zaman gelmedi.

Bununla birlikte, ilginçtir, kağıt parçası üzerindeki sorular, robotun beyninin, savaş yaralarıyla dolu, muazzam endüstriyel kalitedeki devrelerinden geçmekte olan sorularla hemen hemen aynıydı. Bu sorular şunlardı:

"Bir robot olduğunuz için neler hissediyorsunuz?"

"Uzaydan gelmiş olmak nasıl bir his?"

"Bournemouth'u beğendiniz mi?"

Ertesi sabah toparlanmaya başladılar ve birkaç gün içinde robotun buradan tamamen ayrılmaya hazırlandığı açıklık kazandı.

"Mesele," dedi Fenchurch. Ford'a, "bizi gemiye aldırıp aldırmayacağında?"

Ford çılgın bir telaşla saatine baktı.

"Benim tamamlamam gereken bitmemiş ve önemli bazı işlerim var," diye haykırdı.

Kalabalık, gümüş renkli dev araca olabildiğince yaklaşmaya çalışıyordu ama yanına pek fazla sokulamıyordu.

Aracın en yakın çevresi uçan minik servis robotları tarafından parmaklıklarla çevrilmişti. Bunun sınırı ordu tarafından korunmaktaydı. Ordu içerdeki sınırı delmekte kesinlikle başarılı olamamıştı, ama kendi sınırını geçmeye kalkışacak birinin başı derde girerdi. Ordunun çevresi ise polis kordonu altındaydı. Gerçi polisin oradaki görevinin halkı mı ordudan, yoksa orduyu mu halktan korumak olduğu yoksa dev geminin diplomatik dokunulmazlığını gözeterek park cezası alınmasını engellemek mi olduğu tamamen belirsizdi ve konu tartışmaya açıktı.

İç çevredeki parmaklık artık sökülüyordu. Ordu huzursuzca kıpırdandı, orada bulunmalarının sebebinin öylece kalkıp gidecek gibi görüldüğü gerçeğine nasıl tepki vermeleri gerektiğinden pek emin değillerdi.

Dev robot öğle zamanı gemiye çıkmış ve şimdi saat öğleden sonra beş olduğu halde bir daha kendisinden hiç işaret alınmamıştı. Bir çok ses gelmişti— aracın derinliklerinden gelen dişli gıcırtiları ve metal şakırtıları, bir milyon iğrenç arızanın müziği gibiydi. Ama kalabalık arasındaki gergin bekleyiş hissi kalabalığın gergin bir şekilde düş kırıklığına uğrayacağını beklemesinden doğmuştu. Bu son derece olağanüstü şey, ansızın yaşamlarına girmişti ve şimdi onları almadan öylece çıkıp gidecekti.

Özellikle iki kişi bu hissi yoğun bir şekilde yaşıyordu. Arthur ve Fenchurch etrafı endişeli gözlerle tarıyorlar, Ford Prefect'i kalabalığın içinde hiçbir yerde göremiyorlardı. "Ne kadar güvenilir biridir o?" diye sordu Fenchurch, boğuk bir sesle.

"Ne kadar güvenilir mi?" dedi Arthur. Boş bir kahkaha attı. "Okyanus ne kadar sığdır?" dedi. "Güneş ne kadar soğuktur?"

Robotun rampalı nakliye sistemi ile ilgili son parçalar da gemiye taşınıyor, parmaklıklardan kalan bir kaç şey, rampanın dibinde diğerlerini izlemek üzere yığılmış bekliyordu. Rampanın etrafında nöbet tutmakta olan askerler anlamlı bir öfke gösterisi sergiliyor, oraya buraya emirler yağıdırıyor, acele toplantılar yapılıyor, ama tabii ki bütün bu olanlarla ilgili hiçbir şeye karışmak mümkün olmuyordu.

Arthur ve Fenchurch ümitsizce ve hiçbir planları olmadan, kalabalığı yarararak ilerliyorlar ama kalabalığın tamamı da kalabalığı yarararak ilerlemeye çalıştığı için bu onları bir yere ulaştırmıyordu.

Ve birkaç dakika sonra geminin dışında hiçbir şey kalmadı. Parmaklık son demirine kadar geminin içine alınmıştı. Birkaç uçan testere ve bir tesviye aletinin alan çevresinde son bir kontrol yaptıkları görüldü ve sonra onlar da çığlık çığlığa gıcırtilarla dev kapıdan içeri gemiye girdiler.

Birkaç saniye geçti.

İçerden gelen mekanik düzensizlik seslerinin yoğunluğu değişti ve sonra yavaşça, ağır ağır kocaman çelik rampa kendisini Harrods Yiyecek Bölümünden kaldırmaya başladı, bu manzaraya eşlik eden ses, binlerce gergin ve heyecanlı kişinin tamamen görmemezlikten gelinmesinin sesiydi.

"Durun!"

Bir taksiden çıkan bir megafon dönüp duran kalabalığın ucundan durma emri veriyordu.

"Önemli bir bilimsel zorlama, oldu!" diye sesleniyordu megafon. "Bilimsel gelişme oldu," diyerek kendi kendini düzeltti. Kapı açıldı ve Betelgeuse yakınlarından gelen beyaz paltolu küçük bir adam dışarı çıktı.

"Durun!" diye bağırdı tekrar, şimdi bu sefer elinde üzerinde ışıklar olan kısa, küt, siyah madeni bir değnek sallıyordu. Işıklar hafifçe göz kırptı, rampa yükselişini durdurdu ve sonra başparmaktan gelen sinyallere uyarak (galaksideki elektronik mühendislerinin yarısı bu sinyalleri engelleyebilmenin yeni yollarını ararken, diğer yarı da bu engelleyici sinyalleri engellemenin yeni yollarını aramaktaydı) yönünü tekrar aşağı doğru çevirdi. Ford Prefect taksinin içinden megafonu kaptı ve onunla kalabalığa seslenmeye başladı.

"Yol açın," diye bağıırıyordu, "lütfen yol açın, bu önemli bir bilimsel gelişme. Sen ve sen, taksiden malzemeleri çıkarın."

Tamamen rastlantısal olarak, kalabalığın içinden kendilerine yol açarak aceleyle taksiye yaklaşmaya çalışan Arthur ve Fenchurch'ü işaret etmişti.

"Pekala, şimdi birkaç önemi bilimsel malzeme için yol açmanızı rica ediyorum," diye gürledi Ford. "Yalnızca herkes sakın olsun yeter. Her şey kontrol altında, görülecek bir şey yok. Yalnızca önemli bir bilimsel gelişme o kadar. Şimdi sakın olun. Önemli bilimsel malzeme. Yol açın."

Yeni bir heyecana susamış ve düş kırıklığının ansızın ertelenmesiyle sevinmiş olan kalabalık hevesle geri çekilip yol açmaya başladı.

Arthur, taksiden taşıdıkları önemli bilimsel malzeme kutularının üzerinde basılı yazıları görünce biraz şaşırdı.

"Üzerine paltonu ört" diye mırıldandı Fenchurch'e, bagajdan çıkardıklarını onun kollarına istiflerken. Arka koltuğa sıkıştırılmış olan tekerlekli süper market arabasını da aceleyle yerinden çıkardı. Gürültüyle yere indirdi ve birlikte kutuları içine doldurdular.

"Yol açın lütfen," diye bağırdı Ford yeniden. "Her şey yeterli bilimsel kontrol altında"

Taksi şoförü Arthur'a "O sizin ödeyeceğinizi söyledi," dedi ve Arthur cebinden bir kaç kağıt para çıkararak borcu ödedi. Uzaktan uzağa polis sirenlerinin sesi duyulmaktaydı. "Şu tarafa doğru açılın, kimsenin canı yanmasın."

Mıcırlar üzerinde tıngırdayan süper market arabasını rampaya doğru çekerlerken, arkalarında dalgalanan kalabalık yeniden kapanmıştı.

"Sorun yok," diye seslenmeye devam ediyordu Ford.

"Görülecek hiçbir şey yok, her şey bitti. Bunların hiçbirisi gerçekte olmuyor."

"Yolu açın lütfen," diye patladı kalabalığın arasından bir polis megafonu. "Bir zorlama oldu, birileri zorla çemberi yardı, yolu açın," diyordu.

"Bir bilimsel gelişme" diye haykırdı Ford onunla yarışarak. "Bilimsel bir ilerleme!"

"Polis! Yol açın!"

"Bilimsel malzeme! Yol açın!"

"Walkman," diye haykırdı Ford ve ceplerinden yarım düzine kadar minyatür teyp çıkarıp kalabalığa doğru attı. Bunun sonucu çıkan sonsuz karmaşa saniyeleri bizimkilere market arabasını rampanın kıyısına getirebilecek ve onu ilk basamağa çıkaracak zamanı sağlamıştı.

"Sıkı tutunun," diye mırıldandı Ford ve baş parmak elektronik cihaz üzerinde bulunan bir düğmeye bastı. Arkalarındaki koca rampa sarsılarak yavaşça yukarı doğru yükselmeye başladı.

"Pekala, çocuklar," dedi çalkalanan kalabalık arkalarında kalıp kendileri eğimli rampayı tırmanarak geminin içlerine doğru ilerlemeye başladıklarında, "görünüşe göre yola koyulduk."

Arthur Dent devamlı olarak silah sesleri ile uyanmaktan rahatsız olmuştu.

Hala rahatça uyumayı başarabilen Fenchurch'ü uyandırmamaya gayret ederek, kendileri için yatacak bir yer haline dönüştürdükleri bakım atölyesi girişinden dışarı süzüldü, kendisini giriş merdivenine attı ve koridorlarda karamsar bir şekilde dolanmaya başladı.

Koridorlar çok dardı ve kötü aydınlatılmışlardı. Aydınlatma devreleri sinir bozucu bir şekilde vızıldıyordu.

Ama sorun bu değildi.

Uçan bir elektrikli delgi aleti berbat bir cızırtı ile yanından geçip ara sıra kafası karışmış bir arı gibi duvarlara çarparken, durakladı ve duvara yaslandı.

Sorun bu da değildi.

Bir gemi bölmesinden geçince kendisini daha geniş bir koridorda buldu. Koridorun bir ucundan berbat bir duman yükseldiği için diğer uca doğru yürüdü.

Sertleştirilmiş olduğu halde yine de çizilmiş bir pleksiglas tabakası altında, duvara monte edilmiş olan bir gözetleme monitörüne geldi.

"Şunu kısar mısın lütfen?" dedi Ford Prefect'e. Ford Tottenham Court Road'da bir dükkanın vitrininden almış olduğu video kasetlerinden oluşmuş bir yığının ortasında bağdaş kurmuş oturuyordu. Dükkanın vitrinini kırabilmek için cama önce küçük bir tuğla, sonra bir yığın pis boş bira tenekesi fırlatması gerekmişti.

"Shhh," dedi Ford, manik bir konsantrasyon içinde ekranı izlerken. Muhteşem Yedili'yi izlemekteydi.

"Birazcık olsun," dedi Arthur.

"Hayır!" diye haykırdı Ford. "En güzel yerine geliyoruz! Dinle, sonunda her şeyi çözdüm, voltaj seviyelerini, bağlantıları, her şey ve burası da en güzel kısmı."

Baş ağrısı içinde ve içini çekerek Arthur onun yanına oturdu ve güzel kısmı seyretti. Ford'un heyecanlı haykırıışlarını ve "yeehey" lerini olabildiği kadar sakın bir şekilde dinledi.

"Ford," dedi sonunda, her şey bittikten ve Ford kaset yığını arasından Casablanca'nın kasetini ararken, "nasıl oluyor da, eğer...."

"Bu muhteşem bir şey," dedi Ford. "Ben işte bunu almak için geri dönmüştüm. Onun tamamını hiç seyredemediğimin farkında mısın? Sonunu hep kaçıırıyordum. Vogonlar gelmeden önceki gece de yarısını izlemiştim. Ortılığı havaya uçurduklarında sonunu hiç göremeyeceğimi sanmışım. Hey, o iş ne oldu sahi?"

"Yaşam işte," dedi Arthur ve altılık bir paketten bir bira aldı.

"Oh, yine mi," dedi Ford. "Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm. Ben bu seyrettiklerimi tercih ederim," diye ekledi, Rick'in Barı ekranda belirdiğinde. "Nasıl oluyor da, eğer ne?"

"Ne?"

"Nasıl oluyor da, eğer...' diye bir cümleye başlamıştın..."

"Eğer Dünya hakkında bu kadar kötü düşünüyorsan, nasıl oluyor da ... oh, boş ver, sadece filmi izleyelim."

"Tamamen katılıyorum."

Anlatılacak az bir şey kaldı.

Saxquine'in Bahşedilmiş Gri Topraklarının, eskiden Flanux'un Uçsuz Bucaksız Işık Tarlaları olarak bilinen alanın arkasında uzandığı keşfedilmeden önce, Flanux'un

Uçsuz Bucaksız Işık Tarlalarının arkasında, Saxquine'in Bahşedilmiş Gri Toprakları uzanırdı.

Saxquine'in Bahşedilmiş Gri Toprakları arasında, yörüngesinde Preliumtarn gezegeni olan Zarss adındaki yıldız da bulunmaktaydı. Sevorsbeupstry işte bu gezegendeydi ve Arthur ve Fenchurch 'ün de sonunda vardıkları yer de Sevorsbeupstry topraklarıydı ve yolculuk onları biraz yormuştu.

Ve şu sırada bulundukları yer Sevorsbeupstry topraklarındaki Büyük Kırmızı Rar Düzlükleriydi. Burası Quentulus Quazgar Dağlarının güney etekleri ile sınırlıydı ve Prak'ın ölmeden önce söylediği sözlerine bakılırsa, burada on metre yüksekliğinde ateşten harflerle yazılmış Tanrının Yaratıklarına Son Mesajı'nı bulmaları gerekiyordu. Arthur'un hafızası onu yanıltmıyorsa, Prak'a göre buranın Lob'un Lajestik Vantrashell muhafızları tarafından korunuyor olması gerekiyordu ve öyle olduğu da bir anlamda kanıtlanmış oldu. Bu muhafız ilginç bir şapkası olan küçük bir adamdı ve onlara bir bilet sattı.

"Sol tarafta kalın lütfen," dedi, "sol tarafta kalın," ve küçük bir tornet üzerinde onların yanından aceleyle geçip gitti.

Bu yoldan ilk geçenlerin kendileri olmadığını fark ettiler, çünkü Büyük Düzlüğü'n soluna doğru giden yol oldukça yıpranmıştı ve orada burada küçük satış tezgahları ile donanmıştı. Bunlardan birinden, dağdaki bir mağarada bulunan ve Tanrının Yaratıklarına Son Mesajı'nı oluşturan harflerin ateşiyle ısınan bir fırında yapılmış bir kutu şekerleme, bir diğerinden posta kartları satın aldılar. Kartların üzerindeki harfler hava fırçasıyla yazılmış olduğu için biraz bulanıktı ve kartların arkasında "Büyük Sürprizi bozmamak için!" yazılıydı.

"Mesajın ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordular tezgahın ardındaki görmüş geçirmiş küçük bayana.

"Oh, evet," diye cıvıladı neşeyle, "oh, evet!"

Onlara el salladı.

Her yirmi milde bir içinde duş ve temizlik imkanları bulunan taştan yapılmış kulübeler vardı. Ama çıkış zorluydu. Güneş, Büyük Kırmızı Düzlüğü bir fırına çeviriyor ve Büyük Kırmızı Düzlük sıcaklığının altında titreşiyordu.

"Şu küçük tornetlerden," diye sordu Arthur daha büyük tezgahlardan birine, "kiralamak mümkün mü acaba? Lajestik Ventr'a mı her neyse onun bindiklerinden?"

"Tornetler," dedi dondurma tezgahında görevli küçük bayan "dini bütünler için değildir."

"Oh, tamam kolay o zaman," dedi Fenchurch, "biz özellikle dindar değiliz. Yalnızca ilgileniyoruz."

"O halde geri dönmelisiniz" dedi küçük bayan sertçe ve onlar buna itiraz edince, ikisine de birer Son Mesaj güneş şapkası ve Rar'ın Büyük Kırmızı Düzlüğünde birbirlerine sıkıca sarılmış olarak çekilen fotoğraflarını sattı.

Tezgahın gölgesinde birkaç soda içtikten sonra tekrar güneşin altındaki yorucu yürüyüşlerine başladılar.

"Koruyucu kremlerimiz bitiyor," dedi Fenchurch bir iki mil sonra. "Bir daha ki tezgahı bekleyebilir ya da daha yakın olan bir öncekine dönebiliriz ama bu da yine aynı yolu yürümemiz gerekeceği anlamına gelir.

Sıcağın altında titreşen uzaktaki siyah noktaya baktılar; dönüp arkalarına baktılar. Devam etmeyi tercih ettiler.

Sonra bu yolculuğu ilk yapanlar olmadıkları gibi şu sırada da tek yapanlar olmadıklarını keşfettiler.

Onlardan ilerde hantal kısa bir şekil kendini toprak boyunca perişan bir halde sürükleyerek taşıyor, acıyla tökezleyerek yarı topallıyor, yarı emekliyordu.

Öyle yavaş ilerliyordu ki çok geçmeden ona yetiştiler ve onun yıpranmış, berelenmiş ve bükülmüş bir metalden yapılmış olduğunu anladılar.

Onlar yaklaşırken metal yaratık inlemeye başladı ve sıcak kuru toprağın üzerine yığıldı kaldı.

"O kadar zaman," diye inliyordu, "oh, o kadar zaman ve üstelik de acı, bu kadarı ve bu kadarını çekecek o kadar zaman. Birinden biri tek başına olsaydı belki dayanabilirdim. Ama beni yıpratın ikisinin birlikte oluşu oldu. Oh—, selam yine siz."

"Marvin?" dedi Arthur kısaca, yanına çömelerek "sen misin?"

"Süper—zekice soruları soran," diye inledi yaşlı robotun vücudu, "hep sen olurdun değil mi?"

"Bu da ne?" diye telaşla fısıldadı Fenchurch, Arthur'un yanına çömelip koluna yapışarak. "Eski bir arkadaş sayılır," dedi Arthur. "Ben ..."

"Arkadaş!" diye karga gibi bir sesle mızıldandı robot acıklı bir şekilde. Kelime bir çeşit çıtırtı ile ağız boşluğunda kayboldu ve ağzının kenarından ince pas tabakaları döküldü.

"Bu kelimenin ne anlama geldiğini arayıp bulabilmem için, bana biraz zaman vermeniz gerekecek. Hafıza bankalarım eskiden olduğu gibi değil, biliyorsunuz. Bir kaç zillion yıl için kullanılmayan bir kelimenin yardımcı hafıza yedek dosyasına geçirilmesi gerekiyor. Ah, evet, işte geliyor."

Robotun yıpranmış başı düşünüyormuş gibi hafifçe doğrulmuştu.

"Hımm, ne ilginç bir kavram."

Biraz daha düşündü.

"Hayır," dedi en sonunda, "ben bunlardan biriyle hiç karşılaşmadığımı sanıyorum Af edersiniz, size bu konuda yardımcı olamayacağım."

Tozların içinde bir dizini acıklı bir şekilde sürüdü sonra şekli bozulmuş dirsekleri üzerinde kendini döndürmeye çalıştı.

"Size son bir kez yapmamı istediğiniz bir hizmet var mı acaba?" diye sordu bir cins duygusuz takırtı ile. "Belki sizin için toplayabileceğim bir kağıt parçası falan olabilir. Veya belki de sizin için bir kapı açmamı isteyebilirsiniz?" diyerek devam etti.

Başlı paslı boyun balyaları çevresinde gıcırdayarak döndü ve görünüşe bakılırsa uzak ufukları taradı.

"Etrafta şu an kapıya benzer bir şey görülmüyor," dedi, "ama eminim, yeterince beklersek, birisi bir kapı yapacaktır. Ve sonra," dedi Arthur'u yeniden görmek için yavaşça başını çevirirken, "o zaman sizin için onu açabilirim. Ben beklemeye alışığım bilirsiniz."

"Arthur," diye sertçe fısıldadı Fenchurch Arthur'un kulağına, "bana bundan hiç bahsetmedin. Bu zavallı yaratığa ne yaptın böyle?"

"Hiçbir şey," diye ısrar etti Arthur üzüntüyle, "O her zaman böyle...."

"Ha!" diye yapıştırdı Marvin. "Ha!" diye tekrarladı. "Her zaman hakkında sen ne bilirsin? "Sen bana "her zaman" diyorsun çünkü, organik yaşam formlarınız beni zaman içinde bir sürü küçük işe koşturuyorlar. Ben şimdi Evren'in kendisinden 37 kez daha yaşlıyım. Kelimelerini biraz daha dikkatli seçmelisin," diye öksürdü ve daha düşünceli."

Bir öksürük krizi altında sarsıldı ve kendine geldi.

"Beni bırakın," dedi "siz gidin, beni kendi yolumda acıyla kıvranmaya bırakın. Sonunda artık zamanım geldi. Koşum neredeyse bitti. Dört gözle," dedi kırık parmağını onlara doğru hafifçe sallayarak, "sonuncu gelmeyi bekliyorum. Bu uygun olacak. Ben, beyni bir...."

Zayıf protestoları ve hakaretlerine rağmen onu yerden kaldırdılar, Metal öyle sıcaktı ki neredeyse parmakları yanıyordu. Ama şaşırtacak kadar hafifti ve kolları arasında öylece asılı duruyordu.

Quentulus Quazgar dağlarının çevrelediği Büyük Kırmızı Rar düzlüklerinin solu boyunca giden yolda onu kendileriyle birlikte taşıdılar. Arthur, Fenchurch'e durumu açıklamaya çalıştı ama sık sık Marvin'in acıklı sibernetik şikayetleri ile sözü kesildi. Tezgahlardan birinden onun için birkaç yedek parça ve yatıştırıcı yağ alıp alamayacaklarını anlamaya çalıştılar, ama Marvin hiçbirini istemiyordu.

"Her tarafım yedek parça dolu" diye vızıldanıyordu.

"Beni kendi halime bırakın!" diye homurdanıyordu.

"Her bir parçam," diye inledi, "en az elli kez değiştirildi... bir tek..." bir an için anlaşılmasa bir şekilde canlanır gibi olmuştu. Kafası ikisi arasında hafızasının gücü ile sallanıyordu.

"Benimle ilk karşılaştığın zamanı hatırlıyor musun," dedi Arthur'a. "Zeka—tırmalayıcı bir iş olan seni köprü üstüne götürme görevi bana verilmişti, hani? Sana sol tarafımın bütün diyotlarında o korkunç sızıyı duyduğumu söylemiştim? Onların değiştirilmesini istediğimi, ama hiçbir zaman değiştirilmediklerini söylemiştim, hatırladın mı?"

Devam etmeden önce uzunca bir duraklama süresi bıraktı. Onu aralarında taşımaya devam ediyorlardı, bırakın batmayı yerinden kıpırdamayı o bile düşünmeyen kavurucu güneş, sıcak altında.

"Bak bakalım tahmin edebilecek misin," dedi Marvin, sessizliğin yeterince mahcup edici uzunlukta olduğuna ikna olduktan sonra, "hiç değiştirilmeyen parçalarım hangileri? Hadi, tahmin edebilecek misin bakalım?"

"Ah," diye ekledi, "ah, ah, ah, ah, ahh."

Sonunda küçük tezgahların sonuncusuna vardılar. Marvin'i aralarına yerleştirerek gölgede bir parça dinlendiler. Fenchurch -Russell için birkaç kol düğmesi aldı. Bunlar Tanrının Yaratıklarına Son Mesajını yazdığı alevli harflerin hemen altındaki Quentulus Quazgar Dağlarından toplanmış küçük cilalı çakıl taşlarından yapılmıştı.

Arthur tezgahın üzerindeki küçük bir tezgahta sergilenen dini broşürleri, mesajın anlamı ile ilgili düşüncelerin toplandığı küçük kitapçıkları inceledi.

"Hazır mıyız?" dedi Fenchurch'e. Fenchurch başını evet anlamında salladı.

Marvin'i aralarına aldılar.

Quentulus Quazgar dağlarının eteklerini dolandılar ve işte dağın tepesine yakın bir yerde parıltıyan harfler oradaydı. Yüzü bu tepeye bakan büyük bir kayanın üzerine bir parmaklık yapılmıştı ve burada iyi görüntü alınabilecek gözlem için elverişli küçük bir nokta bulunuyordu. Harflere daha detaylı bakabilmek için küçük bir paralı teleskop da vardı ama bunu kimse kullanmıyordu, çünkü harfler cennetin kutsal parlaklığı ile

yanmaktaydı ve teleskop aracılığı ile bakılarak görülecek olursa retinayı ve optik sinirleri kötü şekilde zedeliyordu.

Tanrının Son Mesajına hayranlıkla karışık bir şaşkınlık içinde baka kaldılar. Yavaş yavaş ve tanımlanması imkansız bir huzur duygusu, son ve tam bir anlama hissi ile doldular.

Fenchurch içini çekti. "Evet," dedi, "buydu."

Dolu dolu on dakika harfleri izledikten sonra omuzları arasında asılı olan Marvin'in güçlük içinde olduğunu fark ettiler. Robot artık başını kaldıramıyordu ve mesajı okuyamamıştı. Kafasını kaldırmasına yardım ettiler ama görüş devrelerinin hemen hemen tamamen tükendiğinden şikayetçi oldu.

Bir jeton buldular ve Marvin'i teleskopa götürdüler. Şikayet ve hakaretler yağdırmaya devam etti, ama ona her bir harfe sırayla bakması için yardım ettiler. İlk harf bir "V", ikincisi bir "e" idi. Sonra "r", "d", "i", "ğ", geliyor, bunları "i", "m", ile tekrar bir "i" .ve "z" izliyordu. Sonra bir boşluk vardı.

Sonraki iki kelime "rahatsızlık" ve "için" di. Son iki kelimenin ise biri kısa biri daha uzunca idi ve Marvin bunlarla baş edebilmek için biraz daha dinlenmek istedi.

Son iki kelimenin birincisi "ö" harfi ile başlıyor, "z"ve "ü" ile devam edip "r" ile son buluyordu.

Son bir duraklamadan sonra Marvin son kelime için gücünü topladı, "d", "i" ve arkasından "1", yine "e", "r", "yine "i" ve nihayet "z" yi de okuduktan sonra, kollarına yığıldı kaldı.

"Sanırım, "diye mırıldandı en sonunda, çürüyen göğsünden gelen metal tıkırtıları arasında, "bu yaptığımdan ötürü kendimi iyi hissediyorum."

Gözlerindeki ışıklar kesinlikle son kez olmak üzere söndü.

Neyse ki, hemen yakınlarında yeşil kanatlı adamlardan tornet kiralananabilecek bir yer vardı.